PATRICIA
CORNWELL

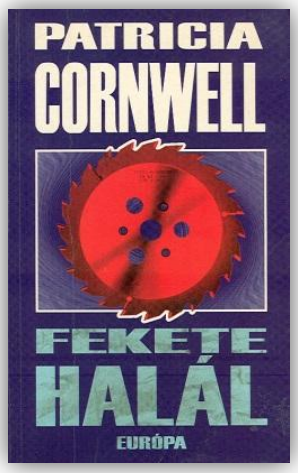

FEKETE
HALÁL

Patricia Cornwell népszerű bűnügyi regényeinek állandó hősnőjét, Kay Scarpetta doktornőt immár világhírű patológusként látjuk viszont. Alighogy hazaér egyik külföldi útjáról, hajmeresztő bűnesethez riasztják: egy szeméttelepen lefejezett, végtagok nélküli holttestet találtak a munkások. A szerencsétlen áldozat valamilyen fertőző betegségben halálozott el, és holtában csonkították meg. Néhány nap múlva Scarpetta különös üzenetet kap az Interneten, valamint mellékletként egy fotót a holttestről , amely mellett ott sorakoznak a levágott végtagok. Különféle szakemberek kezdik elemezni a képet…

EURÓPA

Patricia Cornwell
Unnatural Exposure

G. P Putnam's Sons, New York 1997
Copyright © 1997 by Patrícia Daniels Cornwell

Hungarian translation
© Szentgyörgyi József, 1999

A szerzőtől az
EURÓPA KÖNYVKIADÓNÁL
megjelent:
KÜLÖNÖS KEGYETLENSÉGGEL
A HALÁL OKA: ISMERETLEN
ELŐRE MEGFONTOLT SZÁNDÉKKAL
HALÁLOS BŰNÖK

„És jöve hozzám, egy a hét angyal közül,
a kinél a hét utolsó csapással telt
hét pohár vala…”

Jelenések könyve 21,9

1

Hideg, tiszta éj zuhant Dublinra; mintha millió duda szólna, jajongott kint a szél. Szélrohamok zörgették kósza kísértetekként az öreg ablakokat. Újból átrendezgettem a párnáimat, s végül hanyatt dőltem megint; teljesen összegyűrtem már az ágyneműt. Nem jött álom a szememre, minduntalan vissza-visszatértek a nappal képei: fej és végtagok nélküli torzók tolakodtak elém. Izzadtan felültem.

Felkattintottam a lámpát, s ódon fafelületeivel és borvörös kárpitjaival hirtelen körülölelt a Shelbourne Hotel meleg meghittsége. Fölvettem a pongyolámat, s közben szemem az éjjeliszekrényen álló telefonra tévedt. Hajnali kettőre járt. Virginiában, Richmondban öt órával kevesebbet mutatnak az órák, mint Írországban, így nyugodtan feltételezhettem, hogy Pete Marino, a városi rendőrség gyilkossági osztályának vezetője még nem feküdt le. Úgy gondoltam, ha nincs az utcán, akkor feltehetőleg tévét néz, cigarettázik, és rágcsál valamit, ami árt neki.

Tárcsáztam. Úgy kapta fel a telefont, mintha várta volna a hívást.

– Itt vannak a maskarák! – Hallhatólag ivott már valamennyit.

– Egy kissé még korai – feleltem; máris megbántam, hogy felhívtam. – Mindenszentekig még két hét.

– Maga az, doktornő? – kérdezte elbizonytalanodva. – Megjött? Itt van Richmondban?

– Még Dublinban. Mi ez a ricsaj?

– Van itt néhány tag, olyan rondák, hogy álarc se kell nekik, úgyhogy itt már most kísértetjárás van. Na! – kiáltott oda valakinek. – A Bubba blöfföl!

– Szerinted mindig mindenki blöfföl! – harsogta egy férfihang. – Olyan régóta vagy nyomozó, hogy ez nálad foglalkozási ártalom.

– Miről beszélsz? Marino még a saját postafiókját se tudná kinyomozni.

A háttérben röhögés harsant, s folytatódtak a kapatos férfiak gúnyos megjegyzései.

– Pókerezünk – mondta Marino. – Hány óra van ott maguknál?

– Jobb, ha nem tudja – feleltem. – Van néhány nyugtalanító hírem, de úgy hallom, inkább máskor kellene megbeszélnünk.

– Nem. Ne. Tartsa egy kicsit. Várjon, amíg átviszem a telefont. Hogy az a…! Utálom, mikor így összepöndörödik a zsinór. A szentségit! – Hallottam nehéz lépteit, aztán egy arrébb húzott szék zörgését. – Na, itt vagyok, doktornő. Mi van már megint?

– Egész nap az állami patológussal tárgyaltam a szeméttelepi esetekről. Marino… Én egyre inkább úgy érzem, hogy ezeket az írországi darabolós gyilkosságokat ugyanaz az illető követte el, mint a virginiaiakat.

Marino fölemelte a hangját. – Nyughassatok már!

Hallottam, hogy távolabb húzódik a barátaitól. Elrendezgettem magam körül a takarót, és a poharamért nyúltam: volt még benne néhány korty Black Bush.

– Foley doktornő vizsgálta az öt dublini esetet – folytattam. – Mind az öt anyagot átnéztem. Torzók. A gerincüket vízszintesen átvágták az ötödik nyaki csigolya alatt. A karokat és a lábakat az ízületeknél metszették le, ami elég szokatlan, de erről már beszéltem magának. Az áldozatok között van fehér is, fekete is, a koruk tizennyolc és harmincöt közé tehető. Egyiknek sem sikerült kideríteni a kilétét, és mind az öt ügyet ismeretlen módon elkövetett gyilkosságnak minősítették. A feje-

ket és a végtagokat egyik esetben sem találták meg, a torzók pedig mind szeméttelepeken kerültek elő.

– Megáll az agy! – mondta Marino. – Ez nagyon ismerős.

– Van még más is, de kétségkívül erősek a párhuzamok.

– Szóval akkor elképzelhető, hogy a tag jelenleg az Államokban szambázik. Ha belegondolok, azért nagy szerencse, hogy maga átment az írekhez.

Eleinte korántsem tartotta bölcs dolognak – sőt más sem. Virginia állam vezető igazságügyi orvos szakértője vagyok, és mikor a Királyi Sebészeti Társaság meghívott, hogy tartsak egy előadás-sorozatot a Trinity orvosegyetemén, nem tudtam kihagyni a lehetőséget, hogy közelebbről is szemügyre vegyem az említett dublini bűntényeket. Marino puszta időfecsérlésnek tartotta, az FBI pedig arra az álláspontra helyezkedett, hogy legföljebb a statisztikákat pontosíthatom.

Érthető volt a szkepticizmusuk. Az írországi gyilkosságok óta már több mint tíz év telt el, és ahogy a virginiai ügyekben, itt se nagyon volt min elindulni. Nem volt se tanú, se ujjlenyomat, se fogazat, se arccsontozat. Nem volt biológiai minta az eltűntekről, amit össze lehetett volna vetni az áldozatok DNS-ével. Nem tudtuk, mi okozta a halált. Következésképp nagyon nehéz volt bármi mást mondani a gyilkosról, mint hogy jól bánik a csontfűrésszel, és valószínűleg hivatásszerűen használja vagy használta.

– Az utolsó írországi esetnek már tíz éve – mondtam Marinónak. – Virginiában viszont az utóbbi két évben négy hasonló is akadt.

– Szóval maga szerint nyolc évre leállt a pofa? – kérdezte Marino. – De miért? Lehet, hogy ült valamiért?

– Nem tudom. Lehet, hogy valahol máshol folytatta közben, csak nem tudunk róla – válaszoltam.

Túlvilági hangokat hallatott a szél.

– Volt egy rakás gyilkosságsorozat – mondta borízű hangon Marino. – Volt Dél-Afrikában, Firenzében, Németországban, Oroszországban,

Ausztráliában. Most hogy belegondolok… A gáz vesse föl! Mindenütt volt! Szívd a saját cigidet! – kiáltotta; hangja tompaságából sejthető volt, hogy befogja a kagylót. – Mi vagyok én? Jótékonysági egyesület?!.

Dörmögő férfihangok hallatszottak, aztán valaki föltett egy Randy Travis-lemezt.

– Hallom, remekül szórakoznak – fanyalogtam. – Ha lehet, jövőre se hívjon meg.

– Hülye állatok – morogta Marino. – Nem is tudom, miért csinálom. Valahányszor csak idenyomulnak, becsókolják az összes piámat. Ráadásul csalnak is.

– Ezek az esetek nagyon jellegzetesek. – Kijózanítónak szántam a hangom.

– Na jó – mondta Marino. – Szóval Dublinban kezdte a pofa, úgyhogy esetleg valami ír fazont kell keresnünk. Nem ártana, ha minél előbb hazajönne. – Böffentett. – Ha jól sejtem, akkor átvonszolhatjuk magunkat Quanticóba, és nekiláthatunk a melónak. Bentonnak szólt már?

BentonWesley a CASKU-t, az FBI gyermekrablási és sorozatgyilkossági osztályát vezeti, amelynek Marinóval együtt a tanácsadói vagyunk.

– Még nem volt alkalmam beszélni vele – feleltem kissé tétován. – Megtenné, hogy átszól neki? Sietek haza, ahogy tudok.

– Jó volna, ha holnapra ideérne.

– Még nem fejeztem be az előadás-sorozatot – mondtam.

– Nincs olyan egyetem a világon, ahová magát ne hívnák előadásokat tartani. Talán az volna a legjobb, ha egyszer és mindenkorra átállna arra a vonalra – mondta Marino; tudtam, hogy bántani akar.

– Ha már exportáljuk a nálunk oly divatos vérontást, a legkevesebb, hogy átadjuk az érintett országoknak mindazt, amit ezekből a bűntényekből az évek során tanultunk.

– Maga nem ezek miatt az előadások miatt marad a manók országában, doktornő – mondta Marino; felbontott sörösdoboz pukkant a kagyló közelében. – Maga is tudja, hogy nem erről van szó.

– Marino… – figyelmeztettem. – Ne csinálja ezt.

De folytatta. – Mióta Wesley elvált, maga percenként talál okot rá, hogy ne kelljen Quanticóba mennie. Most se akar hazajönni, hallom a hangján, mert nem hajlandó szembenézni a dolgokkal, nem akarja a kezébe venni a sorsát, és nem akarja megragadni a lehetőséget. De én akkor is azt mondom magának: előbb-utóbb el kell döntenie, hogy széna-e vagy szalma, és…

– Értem a célzást – szakítottam félbe tapintatosan; jó tanácsait félrészegsége sugallta. – Ne maradjon fönt egész éjjel, Marino.

A halottkém hivatala a Liffey folyó és a kikötő közelében található, a Store Street 3. alatt, szemben a vámházzal és a központi buszpályaudvarral. Apró, öreg épület, a hátsó traktusához vezető keskeny átjárót súlyos, fekete ajtó zárja el, amelyen vastag, fehér betűkkel a HALOTTASHÁZ szó virít. Fölmentem a György kori bejárathoz vezető lépcsőn, s becsöngettem; köd gomolygott körülöttem.

Kedd reggel volt, elég hűvös, a fák már kezdtek őszi formájukra vetkezni. Éreztem a kialvatlanságomat. Égett a szemem, a fejem mintha vattával lett volna tömve, és idegesítettek Marino szavai; az éjjel kis híján lecsaptam a kagylót.

– Jó reggelt! – Az adminisztrátor derűs mosollyal beengedett. – Hogy van ma reggel, Scarpetta doktornő?

Jimmy Shaw-nak hívták, nagyon fiatal és nagyon ír volt, a haja lángvörös, a szeme kéklett, mint az ég.

– Voltam már jobban is – ismertem be.

– Épp most főztem teát – mondta Shaw, és becsukta a kaput. Egy keskeny, tompán világított folyosón mentünk a szobájáig. – Úgy veszem észre, magának sem ártana.

– Köszönöm, Jimmy – mondtam.

– Ami a jó doktornőt illeti, kint van halottszemlén. – Beléptünk a kis irodába. Shaw az órájára pillantott. – Pár perce ment el.

Érkezésem előtt Steve McQueen életrajzát olvasgatta, és pirítóst evett. Íróasztala képét egy fekete bőrbe kötött vaskos könyv, a *Halottkémi vizsgálat* uralta. Odatett elém egy bögre teát. Nem kérdezte, hogyan kérem, mert már tudta.

– Egy kis vajas pirítóst? – kérdezte most is, mint minden reggel.

– Már reggeliztem a szállodában – feleltem, mint mindig.

Leült az asztalához. – Ez engem sosem akadályoz meg az evésben. – Elmosolyodott, s föltette a szemüvegét. – Akkor nézzük a programját. Először tizenegykor van előadása, a következő egykor. Mindkettő a patológia régi épületében. Előadásonként hetven-hetvenöt hallgatóra lehet számítani, de többen is jöhetnek. Nem tudom. Maga rettentő népszerű itt, doktornő. – Elmosolyodott. – Vagy talán csak az amerikaiak vérengző természete olyan egzotikus a mi szemünkkel nézve.

– Ezen az alapon a pestist is egzotikusnak nevezheti – mondtam.

– Muszáj elájulnunk attól, amit maga lát.

– Engem pedig pontosan ez zavar – mondtam barátságosan, de figyelmeztetően. – Nem kell olyan nagyon elájulni.

Megszólalt a telefon. Shaw az olyan ember türelmetlenségével kapta föl, akit túlontúl sokszor hívnak.

Hallgatott egy pillanatig. – Igen, igen – mondta nyersen. – Nem, ilyen rendelést jelenleg nem adhatunk fel. Majd visszahívom.

Letette. – Évek óta könyörgünk számítógépekért – panaszolta –, de egy garas se jut olyan kutyáknak, amelyeket szocialista farok csóvál.

– Elegendő pénz sose lesz. A halottak nem lobbiznak.

– Hát ez már így van. És mi lesz a mai téma? – tudakolta Shaw.

– A kéjgyilkosság – válaszoltam. – Különös tekintettel a DNS-re.

– Maga szerint ezek a csonkításos ügyek szexuális indíttatásúak? – kérdezte Shaw, és belekortyolt a teájába. – Elképzelhető, hogy ez volt az indíték? – Élénk érdeklődés tükröződött a szemében.

– Valószínűleg az is benne van – feleltem.

– De miből tudja ezt megállapítani, mikor még egyik áldozat kilétét sem állapították meg? Nem lehet, hogy olyasvalaki tette, aki csak szórakozásból gyilkol? Például ahogy Sam fia?

– Sam fia gyilkosságainak volt szexuális eleme – mondtam, és körülnéztem, jön-e már patológus barátnőm. – Nem tudja, meddig lesz még távol? Sajnos nem nagyon érek rá.

Shaw megint az órájára pillantott. – Éppenséggel megnézheti, megjött-e már. Vagy az is lehet, hogy a hullaházban van. Most hoznak egy újabb esetet, egy fiatal férfit. Állítólag öngyilkos lett.

– Megnézem, ott van-e. – Felálltam.

A halottkémi tárgyaló a folyosó elején, a bejáratnál nyílik, ott bonyolítják le a nem természetes halálesetekkel kapcsolatos esküdtszéki vizsgálatokat. Idetartoznak a munkahelyi és közlekedési balesetek, a gyilkosságok és öngyilkosságok. A vizsgálat zárt ajtók mögött folyik, mivel az ír sajtó nem nagyon bocsátkozhat részletekbe. Bedugtam a fejem a spártai, hideg helyiségbe: politúrozott padok és kopár falak jellemezték. Jó néhány férfit láttam odabent, iratokat gyömöszöltek az aktatáskájukba.

– A halottkémet keresem – mondtam.

– Kábé húsz perce elugrott valahová – felelte az egyik férfi. – Azt hiszem, szemlére.

A hátsó ajtón át hagytam el az épületet, s a kis parkolón átsétálva a hullaház felé indultam. Épp akkor lépett ki belőle egy idős férfi. Úgy tűnt, nem is tudja, merre jár, csaknem elbotlott, ahogy kábultan körültekintett. Egy pillanatig úgy nézett rám, mintha válaszra várna; megsajnáltam. Nem jószántából jöhetett ide. Sietve elindult a kapu felé, mikor

váratlanul Margaret Foley doktornő lépett ki utána. A tekintetén hajszoltság látszott, őszes haja kissé szétzilálódott.

– Uram, egek! – Csaknem belém futott. – Egy pillanatra hátat fordítok, és már itt sincs!

Az idős férfi felrántotta a kaput, és kimenekült. Foley keresztülügetett a parkolón, becsukta és bereteszelte utána. Kifulladtan jött vissza, s csaknem felbucskázott egy kis aszfaltpúpon.

– Korán jöttél, Kay – mondta.

– Rokon? – kérdeztem.

– Az apa. Még a leplet lehúzni se volt időm, máris kirohant. Nem is agnoszkálta. Az egész napomat fölborítja.

Bevezetett a kis hullaházba. A fehér porcelán boncasztaloknak inkább egy orvoslástörténeti múzeumban lett volna a helyük, az öreg vaskályha használhatatlannak látszott. A levegő hideg volt, mintha hűtenék, s egy elektromos boncfűrészen kívül semmiféle modern eszközt nem láttam. Az opálos tetőablakon át erőtlen, szürke fény szüremlett be, épp csak megvilágította a fehér papírleplet, amely alatt a halott feküdt, akit az apja nem volt képes megnézni.

– Mindig ez a legnehezebb – mondta Foley. – Senkinek sem volna szabad ide tetemnézőbe jönni.

Átmentünk egy kis raktárhelyiségbe, segítettem kihozni néhány dobozt: injekciós tűket, maszkokat és kesztyűket.

– Felakasztotta magát a csűrben, a mestergerendára – folytatta Foley rámolás közben. – Kezelés alatt álló alkoholista volt, ráadásul depresszsiós, ehhez jöttek még a szokásos dolgok: munkanélküliség, nők, kábítószerek. Fölakasztják magukat, vagy leugranak a hídról. – Új eszközöket készítettünk a műszerkocsira. Rám pillantott. – Még szerencse, hogy nálunk nem járkálnak fegyverekkel. És főleg azért szerencse, mert röntgenem, az nincs.

Margaret Foley törékeny, vékony asszony; régimódi, vastag keretes szemüveget visel, és vonzódik a tweedhez. Bécsben ismertem meg, jó

néhány éve egy nemzetközi igazságügyi orvostani konferencián, amikortájt a női patológusok még ritkák voltak, mint a fehér holló, és főleg Európában. Hamar összebarátkoztunk.

– Margaret – mondtam. – Úgy áll a helyzet, hogy a tervezettnél hamarabb haza kell utaznom. – Mély lélegzetet vettem, és szórakozottan körülnéztem. – Egy szemhunyást sem aludtam az éjjel.

Rágyújtott, fürkész tekintettel méregetett. – Tudok neked másolatokat adni, meg amit csak akarsz. Mennyire sürgős?

– Azt hiszem, ha egy magamfajta elszabadul otthonról, mindig úgy érzi, mintha sürgetné valami – feleltem.

– Ha ez a pali az új problémád, hát nem irigyellek – mondta Margaret. – Ennyi évi szünet után már nagyon bíztam benne, hogy abbahagyta. – Ingerült mozdulattal lepöccintette cigarettájáról a hamut, és hosszan kifújta az erős brit dohány füstjét. – Szusszanjunk egyet. Szorít a cipőm, annyira feldagadt a lábam. Nem öröm ezen a kemény kőpadlón megöregedni.

Az egyik sarokban egy hordágyon tartotta a hamutartót, mellette két egyszerű, zömök szék állt – ez volt a társalgó. Margaret leült, egy dobozra polcolta a lábát, és belemerült bűnös szenvedélyébe.

– Sose felejtem el azokat a szerencsétleneket – mondta a darabolásos gyilkosságokra célozva. – Mikor az elsőt behozták, még azt hittem, hogy az IRA műve. A pokolgépek áldozatain kívül még sose láttam enynyire megcsonkított embereket.

Szavai Markot juttatták eszembe: visszagondoltam azokra az időkre, mikor még élt, és szerettük egymást. Hirtelen ott termett a gondolataimban, kajánul csillogó szemmel, mosolyogva; szemének ez a fénye szinte elektromossá vált, mikor nevetett vagy ugratott – mindkettőben bőven volt részem a georgetowni jogi egyetemen. Volt móka, veszekedés, éjszakázás; nem tudtuk kielégíteni egymás iránti éhünket. Idővel aztán mindketten mással kötöttünk házasságot, elváltunk, majd megint megpróbáltuk. Életem vezérmotívuma volt; megjelent, elment, aztán fölhí-

vott vagy újra kopogtatott, csak hogy megint összetörje a szívemet és feldúlja az ágyamat.

Nem tudtam kiűzni gondolataimból. Még mindig lehetetlennek rémlett, hogy viharos kapcsolatunknak egy londoni pályaudvaron felrobbant pokolgép vetett véget. Nem képzeltem halottnak, nem is láthattam lelki szemeim előtt, mert nem őriztem róla utolsó képet, amely megadhatta volna ezt a békességet. Sose láttam holtában, elmenekültem minden ilyen lehetőség elől, akárcsak most ez az öreg dublini férfi, aki nem volt képes megnézni halott fiát. Arra zökkentem vissza a jelenbe, hogy Foley mond valamit.

– Bocsáss meg – mondta szomorú tekintettel, mivel jól ismerte a múltamat. – Nem akartam ilyen fájdalmas dolgot szóba hozni. Amúgy is elég lehangoltnak látszol.

– Mondtál valami érdekeset. – Próbáltam erős lenni. – Érzésem szerint ez a gyilkos, akit keresünk, nagyon hasonlít egy pokolgépes merénylőhöz. Mindegy neki, kit öl meg. Az áldozatainak se arcuk, se nevük. Lényegében véve csak szimbólumok a gyilkos ördögi hitvallásában.

– Nagyon kiborítana, ha kérdeznék valamit Markkal kapcsolatban? – kérdezte Margaret.

– Kérdezz csak, amit akarsz. – Elmosolyodtam. – Úgyis megkérdezed.

– Jártál már a történtek helyszínén? Jártál azon a helyen, ahol meghalt?

– Nem tudom, hol történt – vágtam rá.

Rám nézett, szívott egyet a cigarettáján.

– Már úgy értem, tudom, melyik pályaudvaron történt, de hogy pontosan hol, azt nem – mondtam kitérőleg, szinte suttogva.

Még mindig nem szólt, csak eltaposta a csikket.

– Őszintén szólva nem tudom, hogy jártam-e egyáltalán a Victorián – folytattam –, pontosabban azon a peronon, ahol meghalt. Úgy emlék-

szem, nem kellett ott vonatra szállnom. És nem is érkeztem oda. Azt hiszem, utoljára a Waterloon jártam.

– Az egyetlen bűnügyi helyszín, ahol a nagy Kay Scarpetta nem járt. – Margaret megint kipöccintett egy szál Consulate-et a csomagból. – Rágyújtasz?

– Isten a tudója, mennyire szeretnék. De nem tehetem.

Sóhajtott. – Emlékszem Bécsre. Ott volt az a sok férfi, és mi ketten többet füstöltünk, mint ők összesen.

– Lehet, hogy épp a miatt a sok férfi miatt dohányoztunk annyit.

– Könnyen lehet, de én képtelen vagyok leszokni. Ez is csak azt mutatja, hogy amit teszünk, annak semmi köze az ismereteinkhez, és hogy az érzelmeinknek nincs agyuk. – Kivett egy szál gyufát. – Láttam már dohányosok tüdejét, és láttam épp elég elzsírosodott májat.

– Nekem jobb a tüdőm, mióta abbahagytam, de a májam felől már nem vagyok ilyen biztos – mondtam. – A whiskyvel még nem hagytam fel.

– Az ég szerelmére, ne is! Besavanyodnál. – Foley egy pillanatra elhallgatott. – Az érzelmeket természetesen lehet úgy is irányítani és idomítani, hogy ne szövetkezzenek ellenünk – mondta hangsúlyozottan.

– Holnap valószínűleg elutazom – tértem vissza a témára.

– Londonban át kell majd szállnod. – Foley a szemembe nézett. – Lötyögj el ott egy kicsit. Mondjuk, egy napig.

– Ezt most miért mondod?

– Ez egy lezáratlan ügy, Kay. Már nagyon régóta így érzem. Temesd el Mark Jamest.

– És miért jutott most ez ilyen hirtelen az eszedbe? – Megint csak nehezen jöttek számra a szavak.

– Én látom, ha valaki menekül. És te menekülsz. Ugyanúgy, ahogy ez a gyilkos.

– Igazán megnyugtatsz – feleltem; nem akartam folytatni ezt a beszélgetést.

De Margaret Foley ezúttal nem engedett megszökni. – Egészen más és ugyanakkor nagyon hasonló okokból. Az az ember gonosz, te nem vagy az, de egyikőtök sem szeretné, ha utolérnék.

Szíven ütöttek a szavai, és látta is rajtam.

– És véleményed szerint ki vagy mi akar utolérni engem? – Könnyeden csengett a hangom, de úgy éreztem, menten sírva fakadok.

– A jelen időszakban, úgy gondoltam, Benton Wesley – mondta Margaret.

Elnéztem mellette, el a hordágy és a lepel alól kilátszó, fehér bőrű, felcímkézett láb mellett. Felhők siklottak a nap elé, néhány fokkal elmozdultak .a fentről beszüremlő fénypászmák; százéves halálszagot árasztott a kő és a csempe.

– Mit akarsz tenni, Kay? – kérdezte Margaret, miközben megtöröltem a szemem.

– El akar venni – mondtam.

Repülőre ültem, és hazamentem Richmondba. Hetekké váltak a napok, és hidegre fordult az idő. Deres reggelekre ébredtem, az estéket a kandalló előtt töltöttem: gondolkodással és önmarcangolással. Rengeteg volt körülöttem a megoldatlan kérdés. A szokásos módszeremmel birkóztam meg velük: addig hatoltam egyre mélyebben hivatásom labirintusába, míg meg nem találtam a kiutat. A titkárnőmnek már az agyára ment.

– Scarpetta doktornő! – kiáltotta a nevemet; hangosan és élénken koppantak léptei a boncteremhez vezető folyosó kövezetén.

– Itt vagyok! – feleltem túlharsogva a víz zubogását.

Október harmincadikát írtunk. A boncterem öltözőjében mosakodtam fertőtlenítő szappannal.

– Hol volt? – kérdezte a belépő Rose.

– Egy agyon dolgoztam. Azon a tegnapi hirtelen haláleseten.

Rose lapozgatni kezdte a kezében tartott naptáromat. Szürke haja takaros kontyba simult, s úgy tetszett, borvörös ruhája kellőképp tükrözi a hangulatát. Haragudott rám, mert Dublinba indultamkor nem köszöntem el tőle, aztán amikor megjöttem, megfeledkeztem a születésnapjáról. Elzártam a vízcsapot, és megtöröltem a kezem.

– Már mindenütt kerestem – mondta kényszeredett türelemmel Rose.

– Ezúttal mit követtem el? – Megadólag fölemeltem a kezemet.

– Jonnal kellett volna ebédelnie a Skull and Bonesban.

– Jóságos ég! – nyögtem, ahogy eszembe jutott Jon és a többi medikus, akikre olyan kevés időm jutott.

– Reggel külön szóltam, doktornő – mondta Rose. – A múlt héten is megfeledkezett róla. Pedig tényleg nagyon szeretne beszélni magával az elhelyezkedése miatt. Tudja… A Cleveland Klinikán szeretne rezidens lenni.

– Tudom, tudom… – Szörnyű lelkifurdalásom támadt. Az órámra pillantottam. – Fél kettő. Esetleg átugorhatna hozzám egy kávéra.

– Doktornő, magának kettőkor tanúskodnia kell, háromra pedig konzultációra kell mennie a norfolk-southerni eset ügyében. Négykor a Törvényszéki Tudományok Akadémiáján tart előadást a lőtt sebekről, ötkor pedig Ringgel, az állami rendőrség vizsgálótisztjével van találkozója.

Ringet nem szerettem, mert mindig olyan agresszíven tenyerelt rá az ügyekre. Mikor a második torzó előkerült, beerőszakolta magát a vizsgálatba, és úgy viselkedett, mint aki egymaga többet tud, mint az egész FBI.

– Ring nélkül megvagyok – mondtam kurtán. Titkárnőm egy hosszú pillanatig csak méregetett.

A szomszédos boncteremből vízcsorgás és szivacs-cuppogás hallatszott.

– Akkor őt lemondom – mondta Rose –, és beírom a helyére Jont. – Úgy nézett rám a szemüvege fölött, mint egy szigorú tanárnő. – Utána

pedig pihenés, és ez parancs. Ne jöjjön be holnap, doktornő. Meg ne lássam, hogy beteszi ide a lábát.

Tiltakozásra nyitottam a szám, de nem hagyott szóhoz jutni.

– Ne is próbáljon vitatkozni – folytatta rendíthetetlenül. – Pihentesse egy napig az agyát, csináljon egy hosszú hétvégét. Nem mondanám, ha nem gondolnám komolyan.

Igaza volt: szinte szárnyra kapott a lelkem, ahogy az esetleges szabadnapra gondoltam.

– Nincs semmi olyan programja, amit át ne tudnék tenni máskorra – folytatta Rose, és elmosolyodott. – Egyébként itt a vénasszonyok nyara, állítólag csodás idő lesz, huszonöt fok körüli, meg ragyogó kék ég. Ilyenkor a legszebbek a levelek, a nyárfa már tiszta sárga, a juhar meg mintha lángolna. Arról nem is szólva, hogy mindenszentek előestéje van, ideje nekiállni tököt farigcsálni.

Kivettem az öltözőszekrényből a kosztümkabátomat és a cipőmet. – Magának ügyvédnek kellett volna mennie – mondtam.

2

Másnapra olyan idő lett, amilyet Rose megjósolt; kellemes izgatottsággal keltem föl. Mikor az üzletek kinyitottak, útnak indultam, hogy beszerezzem a vacsorára meg a maskaráknak szánt dolgokat. Elhajtottam a Hull Street túlsó végére, a kedvenc kertészeti boltomba. A nyári növények rég elfonnyadtak a házam körül, nem bírtam már tovább nézni a cserepekben meredező elhalt száraikat. Ebéd után odacipeltem az utca felőli verandához a feketeföldes zsákokat, a palántásládákat meg az öntözőkannát.

Kinyitottam az ajtót, hogy halljam bentről Mozartot, és óvatosan elhelyezgettem új, kényelmes ágyukban az árvácskákat. Már magasodott a kenyér, a tűzhelyen ragu rotyogott, munka közben éreztem a fokhagyma, a bor és a termékeny föld illatát. Marinót vártam vacsorára, úgy beszéltük meg, hogy együtt osztogatjuk majd a csokoládét az ijesztő maskarákba öltözött környékbeli aprónépnek. Szép volt a világ egészen három óra harmincötig, amikor is vibrálni kezdett derekamon a csipogóm.

– A fene egye meg! – kiáltottam föl bosszúsan, mert a kijelző az üzenetközvetítő szolgálat számát mutatta.

Besiettem, kezet mostam, és leültem telefonálni. Az üzenetközvetítő szolgálat közölte, hogy egy bizonyos Grigg nevű nyomozó keresett a Sussex megyei seriffhivatalból. Azonnal bezongoráztam a számot.

– Grigg – szólt a telefonba egy mély férfihang.

– Scarpetta doktornő vagyok – mondtam, rosszkedvűen nézve a verandán sorakozó nagy cserepekben csúfoskodó halott hibiszkuszokat.

– Nagyszerű. Köszönöm, hogy ilyen gyorsan visszahívott. Itt vagyok kint, mobilról beszélek, úgyhogy nem fogok sokat locsogni.

A régi Dél ráérős ritmusában beszélt.

– És hol van az a *kint*? – kérdeztem.

– A keleti 460-as útnál, a Reeves Roadon, az Atlantic Hulladéklerakónál. Találtak valamit, és gondoltam, érdekelheti magát.

– Ugyanolyan jellegű valamiről van szó, mint ami már előkerült hasonló helyeken? – kérdeztem virágnyelven. Közben mintha sötétedett volna.

– Sajnos nagyon úgy néz ki – felelte Grigg.

– Mondja, merre kell menni, és máris indulok. Egy koszos kertésznadrág volt rajtam meg egy FBI-póló, amelyet Lucytól, az unokahúgomtól kaptam, és nem volt időm átöltözni. Ha sötétedés előtt nem sikerül elszállítani a holttestet, akkor reggelig ott kell maradnia – ez nem megy. Fölkaptam az orvosi táskámat, és kirohantam; föld, káposztapalánták és muskátlik maradtak utánam szétszórva a verandán. Fekete Mercedesemben természetesen megint alig volt benzin. Útközben megálltam egy Amoco-kútnál, tankoltam, és már mentem is tovább.

Normál körülmények között egyórás út lett volna, de erősen nyomtam a gázt. Fehéren villant a gyengülő fény a levelek fonákján, barnán sorakoztak egymás mellett a kukoricaszárak a mezőkön és a kertekben. A földeken zöld szójatenger hullámzott, a megfáradt tanyák körül szabadon kószáló kecskék legeltek. Színes gömbökkel fölszerelt, rikító villámhárítók nyújtóztak fölfelé minden kiemelkedő ponton és szegleten.

Hamarosan feltűntek a Grigg által említett gabonaelevátorok. Rákanyarodtam a Reeves Roadra. Apró házak előtt gurultam el, majd egy furgonokkal és nyakörv nélküli kutyákkal teli lakókocsipark következett. Az óriásplakátok Mountain Dew-t és Virginia Dinert reklámoztak.

Vasúti síneken döcögtem át, a kerekek füstszerű vörös port vertek föl. Előttem egerészölyvek csaptak le időről időre lassúnak bizonyuló prédájukra – morbid előjelnek rémlett.

Az Atlantic Hulladéklerakó bejáratához érve lelassítottam, majd leállítottam a kocsit, és körülnéztem a sokhektárnyi, holdfelszínre emlékeztetően csupasz tájon, amely mögött úgy ereszkedett lefelé a nap, mint valami lángban álló bolygó. Fehéren villogó, nyitott platós szemétszállító kocsik kúsztak fölfelé az egyre magasodó szeméthegy csúcsa irányába, lecsapni készülő skorpióknak hatottak a sárga markológépek. A már feltöltött terület felől kavargó portölcsér indult felém sebesen, nagyokat szökkenve a döccenőkön. Mikor odaért hozzám, kiderült, hogy egy piszkos, vörös Ford Explorer, amelyet egy fiatalember vezet.

– Miben állhatok rendelkezésére, hölgyem? – Elnyújtott délies hanghordozása ellenére is izgatottnak és nyugtalannak látszott.

– Dr. Kay Scarpetta vagyok. – Elővettem kis fekete levéltárcámat, és megmutattam a rézjelvényt, amelyet mindig magammal viszek, ha olyan helyre megyek, ahol senkit sem ismerek.

Alaposan megnézte, aztán rám emelte barna szemét. Egészen átizzadta vászoningét, haja csapzottan tapadt a halántékára és a nyakába.

– Nekem azt mondták – mondta –, hogy az igazságügyi orvos szakértő jön ide, és fogadjam, amikor érkezik.

– Én vagyok az – mondtam nyájasan.

– Igen, már látom… Nem akartam… – Elnémult. Tekintete a Mercedesemre vándorolt, amelyet teljesen belepett a finom és rendkívül tapadós por. – Azt hiszem, jobb volna, ha itt hagyná a kocsiját, és az enyémmel jönne.

Ismét a szeméthegyre pillantottam, amelynek csúcsán fölemelt tolólapokkal és markolókkal, mozdulatlanul álltak az erőgépek. Két jelöletlen rendőrautó és egy mentő várt ránk fent a baj helyszínén, s az egyik teherautó mögött, amely kisebb volt a többinél, apró figuráknak látszó rendőrök csoportosultak. A teherautó közelében valaki egy bottal

böködte a talajt. Egyre sürgősebbnek éreztem, hogy elszállítsuk a holttestet.

– Jó – mondtam. – Egy pillanat.

Kivettem a csomagtartóból az orvosi táskámat és a helyszínelő öltözékemet. A fiatalember szótlan kíváncsisággal figyelte, mit művelek. Az ajtót nyitva hagyva, lábbal kifelé beültem a vezetőülésre, és felhúztam a gumicsizmámat, amely már összevissza karcolódott és elkopott a sokéves használatban, amikor erdőkben és folyópartokon bóklásztam benne meggyilkolt vagy vízbe fúlt emberek után. Magamra vettem egy nagy, kifakult vászoninget, amelyet Tonytól, volt férjemtől tulajdonítottam el ma már sose létezettnek érzett házasságunk idején. Beültem az Explorerbe, és két kesztyűt is húztam a kezemre. Nyakamba orvosi maszkot akasztottam.

– Meg tudom érteni magát – mondta a fiatalember. – Elég büdös van itt, ezt kár is volna tagadni.

– Nem a szag miatt – feleltem hanem a mikroorganizmusok miatt.

– Nahát…! – mondta idegesen. – Talán nekem se ártana egy ilyen szerelés.

– Maga nem megy olyan közel, hogy az problémát jelentsen.

Nem válaszolt. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy már olyan közel ment. Legtöbben képtelenek ellenállni a kísértésnek, hogy megnézzék az ilyesmit. Minél hátborzongatóbb az eset, annál inkább.

– Elnézését kérem ezért a porért – mondta a fiatalember. Egymásba kuszálódott aranyvesszőkön hajtottunk keresztül egy kacsákkal népes kis víztároló mentén. – Minden rétegre darált gumit terítünk, hogy megfogja a dolgokat, és egy locsolóautó rendszeresen locsolja is, de úgy látszik, semmi sem segít. – Idegesen hallgatott néhány másodpercig. – Naponta háromezer tonna szemetet hoznak ide.

– Honnan?

– Littletontól Chicagóig mindenhonnan.

– Na és Bostonból? – kérdeztem, mivel az első négy áldozat a feltételezések szerint odavalósi volt.

– Onnan nem – ingatta a fejét a fiatalember. – Talán majd nemsokára. Nálunk sokkal alacsonyabb a tonnadíj. New Jerseyben hatvankilenc cent, New Yorkban nyolcvan, nálunk viszont csak huszonöt. És mi nemcsak lerakunk, hanem újrahasznosítunk, kiszűrjük a veszélyes hulladékot, és metángázt állítunk elő a bomló hulladékból.

– És mikor vannak nyitva? – kérdeztem.

– Éjjel-nappal, mindennap – felelte némi büszkeséggel.

– És meg tudják állapítani, hogy melyik kocsi honnan érkezik? – kérdeztem.

– Van egy hálós műholdrendszerünk. Annyit biztosan meg tudunk állapítani vele, hogy egy adott időszakban milyen kocsik rakodtak le azon a területen, ahol a holttestet találták.

Keresztülspricceltünk egy mély pocsolyán a hordozható illemhelyek mellett, majd elzötyögtünk egy autómosó előtt, ahol nagy nyomású, vízsugárral mosták le a teherautókat, mielőtt visszatértek az országutakra.

– Nálunk még sose fordult elő ilyesmi – mondta a fiatalember. – Bár a Shoosmith lerakónál találtak testrészeket. Állítólag.

Rám pillantott: feltételezte, hogy ha igaz a szóbeszéd, akkor nekem is tudomásom van róla, de nem igazoltam az értesüléseit. Gumiőrleménnyel vegyes sárban gurult a kocsi, az ablakon besodródott a rothadó szemét savanyú szaga. Figyelmem arra a kis teherautóra összpontosult, amelyet érkezésem óta szemmel tartottam; ezer irányba száguldottak gondolataim.

– Egyébként Keith Pleasants a nevem. – A fiatalember a nadrágjába törölte és felém nyújtotta a kezét. – Örülök, hogy megismerhettem.

Kényelmetlen szögben odanyújtottam kesztyűs kezem. Zsebkendőt vagy rongydarabokat orruk elé tartó férfiak tekintete kísért feléjük közeledtünkben. Négyen voltak, és most már láttam, mi az, ami mögött áll-

nak: egy hidraulikus rakodógép, amelyet a szemétszállító kocsik kiürítésére és a hulladék összepréselésére használnak. *Cole Szállítmányozási Vállalat* – ez volt az ajtajára festve.

– Az a pali, aki ott bottal böködi a szemetet, az a sussexi nyomozó – mondta Pleasants.

A nyomozó egy idősebb férfi volt, ingujjban mászkált, revolverét a csípőjén viselte. Rémlett, mintha már láttam volna valahol.

– Ő Grigg? – kérdeztem a nyomozóra gondolva, akivel alig egy órája beszéltem telefonon.

– Igen. – Pleasants arcát kiverte a víz, és egyre izgatottabb lett. – Az a helyzet, hogy nekem még sose volt dolgom rendőrökkel, még csak gyorshajtáson se csíptek rajta.

Lassítottunk, majd megálltunk; alig láttam valamit a fölkavart por miatt. Pleasants megfogta a kilincset.

– Itt várjon – mondtam neki. – Egy perc.

Megvártam, míg leülepszik a por, a kocsiban ülve mértem föl a környéket, ahogy a bűntények helyszínén mindig teszem. A rakodógép markolója félúton meredezett a levegőben, a mögötte álló tömörítő csaknem teljesen tele volt. Körös-körül nyüzsgött a telep, dízelmotorok zúgtak – csak itt állt le a munka. Néhány pillanatig elnéztem a fölfelé tartó erőteljes, fehér teherautókat, a nagyokat harapó markolókat, a talajt püfölő tömörítőgépeket.

A holttestet már várta a mentőautó, hogy elszállítsa, a mentősök a légkondicionált utastérben ülve figyelték a poros ablaküveg mögül, mihez is kezdek. Látva, hogy orvosi maszkot húzok számra és orromra, és nyitom a kocsiajtót, ők is kiszálltak. Ajtók csapódtak. A nyomozó azonnal odajött hozzám.

– Grigg nyomozó, Sussexi Seriffhivatal – mutatkozott be. – Én telefonáltam.

– Maga végig itt volt? – kérdeztem.

– Kábé tizenhárom-nulla-nullakor értesítettek minket, azóta itt. Vigyáztam, hogy senki ne nyúljon semmihez.

– Bocsánat! – szólított meg az egyik mentős. – Most kellünk?

– Talán úgy negyed óra múlva – feleltem. Azonnal visszaültek a kocsijukba. – Kérnék egy kis helyet – mondtam a többieknek.

Cipőtalpak csosszantak, az emberek hátrább húzódtak, s láthatóvá vált, mi körül ácsorogtak, és mit bámultak eddig. Az őszi délután gyengülő fényében természetellenesen sápadtnak hatott a torzó: iszonytató csonk volt, egy markológép kanalából esett a földre a szemét közül, s a hátára érkezett. Fehér bőrűnek néztem, de nem voltam biztos benne, az ágyéktájon nyüzsgő férgek miatt pedig első pillantásra a nemet sem volt könnyű megállapítani. Még abban sem voltam biztos, hogy az áldozat elérte-e már a pubertáskort. Betegesen sovány volt, kiálltak a bordái, lapos melléről nem lehetett megállapítani, férfié vagy nőé-e.

Leguggoltam mellé, kinyitottam az orvosi táskámat, és egy csipeszszel fölvettem és egy tégelybe tettem néhány férget, hogy az entomológus megvizsgálhassa később. Miután alaposabban szemügyre vettem az áldozatot, nőneműnek bizonyult. Karját-lábát levágták, fejét a nyaka tövénél. A csonkokat kiszárította és megsötétítette az idő. Azonnal láttam, hogy ez az eset más, mint a többi.

Ennek a nőnek nem az ízületeknél vágták le a végtagjait, hanem egyenesen keresztülvágták az erős felkar- és combcsontokat. Elővettem egy szikét, kissé bemetszettem vele a torzó jobb oldalát, és beledugtam egy hosszú vegyi hőmérőt. Éreztem, hogy az emberek feszülten figyelnek. Egy másik hőmérőt a táskámra tettem.

– Most mit csinál? – kérdezte egy baseballsapkás, kockás inges férfi, akit szemlátomást rosszullét kerülgetett.

– Megmérem a test hőmérsékletét, hogy meg tudjam állapítani a halál bekövetkeztének pillanatát. A legpontosabb adatot a máj belső hőmérséklete adja – magyaráztam türelmesen. – És a levegő hőmérsékletét is ismernem kell.

– Meleg van, azt lehet tudni – szólalt meg egy másik férfi. – Ha jól látom, ez egy nő.

– Ezt még korai kijelenteni – válaszoltam. – A magáé ez a szemeteskocsi?

– Igen – felelte a férfi.

Fiatal volt, a szeme sötét, a foga, akár a hó, az ujjai pedig tetoválva voltak, amiről nekem általában az jut eszembe, hogy az illető börtönviselt ember. Átizzadt, hátul megcsomózott tarka kendő volt a homlokára kötve, és épp csak megnézte a torzót, már el is fordította a tekintetét.

– Rossz időpontban a rossz helyen – tette hozzá, ellenséges fejcsóválással.

– Ezt hogy érti? – szegeződött rá Grigg szeme.

– Úgy, hogy nem én hoztam, és ez biztos – mondta a sofőr, de úgy, mintha ennél fontosabb dolgot még sose közölt volna életében. – A Cat kaparta ki, mikor a rakományomat teregette szét.

– Eszerint nem tudjuk, mikor került ide? – Végigpásztáztam a körülöttem állók arcát.

Pleasants válaszolt. – Délelőtt tíz óta huszonhárom kocsi rakodott le itt, és ebben ez itt még nincs is benne – intett fejével a szemeteskocsi felé.

– Miért épp tíz óta? – kérdeztem, mert nem értettem, miért épp ezt az időpontot választotta.

– Azért, mert akkor terítették le az utolsó réteg gumiőrleményt, úgyhogy az előtt nem kerülhetett ide – magyarázta a tetemet nézve Pleasants. – És véleményem szerint nem is úgy néz ki, mintha átgázolt volna rajta egy teherautó, egy ötventonnás tömörítő vagy akár ez a kocsi itt.

Elnézett a telep távolabbi részei felé, ahol folyamatosan rakták le a kocsikról a tömörített hulladékot, amelyet óriási traktorok azonnal szétzúztak és szétterítettek. A szemeteskocsi vezetője egyre idegesebb és dühösebb lett.

– Tele van ez az egész lerakó mindenféle böhöm gépekkel – mondta Pleasants –, és gyakorlatilag sose állnak le.

Néztem a szemétszállítót meg az élénksárga rakodógépet, amelynek most üres volt a vezetőfülkéje. A fölemelt markolókanálon egy szakadt fekete szemeteszsák libegett.

– Hol a rakodó vezetője? – kérdeztem.

Pleasants válaszolt némi tétovázás után. – Hát az én volnék. Az egyik ember beteget jelentett, és engem kértek meg, hogy álljak be helyette.

Grigg odament a markolóhoz, és közelebbről is megnézte a kanálon lógó szemeteszsákot.

– Mondja el, mit látott – mondtam Pleasantsnek.

– Nem sokat. Az ő kocsiját rakodtam kifele – intett a szemétszállító sofőrje felé. – A kanál beleakadt a szemeteszsákba, abba, amelyik ott lóg. Kiszakadt, és a hulla oda esett belőle, ahol most látja. – Elhallgatott, inge ujjával megtörölte az arcát, és elhessentette a legyeket.

– Szóval nem tudja biztosan, hogy a zsák honnan származik? – próbálkoztam újra. Grigg figyelt, noha valószínűleg kikérdezte már az embereket.

– Éppenséggel ki is áshattam – engedett Pleasants. – Nem mondtam, hogy lehetetlen, csak nem gondolom.

– Mert nem akarod – villant rá a szemétszállító sofőrjének szeme.

– Tudom, hogy mit gondolok. – Pleasants szeme meg se rebbent. – A te kocsidat rakodtam ki, mikor beleakadt a kanál.

– De azt akkor se tudhatod biztosan, hogy én hoztam! – csattant fel a sofőr.

– Hát, biztosan nem tudhatom. Csak épp logikusnak látszik.

– Azt hiszem, ebből elég lesz, emberek – figyelmeztette őket Grigg, és közelebb lépett, mintegy emlékeztetve őket hatalmas termetére, és hogy fegyver van nála.

– Ebben igaza van – mondta a sofőr. – A tököm tele van már ezzel az egésszel. Mikor húzhatok el? Már így is késésben vagyok.

– Az ilyesmi senkinek sem jön kapóra – nézett a szemébe Grigg.

A sofőr segélykérően az ég felé fordította tekintetét, dünnyögve-káromkodva odább ment, és rágyújtott.

Kivettem a hőmérőt a torzóból, és megnéztem. A máj belső hőmérséklete 28,8 fok volt, ugyanannyi, mint a levegőé. Megfordítottam a torzót, hogy a hátát is lássam. Az ülepe alsó részén érdekes hólyagokat vettem észre. Mikor alaposabban szemügyre vettem, a váll- és combtájékon is találtam, a vágások peremén.

– Két zsákba tegyék – mondtam. – Kell az a zsák is, amelyikben ide került, az, amelyik ott lóg a markoló kanalán. És küldjék be a közvetlen környékén és alatta lévő szemetet is.

Grigg kihajtogatott egy nagy szemeteszsákot, és kirázta. Zsebéből kesztyűt vett elő, felhúzta, aztán leguggolt, és nekifogott összeszedni a szemetet. A mentősök közben kinyitották kocsijuk hátsó ajtaját. A szemétszállító sofőrje a kocsija vezetőfülkéjének támaszkodott; szinte sugárzott belőle a düh.

– Honnan hozta a szemetet? – kérdeztem.

– Nézze meg a rendszámtáblát – felelte mogorván.

– És Virginiából honnan? – Nem hagytam magam eltántorítani.

Pleasants válaszolt. – A tidewateri körzetből, doktornő. A kocsi egyébként a miénk. Van egy csomó, amit bérbe adunk.

A szeméttelep irodája a víztárolóra nézett, s némiképp kilógott harsány, poros környezetéből. Maga az épület halványsárgára volt vakolva, az ablakpárkány virágládáiban növények zöldelltek, a bejárathoz vezető utat pedig nyírott sövény szegélyezte. A zsalugátereket krémszínűre festették, a bejárati ajtóra egy tobozforma rézkopogtatót szereltek. Nagy megkönnyebbülést jelentett, hogy odabent tiszta, hűtött levegő fogadott, és azonnal tudtam, miért döntött úgy Percy Ring nyomozó, hogy itt

folytatja le a kihallgatásokat. Fogadni mertem volna, hogy nem is járt a helyszínen.

A pihenőszobában ült egy idősebb, ingujjas férfival, diétás kólát ivott, és számítógéppel kinyomtatott ábrákat nézegetett.

– Bemutatom Scarpetta doktornőt – közölte Pleasants, majd Ringre nézve hozzátette: – Sajnos a keresztnevét nem tudom.

Ring rám kacsintott, és szélesen elvigyorodott. – Mi már régi ismerősök vagyunk.

Vasalt, kék öltönyben volt, és meggyőző, fiatalos ártatlanságot sugárzott. De sose tudott meggyőzni vele. Nagy dumás szoknyavadász volt, de alapjában véve lusta, és azt is észrevettem, hogy abban a pillanatban, amint megkapott egy ügyet, azonnal megkezdődtek a kiszivárogtatások a sajtó felé.

– Ez az úr pedig Mr. Kitchen – mondta rám pillantva Pleasants –, a telep tulajdonosa.

Kitchen egyszerű farmernadrágot és rövid szárú csizmát viselt. Szürke szemével szomorúan nézett rám, ahogy felém nyújtotta nagy, durva kezét.

– Foglaljon helyet – mondta, és kihúzott egy széket. – Rossz nap ez a mai, nagyon rossz. És főleg annak rossz, aki most odakint hever.

– Annak az illetőnek nem a mai volt a legrosszabb napja – mondta Ring. – Most már nem fáj neki semmi.

– Megnézte? – kérdeztem.

– Alig egy órája érkeztem – felelte. – És a bűnténynek nem ez a helyszíne, hanem egyszerűen csak itt találták meg az áldozatot. Az ötödiket. – Kibontott egy csomag gyümölcsízű rágógumit. – Nem sokat tétlenkedik a pofa, alig két hónap telt el az előző óta.

Ahogy Ring jelenlétében oly gyakran, most is ingerültség fogott el. Ring gyakran vont le elhamarkodott következtetéseket, és ezeket az olyan ember magabiztosságával fogalmazta meg, aki még annyit sem

tud, hogy belássa: tévedhet. Ennek oka részben az volt, hogy munka nélkül akart eredményt elérni.

– Még nem vizsgáltam meg a tetemet, és a neméről sem győződtem meg – mondtam, remélve, talán eszébe jut, hogy mások is vannak a szobában. – Korai még feltételezésekbe bocsátkozni.

– Hát akkor én megyek – mondta idegesen Pleasants, és az ajtó felé indult.

– Egy óra múlva szükségem lesz magára, föl akarom venni a vallomását! – szólt utána emelt hangon Ring.

Kitchen nem szólt, az ábrákat tanulmányozta. Bejött Grigg, biccentett, és leült egy székre.

– Szerintem az nem feltételezés, hogy itt gyilkossággal van dolgunk – mondta Ring.

– Ezt nyugodtan kijelentheti. – Álltam a tekintetét.

– És ez is pontosan olyan, mint a többi.

– Ezt már nem jelentheti ki nyugodtan – válaszoltam. – Még nem vizsgáltam meg a tetemet.

Kitchen idegesen fészkelődött ültében. – Kér valaki üdítőt? Vagy esetleg kávét? A folyosón van mosdó is.

– Ez ugyanolyan – jelentette ki határozottan Ring. – Ez is egy torzó, és ez is egy szeméttelep.

Grigg kifejezéstelen arccal figyelt, idegesen kopogtatta a jegyzettömbjét, kétszer is ki-be csattintotta golyóstolla nyomógombját, aztán Ringre nézett. – Egyetértek Scarpetta doktornővel, és szerintem sem szabad még az előzőekhez kapcsolnunk ezt az ügyet. És főleg nem a nyilvánosság előtt.

– Az Úr legyen velem! Én jól megvagyok az effajta nyilvánosság nélkül. – Kitchen nagyot sóhajtott. – Ebben a szakmában benne van, hogy ilyesmi előfordul, főleg ott, ahova olyan helyek szemetét hordják, mint New York, New Jersey meg Chicago, de valahogy az ember mégse gondol rá soha, hogy pont az ő telepén esik meg. – Griggre nézett. –

Szeretnék jutalmat felajánlani annak érdekében, hogy megfogják azt az embert, aki ezt a borzalmas dolgot művelte. Tízezer dollár a nyomravezetőnek.

– Roppant bőkezű – mondta őszinte elismeréssel Grigg.

– Ez a nyomozókra is vonatkozik? – vigyorgott Ring.

– Engem nem érdekel, ki kapja el – felelte mosolytalanul Kitchen, és felém fordult. – És most mondja meg, hölgyem, miben állhatok a rendelkezésére.

– Úgy értesültem, hogy műholdas követőrendszert használnak – mondtam. – Ezek az ábrák onnan származnak?

– Épp ezt magyaráztam – felelte Kitchen.

Elém csúsztatott néhány ábrát. A hullámos vonalak alkotta rendszer egy geóda metszeteire emlékeztetett, és koordinátarendszer határozta meg fekvésüket.

– Ez a feltöltés felülete – magyarázta Kitchen. – Bármikor megnézhetjük, hetente, naponta vagy akár óránként is, hogy lássuk, honnan származik és hová került a hulladék. A koordináták révén a térkép bármely részét pontosan be lehet határolni. – Megkopogtatta a papírt. – Némiképp hasonlít a számtani meg mértani ábrákhoz. – Rám nézett. – Gondolom, maga is végigszenvedte az iskolában.

– A szenvedés szó elég pontosan kifejezi a lényegét. – Rámosolyogtam. – Ha jól értem tehát, ennek a rendszernek az a lényege, hogy rakománnyi pontossággal meg lehet állapítani, hogyan változott a feltöltés.

Bólintott. – Igen, hölgyem. Lényegében erről van szó.

Nyolc térképet tett egymás mellé az asztalra. Mindegyiken másfélék voltak a hullámos vonalak, valahogy úgy, ahogy egy ember arcán változnak a ráncok.

– Lényegében minden vonal egy magassági szintet jelez – mondta –, úgyhogy elég pontosan meg tudjuk állapítani, hogy melyik szint melyik kocsi szállítmányától emelkedett.

Ring kiitta a kóláját, a dobozt a szemétkosárba dobta, aztán úgy kezdett lapozgatni a jegyzettömbjében, mint aki keres valamit.

– Nem lehetett nagyon betemetve a tetem – mondtam. – A körülményekhez képest szembetűnően tiszta. Nincsenek rajta halál után bekövetkezett sérülések, és annak alapján, amit odakint tapasztaltam, amikor a markolók leveszik a kocsikról a bálákat, szét is szakítják őket, és rögtön el is terítik a szemetet, hogy a tömörítő földarabolhassa és összepréselhesse.

– Ahogy mondja. – Kitchen fürkész pillantást vetett rám. – Tudnám itt használni magát.

Nem válaszoltam, mert a dinoszauruszokra emlékeztető földgépekre gondoltam, fölrémlett előttem, ahogy markolójuk belemar a teherautókon hozott, műanyagba csomagolt bálákba. Jól ismertem az előző esetek áldozatainak sérüléseit, az összezúzott és megcsonkított tetemeket. Ez az áldozat attól eltekintve, amit a gyilkosa művelt vele, sértetlen volt.

– Nem könnyű megfelelő nőt találni – zökkentett vissza a jelenbe Kitchen.

– De még mennyire nem – kontrázott Ring; Grigg növekvő ellenszenvvel méregette.

– Ez helyes megállapításnak hangzik – mondta. – Ha ez a tetem egy ideig a földön hever, biztos, hogy összepasszírozzák.

– Az előző néggyel így is történt – közölte Ring. – Tiszta fasírt lett belőlük. – Rám pillantott. – Ez egyben van?

– Nem látszik összezúzottnak – feleltem.

– Ez is érdekes – morfondírozott Ring. – És ugyan miért nem?

– Mert nem egy átrakóból került ide, ahol tömörítik és bálázzák a szemetet. – Kitchen válaszolt a kérdésére. – Ezt egy konténerürítő kocsi vette föl.

– És az nem tömörít? – kérdezte Ring.

– De igen. A dolog azon múlt, hogy a tömörítéskor hol feküdt a tetem a szemétben – felelte Kitchen. – Szerintem a konténerürítő hozta. Vagy

az előtte itt járt kocsi. De legföljebb az az előtti. Már ha ott rakodtak le, ahol a tetem előkerült.

– Szükségem lesz azoknak a kocsiknak az adataira, meg hogy honnan jöttek – mondta Ring. – Ki kell hallgatni a sofőröket.

– Szóval gyanúsítottként kezeli a sofőröket – nézett rá fagyosan Grigg. – Meg kell adni, ez azért eredeti ötlet. Az én nézetem szerint viszont a szemét nem tőlük származik, hanem azoktól, akik kihajították. És szerintem köztük van az is, akit keresünk.

Ring állta a tekintetét, a legkisebb mértékben sem jött zavarba. – Én csak szeretném hallani, mit mondanak a sofőrök. Sose lehet tudni. Nem is olyan rossz ötlet. Az illető megöl valakit, és kiteszi egy szemeteszsákban egy olyan útvonalon, ahonnan ő szállít. Vagy éppenséggel berakhatja egyenesen a saját szemeteskocsijába is. Ügyes, nem?

Grigg hátratolta a székét, meglazította a gallérját, s jobbra-balra mozgatta az állkapcsát, mintha fájna. Roppant a nyaka, aztán az ujjpercei is. Végül az asztalra dobta a jegyzettömbjét, és vasvillaszemeket meresztett Ringre. Mindenki őt nézte.

– Nem zavarja, ha dolgozom az ügyön? – kérdezte a fiatal nyomozót. – Nagyon nem szeretem nem elvégezni, amiért a megyétől a fizetésemet kapom. Én ha jól tudom, ez az én ügyem, és nem a magáé.

– Én csak segíteni akartam – mondta vállat rándítva Ring.

– Nem emlékszem, hogy igényeltem volna – replikázott Grigg.

– Miután a második torzó is felbukkant, méghozzá nem ugyanabban a megyében, mint az első, az állami rendőrség alakított egy testületet, amelynek az a feladata, hogy az egész országban vizsgálja ezeket a gyilkosságokat, tekintet nélkül a megyehatárokra – mondta Ring. – Maga egy kicsit későn szállt be a játékba, tisztelt kollégám, és úgy veszem észre, nem ártana magának egy kis ismertető egy olyan valaki részéről, aki a rajtvonaltól indult.

Grigg már nem foglalkozott vele. – Érdekelnének a kocsikkal kapcsolatos dolgok is – mondta Kitchennek.

– Megfelelne, ha az utolsó öt kocsi adatait közölném? – nézett körül a jelenlévőkön Kitchen.

– Sokat segítene – mondtam, és felálltam. – Minél előbb megkaphatnánk, annál jobb volna.

– Hánykor megy be holnap dolgozni? – kérdezte rám nézve Ring. Nem állt fel, úgy ült ott, mint akinek rengeteg ideje van, teendője meg alig.

– A boncolásra gondol? – kérdeztem.

– Aha.

– Lehet, hogy néhány napig nem is nyitom fel.

– Miért nem?

– A legfontosabb a külsőleges vizsgálat, és az sokáig fog tartani. – Láttam, hogy Ringet már nemigen érdekli a dolog. – Végig kell bogarásznom a szemetet, mikronyomokat kell keresni, lecsupaszítani a csontokat, szerezni egy entomológust, aki meg tudja állapítani a férgek korát, amiből aztán következtetni lehet arra, hogy mikor dobták ki a tetemet… És hasonlók.

– Talán az volna a legjobb, ha egyszerűen csak tudatná velem, hogy mit talált – állapította meg Ring.

Kimentem. Grigg követett, s odakint fejét csóválva, a maga lassú, csöndes módján megszólalt. – Mikor annak idején, ezer éve leszereltem a seregből, az állami rendőrség még olyan volt, amilyennek lennie kellett. Nem hinném, hogy fölvettek volna egy ilyen rossz bohócot.

– Szerencsére nem mind ilyen – mondtam.

Kiléptünk az épületből. Odakint sötött a nap, s a mentőautó porfelhőt kavarva lassan távolodott.

Teherautók berregtek a mosó előtt sorukra várva, a szeméthegyre pedig újabb réteg ledarált, modern Amerika került. Mire a kocsinkhoz értünk, már sötét volt. Grigg megállt a Mercedesemnél, jól megnézte.

– Már törtem a fejem, hogy kié lehet – mondta csodálattal. – Egyszer még majd én is vezetek valami ilyesmit. Ha csak egyszer is.

Rámosolyogtam, és kinyitottam az ajtót. – Erről hiányoznak olyan fontos dolgok, mint a sziréna meg a villogó.

Nevetett. – Ugyanabban a ligában tekézünk Marinóval. Az ő csapata a Tűzgolyó, az enyém a Nagy Dobás. Nemigen láttam még nála nagyobb pancsert. Sörözik meg zabál, és mindenkit csalónak, néz. Múltkor még egy nőt is hozott magával. – Megcsóválta a fejét. – Úgy kuglizott, mint a Vilma a Flinstone családból, és úgy is volt öltözve, egy olyan leopárdbőrszerű gönc volt rajta. Épp csak a csont hiányzott a hajából. Mondja meg neki, hogy hamarosan találkozunk.

Kulcsait csörgetve otthagyott.

– Köszönöm a segítségét, Grigg nyomozó – szóltam utána.

Biccentett, és beszállt a Caprice-ába.

Annak idején, mikor terveztem a házamat, vigyáztam, hogy a mosóhelyiség közvetlenül a garázs mellett legyen, mert nem akartam, hogy olyan helyszínekről érkezve, mint ez is, végig kelljen trappolnom a lakáson. Néhány perccel azután, hogy kiszálltam a kocsiból, már a mosógépben forgott a holmim, a cipőmet meg a csizmámat egy ipari mosogatóban súroltam le erős szálú kefével és fertőtlenítővel.

Magamra véve a pongyolát, amelyet mindig ott tartok az ajtóra szerelt fogason, bementem a házba, és sokáig álltam a zuhany alatt. Kimerült és kedvetlen voltam. Egyelőre nem volt energiám magam elé képzelni az áldozatot, nem volt erőm azon gondolkozni, ki lehetett, s hogy hívhatták; erőszakkal elűztem magamtól a képeket és szagokat. Kevertem magamnak egy koktélt, összedobtam egy salátát, és miközben komoran nézegettem a mindenszentek előestjére kikészített nagy cukorkástálat, a verandán elültetésre váró növényekre gondoltam. Aztán felhívtam Marinót.

– Szerintem jó volna – mondtam, amikor fölvette –, ha Benton reggel idejönne e miatt az ügy miatt.

Hosszan hallgatott. – Jó – mondta végül. – Szóval én szóljak neki, hogy vonszolja ide magát Richmondba. Hogy ne maga mondja.

– Megteszi? Én hulla vagyok.

– Nem gond. Hányra?

– Amikorra tud. Én egész nap bent leszek.

Mielőtt lefeküdtem, átmentem a dolgozószobámba, megnéztem, jött-e elektronikus postám. Ha volt számítógép a közelében, Lucy, az unokahúgom csak ritkán telefonált, hogy közölje, hol és hogy van. FBI-ügynök, a HRT, a túszmentő csoport technikai szakértője. Egyik pillanatról a másikra a világ bármely pontjára elvezényelhetik.

Azon kaptam magam, hogy mint egy aggódó anya, állandóan nézem, jött-e üzenet tőle. Végigrettegem az olyan napokat, mikor ki van kapcsolva a csipogója, mikor elküldik a fiúkkal az Andrews légi támaszpontra, hogy szálljon fel egy C-141-es teherszállító gépen. Az elolvasásra váró újságok és a nemrég vásárolt, de a polcra még föl nem tett vastag orvosi könyvek tornyait kerülgetve leültem az íróasztalhoz. Dolgozószobám a házam leginkább belakott helyisége, van benne egy nagy kandalló, s a tágas ablakok a James-folyó sziklás kanyarulatára néznek.

Rákapcsolódtam az AOL-ra, az America Online-ra. Gépízű férfihang üdvözölt, s közölte, hogy postám érkezett. Számos elektronikus levelet kaptam, különféle ügyekkel, tárgyalásokkal, szakmai konferenciákkal s újságcikkekkel kapcsolatosakat, és jött egy üzenet egy ismeretlentől is, aki a *deadoc* nevet használta. Amint megláttam, nyugtalanság fogott el. A tárgy rovatban nem volt megjelölve, mi a levél témája, és mikor kinyitottam, mindössze annyi állt benne: *tíz*.

Az üzenethez egy grafikus állományt is csatoltak: letöltöttem és kicsomagoltam. Sorról sorra, fentről lefelé bontakozott ki előttem a színes kép. Egy fénykép. A háttérben egy piszkosfehér fal látszott, előtte egy asztal, valamilyen világoskék lepellel letakarva, amelyen valami sötétvörös anyag kenődött szét s gyűlt kis tócsákba. Ezután egy tépett szegé-

lyű, tátongó, vörös seb rajzolódott ki a képernyőn, majd véres csonkok és mellbimbók váltak láthatóvá.

Döbbent hitetlenkedéssel meredtem a monitorra, aztán fölkaptam a telefont.

– Azt hiszem, jó volna, ha átjönne, Marino – mondtam ijedten.

– Mi baj ? – kérdezte riadtan.

– Van itt valami, amit látnia kell.

– Valami baj van?

– Nem tudom.

– Maradjon, ahol van, doktornő. – Marino máris átvette az irányítást. – Elindultam.

Kinyomtattam a képet, aztán lemezre is kimentettem, mert féltem, hogy valahogy eltűnik. Marinóra várva lekapcsoltam a szobában a világítást, hogy élesebben látszódjanak a színek és a részletek. Rettenetes gondolatok keringtek a fejemben, ahogy a mészárlás képét néztem; gonosz portrét formált a vér. Nem volt ritkaság számomra: orvosok, tudósok, ügyvédek és rendőrök gyakran küldenek nekem hasonló fényképeket az Interneten. A hozzájuk kapcsolódó elektronikus levelekben általában helyszínek, emberi szervek, sebek, ábrák megvizsgálására kérnek, de még bírósági tárgyalás előtt álló esetek animált rekonstrukciója is előfordul.

Könnyen lehetséges volt, hogy ezt a képet is egy nyomozó, egy kolléga küldte. Jöhetett akár az ügyvédi kamarától is. Valami azonban nyilvánvalóan nem stimmelt. A jelenlegi ügyben nem volt más helyszínünk, csak a szeméttelep, nem volt más a kezünkben, csak a szemét meg a szétszakadt zsák. Ezt a képet csak a gyilkos küldhette, vagy egy olyan valaki, akinek valamilyen formában köze volt a bűntényhez.

Negyed óra múltán – már éjfélre járt – megszólalt a csengő. Felpattantam, végigszaladtam a közlekedőfolyosón, és beengedtem Marinót.

– Mi a fene van már megint? – kezdte minden bevezetés nélkül.

Kiizzadt. A richmondi rendőrség szürke pólótrikója feszült erős felsőtestén és pocakján. Pötyögős rövidnadrág volt rajta, a lábán térdzokni és edzőcipő. Verejtéktől és cigarettától szaglott.

– Jöjjön – mondtam.

Bementünk a dolgozószobába. Mikor meglátta, mi van a képernyőn, leült a székemre, és homlokát ráncolva nézte a képet.

– Ez az undormány itt az, amire gondolok? – kérdezte.

– Szerintem ez a felvétel ott készült, ahol a holttestről levágták a végtagjait. – Nem szoktam vendégeket fogadni a dolgozószobámban – még ez is idegesített.

– És ez az, amit ma látott – mondta Marino,

– Ez a kép nem sokkal a halál beállta után készült – mondtam. – Egyébként igen, ez a szeméttelepen talált torzó.

– Honnan tudja? – kérdezte Marino.

Fészkelődött ültében, szeme a monitorra szegeződött. Miközben kényelmesen elrendezkedett, nagy lábaival feldöntött egy padlón álló könyvkupacot. Mikor fogott néhány dossziét, és áttette őket az asztal másik sarkára, nem bírtam tovább.

– Ne rendezgesse át a dolgaimat! – mondtam csípősen, és visszatoltam a dossziékat az eredeti kupachoz.

– Csigavér, doktornő! – mondta Marino, mintha valami semmi kis dologról volna szó. – És honnan lehet azt tudni, hogy ez a kép nem csak valami rossz vicc?

Megint eltolta maga elől a dossziékat, és ez már tényleg nagyon irritált.

– Álljon fel, Marino – mondtam. – Senkit sem szoktam az asztalomhoz engedni. Az agyamra megy.

Marino dühös pillantást vetett rám, és felállt. – Akkor én is megkérném valamire. Legközelebb valaki mást hívjon föl, ha valami baja van.

– Inkább próbáljon értelmesen viselkedni, és…

Kijött a sodrából, a szavamba vágott. – Maga próbáljon meg értelmesen viselkedni, és hagyja abba ezt a tébolyító szőrözést. Nem csodálom, hogy gondjai vannak Wesleyvel.

– Marino! – figyelmeztettem. – Maga most átlépett egy határvonalat. Ne merészkedjen tovább.

Hallgatott, jobbra-balra nézelődött, izzadt.

– Térjünk vissza a tárgyra. – Leültem a forgószékbe, visszaállítottam eredeti állásába. – Szerintem ez nem valami ostoba tréfa. Ez a szeméttelepen talált torzó.

– És ez mitől olyan biztos? – Marino zsebre vágott kézzel állt, nem nézett rám.

– Mind a karnál, mind a lábnál keresztülvágták a nagy csontokat, nem az ízületeknél metszették le a végtagokat. – A monitorra mutattam. – De vannak más egybeesések is. Ez ugyanaz a nő, illetve csak akkor nem az, ha a gyilkosa nem ölt meg ugyanígy egy másik ugyanilyen testalkatú nőt is, akit még nem találtunk meg. Ezen túlmenően nem tudom elképzelni, hogyan űzhet valaki ilyen rossz tréfát úgy, hogy nem tudja, hogyan fosztották meg a végtagjaitól az áldozatot. Arról nem is szólva, hogy az ügy még nem került nyilvánosságra.

– A gáz vesse föl! – Marino arca olyan volt, mint a cékla. – Na és van valami cím, ahova válaszolni lehet?

– Van. Az e-mailt az AOL-on küldte egy *deadoc* nevű valaki.

– Mintha azt mondaná, hogy *dead doc*? Halott doktor vagy doktornő? – Hirtelen támadt érdeklődése eloszlatta rossz hangulatát.

– Ezt csak feltételezni tudom. Az üzenet mindössze egyetlen szó: *tíz*.

– Tíz?

– Csupa kisbetűvel.

Elgondolkozva nézett rám. – Ha az írországiakat is beszámítjuk, ez a tizedik ilyen ügy. Van másolata erről a miújságról?

– Van. A dublini eseteket pedig megírták a lapok, és azt is, hogy esetleg közük lehet a négy itteni esethez. – Odaadtam neki a kinyomtatott képet. – Bárki tudhatott róla.

– Nem számít. – Marino nemet intett. – Ha föltesszük, hogy ez ugyanaz a gyilkos, és ez a legújabb műve, akkor pontosan tudja, hány embert ölt meg. – Én csak azt nem értem, hogy honnan tudta a pofa a maga e-mail-címét.

– Fent van a címem a hálón, és a saját nevemen.

– Jézusom! Almomban se hittem volna, hogy ilyet csinál! – robbant ki megint Marino. – Ez olyan, mintha a születésnapja lenne a riasztója kódja.

– Gyakorlatilag kizárólag orvos szakértőkkel, az egészségügyi minisztériummal és a rendőrséggel folytatott kommunikációra használom a drótpostát. Olyan cím kell, amit könnyen meg tudnak jegyezni. Egyébként pedig – folytattam, állva megrovó tekintetét – eddig még sose okozott gondot.

– Most viszont okozott – mondta Marino a papírt nézegetve. – A jó hír pedig csak annyi, hogy talán el tudunk indulni rajta. Lehet, hogy nyomot hagyott a számítógépben.

– A Weben – helyesbítettem.

– Az most mindegy – legyintett Marino. – Esetleg szólhatna Lucynak.

– Ez Benton hatásköre – mondtam. – Pusztán azért, mert a nagynénje vagyok, még nem hívhatom segítségül egy esethez.

– Szóval ezt is én mondjam meg neki. – Marino óvatosan kerülgetve a könyv- és újságtornyokat, elindult kifelé. – Remélem, akad egy doboz sör ebben a kócerájban. – Az ajtóban megállt, és felém fordult. – Nézze, doktornő… Tudom, hogy semmi közöm hozzá, de előbb-utóbb akkor is beszélnie kell vele.

– Igaza van – feleltem. – Tényleg semmi köze hozzá.

3

Másnap reggel arra ébredtem, hogy tompán, súlyosan dobol az eső a tetőn, és kitartóan pittyeg az ébresztőóra. Korai volt még fölkelni, főleg egy ilyen napon, amikor elméletileg nem is kellett volna bemennem az intézetbe. Felötlött bennem, hogy az éjjel novemberre fordult a naptár. Nem volt messze már a tél, megint elmúlt egy év. Elhúztam a függönyt, és kinéztem. A rózsák szirmait a földre verte az eső, a megduzzadt folyó feketének ható sziklákat kerülgetett.

Rossz érzések gyötörtek Marino miatt. Türelmetlen voltam vele az este, sör nélkül küldtem haza. De akkor sem voltam hajlandó olyan dolgokról beszélgetni vele, amiket úgysem ért. Neki ez egyszerű volt: én elváltam, Benton Wesleyt pedig otthagyta a felesége egy másik férfi miatt. Marino úgy gondolta, hogy ha már amúgy is viszonyom van Bentonnal, akár össze is házasodhatnánk. Egy ideig én is így gondoltam. Az elmúlt ősszel és télen mindenhova együtt mentünk Wesleyvel: síelni, búvárkodni, bevásárolni, időnként együtt főzőcskéztünk, sőt Wesley hébe-hóba még a kertemben is dolgozgatott. De nem sokáig bírtuk így. Olyannyira nem, hogy legalább annyira zavart, ha ott volt a házban, mint az, mikor Marino a székembe telepedett. Mikor Wesley arrébb tett egy bútordarabot, vagy akár csak nem a megfelelő konyhaszekrénybe vagy fiókba tette vissza tányérokat vagy az evőeszközt, titkon olyan dühöt éreztem, amely döbbenettel és ijedelemmel töltött el. Mikor még nős volt, sose tartottam helyesnek a viszonyunkat, de akkoriban jobb volt együtt, főleg az ágyban.

Kocsiba ültem, és elindultam az intézetbe. Szaporán jártak az ablaktörlők, a záporeső rendületlenül dobolt a tetőn. Még hetet se mutatott az óra, ezért gyér volt a forgalom. A nyirkos ködben lassan, fokról fokra kibontakoztak a richmondi belváros magas épületeinek sziluettjei. Megint eszembe jutott a fénykép, képzeletemben lassan lecsorgott a monitor képernyőjéről. Végigfutott rajtam a hideg, lúdbőrzött a karom. Furcsa, meghatározhatatlan nyugtalanság fogott el, mikor felötlött bennem, hogy esetleg egy olyan valaki küldte a képet, akit ismerek.

A Seventh Street-i lejárónál lekanyarodtam, a Shockoe Slip vizes kockakövein hajtottam tovább; a felkapott éttermek még nem nyitottak ki ezen a korai órán. A parkolókban még alig álltak autók, az intézet háromemeletes épülete mögöttiben is csak egy-kettő. Nem hittem a szememnek, mikor láttam, hogy egy tévés közvetítőkocsi áll az én helyemen, amelyre jól láthatóan fel van festve: VEZETŐ ORVOS SZAKÉRTŐ. A tévések tudták, hogy ha kitartanak, előbb-utóbb lesz szerencséjük hozzám.

Odagurultam, és intettem, hogy álljanak máshova. Nyíltak a furgon ajtói. Egy esőköpenyes operatőr pattant ki és indult felém, nyomában egy mikrofont szorongató riporternő. Tenyérnyire leengedtem az ablakot.

– Álljanak máshova – mondtam korántsem barátságosan. – Az én helyemen állnak.

Nem reagáltak, viszont közben odaért egy világosító is. Néhány pillanatig mozdulatlanul ültem, megdermesztett a harag. A riporternő elállta a kocsi ajtaját, és az ablak résén át bedugta a mikrofonját.

– Scarpetta doktornő! Igaz, hogy a Mészáros megint lecsapott? – kérdezte harsányan. A kamerán égett a kis vörös lámpa, a reflektor vakított.

– Álljanak máshova a kocsijukkal – mondtam jeges nyugalommal a riporternőre és a kamerába nézve.

– Igaz, hogy találtak egy fej nélküli törzset? – A riporternő még beljebb nyomta a mikrofonját; csuklyáján patakokban csorgott a víz.

– Utoljára kérem, hogy távolítsák el az autójukat a parkolóhelyemről – mondtam, mint egy bíró, aki rendreutasítja a hallgatóságot. – Ez birtokháborítás.

Az operatőr időközben jobb látószöget talált magának, az optikával az arcomra közelített; vakított az erős reflektorfény.

– Ennek is levágták a végtagjait, mint a többinek?

Az utolsó pillanatban rántotta ki a mikrofonját, mert az ablaküveg már elindult fölfelé. Sebességbe kapcsoltam, és beleléptem a gázba; a stáb szétspriccelt. Kipörögtek a kerekek. Nagyot csúszva megálltam közvetlenül a tévés kocsi mögött, beszorítottam az épület és a Mercedes közé.

– Várjon! Egy pillanat!

– Ezt nem teheti!

Hitetlenkedve nézték, hogy kiszállok, esernyő nélkül odaszaladok a kapuhoz, és kinyitom a zárat.

– Várjon! – A tiltakozás folytatódott. – Így nem bírunk kiállni!

Bent a kapu alatt egy hatalmas, gesztenyebarna kombi állt, víz csöpögött róla a betonra. Kinyitottam a belső ajtót, és elindultam a folyosón. Be-benéztem a szobákba, hogy ki van bent. Patyolattisztán fénylett a fehér csempe, a levegőt súlyosan megülte az ipari szagtalanító erős illata. Mikor beléptem a boncterem irodájába, szisszenve nyílt a hűtő súlyos, rozsdamentes acélajtaja.

– Jó reggelt! – mondta meglepett vigyorral Wingo. – Korán jött.

– Köszönöm, hogy behozta a kocsit az esőről – mondtam.

– Úgy tudom, nem várunk újabb eseteket, úgyhogy gondoltam, nem árt, ha begurítom a kapu alá.

– Látott valakit odakint, amikor behozta? – kérdeztem.

Látszott, hogy nem érti. – Nem. De ennek kábé egy órája.

Wingo volt az egyetlen beosztottam, aki rendszeresen korábban ért be, mint én. Vékony, jó megjelenésű fiatalember volt, az arcvonásai finomak, a haja bozontos és fekete. Kényszeres megszállottsággal hetente többször is mosta-vasalta a munkaruháját, tisztogatta a furgont és a kombit, és mindig tükörfényesre dörgölte a rozsdamentes acélfelületeket. Az ő feladata volt a boncterem rendben tartása, és ennek egy katonatiszt büszkeségével és precizitásával tett eleget. Itt egyikünk sem engedhette meg magának a gondatlanul vagy lélektelenül végzett munkát, és senki sem merészelt veszélyes hulladékot kivinni, vagy valamilyen ostoba medikustréfát művelni a halottakkal.

– A szeméttelepi eset még a hűtőben van – mondta Wingo. – Vegyem ki?

– Várjunk vele a megbeszélés utánig – feleltem. – Minél tovább fekszik a hűtőben, annál jobb, és különben sem szeretném, ha bejönne valaki megbámulni.

– Ez nem fordulhat elő – mondta, mintha arra céloztam volna, hogy hanyagul végzi a dolgát.

– Még azt sem szeretném, ha valaki idevalósi betévedne kíváncsiskodni.

Harag villant a szemében. – Én egyszerűen nem értem az embereket.

Tudtam, hogy soha nem is fogja, mert nem olyan, mint ők.

– Szólhatna a biztonságiaknak – mondtam. – A média már letanyázott a parkolóban.

– Ez komoly? Ennyire hamar?

– Mikor megérkeztem, már várt a Nyolcas Csatorna. – Odaadtam neki a kocsim kulcsát. – Várjon még néhány percet, aztán engedje el őket.

– Ezt meg hogy érti? Hogyhogy engedjem el őket? – Homlokát ráncolva méregette a kocsi távirányítóját.

– Az én helyemen állnak. – Elindultam a lifthez.

– Hogy mit csinálnak?

– Majd meglátja. – Beléptem a liftbe. – Ha csak egy ujjal is hozzányúlnak a kocsimhoz, beperlem őket birtokháborításért és szándékos károkozásért, aztán pedig elmegyek a főügyészhez, és felhívatom vele a stúdió igazgatóját. Esetleg őt is beperlem. – Már csukódott a liftajtó, mikor rámosolyogtam Wingóra.

A hivatali szobám az Egyesített Laboratórium első emeletén van. Az épületet a hetvenes években emelték, de most úgy volt, hogy hamarosan kiköltözünk belőle mi is és a felső két emeleten dolgozó kutatók is, és áthurcolkodunk a Marriott Szálló és a Coliseum közelébe, a Broad Streetre, a város új Biotechnikai Központjába.

A központ építése már javában folyt, s én a kelleténél sokkal több időt töltöttem az építkezés tervei, részletei és költségkerete fölötti vitákkal. Az intézetben, amely hosszú évek óta a második otthonom volt, most teljes összevisszaság uralkodott, a folyosókat ládatornyok szegélyezték, az adminisztrátorok semmit sem tettek a helyére, mondván, hogy hamarosan úgyis becsomagolnak mindent. A szobám felé tartva igyekeztem nem észrevenni az újabb ládákat. Az íróasztalomon a feltornyozott papírok miatt a szokásos lavinaveszély fogadott.

Megnéztem az elektronikus postaládámat, szinte vártam, hogy megint jön valamilyen névtelen küldemény, de csak ugyanazokat az e-maileket mutatta a monitor, mint otthon. Végigfutottam őket, kurta válaszokat küldözgettem. A *deadoc* cím ott várakozott a postaládámban. Nem tudtam ellenállni: kinyitottam, és a fényképpel együtt elmentettem. Annyira koncentráltam, hogy nem is hallottam bejönni Rose-t.

– Azt hiszem, nem ártana, ha Noé megint összeácsolna egy bárkát – mondta.

Meglepetten fölkaptam a fejem: ott állt a szobája és az enyém közti ajtóban; épp akkor vetette le az esőkabátját. Idegesnek látszott.

– Nem akartam megijeszteni – mondta.

Tétován beljebb lépett, kutató tekintettel méregetett.

– Tudtam, hogy hiába beszélek, úgyis bejön – folytatta. – Olyan az arca, mintha kísértetet látott volna.

– És maga? Hogyhogy ilyen korán? – kérdeztem.

– Volt egy olyan érzésem, hogy ki se látszik a munkából. – Végre teljesen lehámozta magáról az esőkabátját. – Látta a reggeli lapot?

– Még nem.

Kinyitotta a retiküljét, és föltette a szemüvegét. – Tele van ezzel a *Mészárossal*. Képzelheti, mekkora a felzúdulás. Idefelé jövet a kocsiban hallgattam a rádiót, és azt mondják, hogy mióta ezek az esetek elkezdődtek, több pisztolyt adnak el, mint kenyeret. Én időnként már azon töprengek, nem a fegyverüzletek állnak-e az ilyen dolgok mögött. A frászt hozzák ránk, hogy aztán ész nélkül rohanjunk a legközelebbi fegyverboltba egy harmincnyolcasért.

Rose-nak acélszürke haja van, mindig feltornyozva viseli, arcvonásai finomak, a szeme éber. Semmi sem kerüli el a figyelmét, és nem fél senkitől. Nyugdíjba vonulásának nyomasztó árnyékában éltem, mert tudtam, hány éves. Nem kényszerűségből dolgozott, csak azért maradt, mert törődött velem, otthon pedig nem volt senkije.

– Jöjjön, nézze ezt – mondtam, és hátratoltam a székemet.

Odalépett mellém az íróasztalhoz. Annyira közel állt, hogy éreztem rajta a Fehér Pézsmát, amit az állatkísérleteket ellenző Body Shop termékeiből kotyvasztott. Nemrég fogadta örökbe az ötödik kiszolgált versenyagarat. Sziámi macskákat tenyésztett, több akváriuma is volt, és nem sok választotta el attól, hogy nekirontson azoknak, akik szőrmebundát viselnek.

– Uramisten…! – suttogta olvasószemüvege fölött rám nézve. – Ez van most odalent?

– Azt hiszem, ez egy korábbi állapota – feleltem. – Az Interneten kaptam.

Hallgatott.

– Mondanom sem kell, bízom benne, hogy sasszemmel ügyel mindenre, amíg lent vagyok – mondtam. – Ha jön valaki, akit nem várunk, szóljon a biztonságiaknak. Eszébe ne jusson kimenni és megkérdezni az illetőtől, hogy mit óhajt. – Sokatmondóan néztem rá, mert tudtam, milyen.

– Gondolja, hogy idejön? – kérdezte higgadtan.

– Nem tudom, mit gondoljak, hacsak azt nem, hogy az illető nyilvánvalóan kapcsolatba akar lépni velem. – Kikapcsoltam a gépet, és felálltam. – És ez már sikerült is neki.

Néhány perccel fél kilenc előtt Wingo a mérlegre gurította a tetemet. Tudtam, hogy hosszú és aprólékos vizsgálatra számíthatok. A torzó húsz kiló nyolcvan dekát nyomott, és ötvenhárom centiméter hosszú volt. A hullafoltok inkább a hátán voltak láthatók, vagyis mikor a keringése megszűnt, a vér a gravitáció törvényének megfelelően gyűlt össze, jelezve, hogy az áldozat a halála után órákig vagy napokig hanyatt hevert. Valahányszor ránéztem, mindannyiszor a monitoromon látott véres kép jutott eszembe – azonosnak tartottam a kettőt.

– Mekkora lehetett? – pillantott rám Wingo, az első boncasztal mellé gurítva a hordágyat.

– Az ágyékcsigolya hossza alapján fogjuk felbecsülni, mivel se sípcsontja, se combcsontja. – Műanyag köténytt kötöttem öltözékem elé. – De kicsinek látszik. Madárcsontúnak.

Pár perc múlva elkészültek a röntgenfelvételek, Wingo felcsíptette őket a filmnézőre. A látottak valami olyasmire utaltak, aminek semmi értelme nem volt. A szeméremcsont felülete, vagyis az a felület, ahol az egyik szeméremcsont a másikhoz tapad, már nem volt se rücskös, se barázdált, mint a fiataloknál. Ezzel szemben erősen elkopott, és szabálytalan, peremes szélei voltak. A további röntgenfelvételekből kiviláglott, hogy a bordák szegycsonti része szabálytalan, csontos kinövésekben

végződik, a csontok nagyon vékonyak és éles pereműek, és az ágyékkeresztcsontcsigolyákon is elváltozások tapasztalhatók.

Wingo nem volt antropológus, de a nyilvánvaló dolgokat azért észrevette.

– Ha nem tudnám, hogy lehetetlen, azt mondanám, elcseréltem a felvételeit – mondta.

– Ez egy öregasszony – mondtam.

– Hány éves lehetett?

– Nem szeretek saccolni. – A röntgenfelvételeket nézegettem. – Minimum hetven, de a biztonság kedvéért mondjuk, hogy hatvanöt és nyolcvan között. Jöjjön, vizsgáljuk át a szemetet.

A következő két óra azzal telt, hogy átbogarásztuk azt a nagy zsáknyi szemetet, amit a tetem alól és a közvetlen környékéről szedtek össze a lerakón. A szemeteszsák, amelyben véleményem szerint a torzó odakerült, egy fekete, száztíz literes műanyag zsák volt, amelyet sárga, fogazott műanyag pánttal zártak le. Maszkban és kesztyűben kotorásztunk Wingóval a szemétrétegek leterítésére használt autógumi-granulátum és ülések tömőanyagából származó bolyhok között. Számtalan nyálkás műanyagdarabot és papírfecnit vizsgáltunk át, csipesszel kiszedegettük és egy kartondobozba dobtuk a férgeket és az elpusztult legyeket.

Nem sok értékes leletünk akadt. Egy kék gomb, amely valószínűleg véletlenül került oda; egy gyerekfog, amely nézetem szerint egyszerűen kieshetett; egy párna alatt talált pénzérme. Találtunk egy foghíjas fésűt, számos porceláncserepet, egy girbegurba, drót ruhafogast, meg egy Bic toll kupakját. A szemét legnagyobbrészt gumiból, pehelyből, szakadt, fekete műanyag leplekből és szétázott papírokból állt – ezeket a szemettartóba dobtuk. Ezután felkapcsoltam a boncasztal erős lámpáit, és vizsgálni kezdtem a tiszta fehér lepelre fektetett torzót.

Nagyítólencsével, centiméterenként néztem végig; mikroszkopikus hulladéklerakó volt a bőre. Csipesszel halvány-elemi szálakat távolítottam el a sötét, véres csonkról, ahol nemrég még a nyak csatlakozott a

törzshöz. Találtam három hajszálat is, szürkésfehéreket, körülbelül harmincöt centimétereseket, amelyek beletapadtak az alvadt vérbe.

– Kérek még egy borítékot – mondtam Wingónak, mert találtam még valamit, amire nem számítottam.

A felkarcsont végeibe ágyazódva és az azokat körülfogó izmok szélén további elemi szálakra és világoskék szövetfoszlányokra bukkantam, ami arra utalt, hogy a fűrész valamilyen textílián hatolt keresztül.

– Ruhában darabolták fel – mondtam meglepetten –, vagy bele volt csavarva valamibe.

Wingo keze megállt a levegőben, és rám nézett. – A többiek nem voltak.

A korábbi áldozatok a nyomok szerint mezítelenek voltak, mikor megcsonkították őket. Wingo folytatta a jegyzetelést, én meg a nagyítós vizsgálatot.

– Elemi szálak és textilfoszlányok vannak a combcsonton is. – Alaposabban megnéztem.

– Szóval deréktól lefelé is volt valami rajta? – kérdezte Wingo.

– Úgy néz ki.

– Szóval valaki előbb feldarabolta, és csak aztán vetkőztette le? – Wingo rám nézett; látszott a szemén, hogy elképzeli a borzalmas jelenetet.

– Biztos nem akarta, hogy megtaláljuk a ruhát, mert esetleg túlságosan sok információt hordoz.

– Akkor miért nem vetkőztette le már rögtön az elején?

– Talán nem akarta látni, miközben feldarabolta.

– Milyen érzékeny lélek…! – Wingo hangján érezhető volt, hogy gyűlöli az illetőt.

– Írjuk tovább az adatokat – mondtam. – A nyakcsigolya a C-5 magasságában átvágva. A jobb oldali combcsont csonkja öt centiméterrel nyúlik a tompor alsó része alá, a bal hat és fél centi, látható fűrésznyo-

mokkal. A jobb csípő felső részén régi, gyógyult, másfél centiméteres oltás utáni heg.

– Ez meg mi lehet? – kérdezte Wingo a vállakon, a far- és combtájékon látható számos folyadékkal teli hólyag láttán.

– Nem tudom – feleltem injekciós tűért nyúlva. – Herpes zosternek nézem.

– Na…! – Wingo hátraszökkent a boncasztaltól. – Előbb is mondhatta volna. – Ijedtnek látszott.

– Övsömör. – Felcímkéztem egy kémcsövet. – Ha nem tévedek. De megvallom, elég bizarr.

– Ezt hogy érti? – Wingo egyre idegesebb lett.

– Az övsömör esetében – magyaráztam – a vírus az érzékelőidegeket támadja meg. Mikor a hólyagocskák felfakadnak, akkor ez sávosan, idegdúcok mentén következik be. Például valamelyik borda alatt. És a hólyagocskák a korral együtt változnak. Ez viszont egy egész halom, és mind ugyanolyan idősnek látszik.

– Mi más lehet még? – kérdezte Wingo. – Bárányhimlő?

– Ugyanaz a vírus. A gyerekeknél bárányhimlőt okoz, a felnőtteknél övsömört.

– És mi van, ha megkapom? – kérdezte Wingo.

– Volt gyerekkorában bárányhimlője?

– Fogalmam sincs.

– És VZV-oltást kapott? – kérdeztem.

– Nem.

– Ha nem kapott, akkor pótolni kell. – Rápillantottam. – Immunszupresszált?

Szótlanul odament az egyik műszerkocsihoz, lerántotta latexkesztyűjét, és belevágta a veszélyes hulladékok tárolására szolgáló vörös szemetesedénybe, majd idegesen fölrángatott egy pár vastagabb, kék Nitrile kesztyűt. Abbahagytam a munkát, követtem tekintetemmel, míg vissza nem tért a boncasztalhoz.

– Akkor is szólhatott volna már – mondta; éreztem a hangján, hogy mindjárt sírva fakad. – Nincs mindenki úgy felkészülve az itteni veszélyekre, mint maga, nincs mindenki beoltva, legfeljebb hepatitis-B ellen. Én arra számítok, hogy maga előre figyelmeztet, hogy mire vigyázzak.

– Nyugodjon meg – mondtam szelíden.

Nagyon féltette az egészségét, tulajdonképpen ez volt vele az egyetlen valódi problémám.

– Nem kaphat tőle se bárányhimlőt, se övsömört – mondtam –, csak úgy, ha a testébe jutnak a testnedvei. Amíg kesztyűt visel és a szokásos módon végzi a dolgát, és nem vágja vagy szúrja meg magát, nem kap vírusfertőzést.

Egy pillanatra felfényesedett a szeme, aztán gyorsan elfordította a tekintetét.

– Megcsinálom a fényképeket – mondta.

4

Marino és Benton Wesley kora délután jelent meg, amikor már javában folyt a boncolás. Külvizsgálattal nem állapíthattam meg többet. Wingo közben – kicsit későn – elment ebédelni, így egyedül maradtam. Wesley szeme mindvégig rám szegeződött, ahogy belépett az ajtón. A kabátján látszott, hogy esik.

– Csak hogy tudja – mondta minden bevezető nélkül Marino –, közölték, hogy árvízveszély van.

Mivel a boncteremnek nincsenek ablakai, sose tudtam, milyen idő van odakint.

– Mennyire komoly? – kérdeztem.

Wesley közelebb lépett a torzóhoz, szemügyre vette.

– Elég komoly ahhoz, hogy ha így megy tovább, hamarosan oda kell állni homokzsákokat hordani – válaszolta Marino, és a sarokba támasztotta az esernyőjét.

Az intézet alig néhány saroknyira van a James-folyótól. Pár éve a földszintet elöntötte a víz, a tudomány szolgálatára felajánlott holttestek fölemelkedtek a túlcsorduló tárolókádakban, formalintól rózsaszínűre vált víz szivárgott be a boncterembe és ki a hátsó parkolóba.

– Mennyire kell megijedni? – kérdeztem nyugtalanul.

– El fog állni – válaszolta Wesley, mintha a várható időjárás portréját is meg tudná rajzolni.

Levetette ballonját; öltönye annyira sötét kék volt, hogy már-már feketének hatott. Keményített fehér inget és mértéktartó selyem nyakken-

dőt viselt, ezüstös haja a szokásosnál valamivel hosszabb volt, de így is nett. Éles vonásai általában a valóságosnál éberebbnek és félelmetesebbnek mutatták, ma azonban inkább komor volt az arca, és nem csak miattam. Marinóval együtt odamentek a műszerkocsihoz, s maszkot és kesztyűt öltöttek.

– Bocsánat a késésért – mondta rám nézve Wesley, miközben én folytattam a munkát. – Valahányszor megpróbáltam elindulni, mindig megszólalt a telefon. Ez itt most komoly dolog.

– Neki egészen biztosan – feleltem a torzóra nézve.

– A mocsok életbe – mondta Marino az emberi maradványokat nézve. – Hogy a büdös francba képes valaki ilyesmire?

– Én megmondom – válaszoltam, lépmetszeteket készítve. – Először is kinéz magának egy öregasszonyt, aztán gondoskodik róla, hogy ne kapjon enni-inni rendesen, és mikor megbetegszik, nem hív hozzá orvost. Utána pedig fejbe lövi vagy fejbe vágja. – Rájuk néztem. – Érzésem szerint koponyaalapi törést vagy valamilyen más típusú traumát szenvedhetett.

Marino meghökkent. – Honnan tudja? Nincs is feje!

– Abból tudom, hogy vér van a légútjaiban. Közelebb léptek, hogy lássák, miről beszélek.

– Úgy történhetett – folytattam –, hogy koponyaalapi törést szenvedett, a vér leszivárgott a torkába, és belélegezte.

Wesley gondosan, ahogy egy olyan ember, aki milliónyi megcsonkított halottat látott már, szemügyre vette a torzót. Tekintete arra a helyre szegeződött, ahol a fejnek kellett volna lennie, mintha csak megpróbálná elképzelni.

– Bevérzései vannak az izomszövetben. – Kivártam egy kicsit, hogy megemészthessék. – Még élt, mikor a csonkítás megkezdődött.

– Jézusom! – kiáltott fel undorodva Marino, és rágyújtott. – Hagyjon engem az ilyenekkel.

– Nem állítom, hogy eszméletén volt – folytattam. – A csonkítás valószínűleg a halál pillanatakor vagy valamivel előtte kezdődött. De az áldozatnak még volt vérnyomása, ha csak nagyon gyönge is. Legalábbis a fej levágásakor még volt. A végtagoknál már nem.

– Szóval a fejét vágta le először – állapította meg Wesley.

– Igen.

A filmnézőre függesztett röntgenképeket nézte.

– Ez egyáltalán nem illik a stílusához – mondta.

– Ebben az esetben semmi sem egyezik az előzőekkel – feleltem. – Csak az, hogy itt is fűrészt használtak. És találtam néhány vágást a csontokon, amelyek késre utalnak.

– Mit tudsz még mondani az áldozatról? – kérdezte Wesley.

Éreztem magamon a tekintetét, miközben egy újabb szervmetszetet helyeztem a formalinos üvegbe.

– Volt valamilyen bőrkiütése, ami esetleg övsömör is lehetett, és két heg a jobb vesén, ami vesemedence-gyulladásra vagy vesefertőzésre enged következtetni. A méhnyak megnyúlt és csillag alakú, ami szülésre utal. A myocardiuma, a szívizma puha.

– És az mit jelent?

– Méreganyagok okozzák. Mikroorganizmusok által termelt méreganyagok. – Felnéztem Wesleyre. – Mint említettem, beteg volt.

Marino körüljárta a boncasztalt, több szemszögből is megvizsgálta a torzót. – És sejti, hogy mi baja lehetett?

– A tüdejében talált váladék alapján hörghurutja volt. Egyelőre nem tudom, mi más baja lehetett, csak azt, hogy a mája elég rossz állapotban van.

– Az ivástól – mondta Wesley.

– Sárgás és göbös – mondtam. – Igen. És úgy látom, egy időben dohányzott.

– Csont és bőr – mondta Marino.

– Nem evett – válaszoltam. – A gyomra csőszerű, üres és tiszta. – Megmutattam nekik.

Wesley odament a közeli íróasztalhoz, leült, elgondolkodva révedt a semmibe. Lehúztam a vezetéket az asztal fölött függő csévéről, és bedugtam a Stryker-fűrészt. Marino, aki az egész műveletnek ezt a részét bírta a legkevésbé, távolabb húzódott. Senki sem szólt, mialatt lefűrészeltem a kar- és lábcsonkokat. Csontpor szállongott a levegőben, az elektromos nyüszítés bántóbb volt, mint a fogorvosi fúró hangja. Minden egyes darabot egy-egy felcímkézett dobozba helyeztem, aztán közöltem a véleményemet.

– Nem hinném, hogy ez ugyanannak az illetőnek a műve.

– Én már nem tudom, mit gondoljak – mondta Marino –, viszont van két elég komoly közös tényező: a torzó, meg hogy Virginia középső részén hajították szemétre.

– Az illető álladóan más csoportból választja ki az áldozatait – mondta Wesley; a maszk lazán lógott a nyakában. – Egy fekete nő, két fehér, meg egy fekete férfi. A dublini öt is más-másféle volt. Ezzel szemben mind fiatal.

– És úgy gondolod, hogy ezúttal választhatott öregasszonyt is? – kérdeztem.

– Őszintén szólva nem gondolom. De ezeknek az embereknek a viselkedését nem lehet pontosan kiszámítani, Kay. Az ilyen ember akkor és azt csinál, amikor és amire kedve szottyan.

– A csonkolás módja is más – emlékeztettem. – Nem az ízületeken keresztül történt. És a nő fel volt öltözve vagy be volt tekerve valamibe.

– Lehet, hogy ez most a szokásosnál jobban zavarta. – Wesley levette és az asztalra dobta a maszkot. – Feltehetőleg nem bírt uralkodni az ölni vágyásán, és az öregasszony nyilván nem jelentett gondot. – A tetemre nézett. – Úgyhogy lecsapott. A módszere azért változott, mert megváltozott az áldozat típusa is, és ez nem nagyon tetszett neki. Nem is vetkőztette le, illetve legföljebb félig-meddig, mert nem tüzelte föl egy öreg-

asszony megerőszakolása és meggyilkolása. Azért vágta le először a fejét, hogy ne kelljen látnia.

– Látja nyomát, hogy megerőszakolták volna? – kérdezte Marino.

– Az ritkán látható – feleltem. – Én most már hamarosan végzek. A tetem a hűtőbe kerül a többi mellé. Talán még sikerül kideríteni a kilétét. Vettem izomszövet- és velőmintát a DNS-hez. Lehet, hogy valamelyik eltűnté egyezik az övével.

Nem nagyon hittem abban, amit mondtam, és ez látszódhatott is az arcomon. Wesley leakasztotta ballonját az ajtóra szerelt fogasról; tenyérnyi tócsa maradt utána a padlón.

– Szeretném látni azt a fényképet, amit az Interneten kaptál – mondta.

– Egyébként ez sem egyezik a korábbi esetekkel – mondtam, immár az Y metszést öltögetve. – Eddig még sose kaptam fényképet.

Marino idegesen topogott, mintha valahol máshol volna dolga. – Kiugrom Sussexbe – mondta az ajtó felé indulva. – Ringgel van találkám, ki akar oktatni a nyomozás módszertanára.

Hirtelen kiment, tudtam is, hogy miért: hiába próbált rábeszélni a házasságra, a lelke mélyén zavarta a Wesleyvel folytatott viszonyom. Önmagának sem vallotta be, de féltékeny volt.

– Rose majd megmutatja – válaszoltam Wesley iménti kérdésére. Locsolótömlővel és szivaccsal lemostam a torzót. – Ő tudja, hogyan lehet kinyitni az elektronikus postámat.

Csalódottság villant a szemében, mielőtt leplezni tudta. Egy távolabbi pulthoz vittem a csontokkal teli dobozokat, ahol majd enyhe meszes oldatban főnek, míg teljesen le nem foszlik róluk a test- és zsírszövet. Wesley nem mozdult, csak nézett, míg vissza nem mentem. Nem akartam, hogy elmenjen, de már nem tudtam, mit kezdjek vele.

– Nem beszélgethetnénk egy kicsit, Kay? – kérdezte végül. – Hónapok óta alig látlak. Tudom, hogy mindkettőnknek sok a dolgunk, és ez most nem épp a legalkalmasabb időpont, de…

– Benton! – szakítottam félbe barátságosan. – Ne itt.

– Persze hogy nem. Én sem ezt mondtam.

– Úgyis megint ugyanoda fogunk kilyukadni.

– Most nem. Megígérem. – A faliórára pillantott. – Már úgyis késő van, akár itt is aludhatnék a városban. Elmehetnénk vacsorázni.

Tétováztam. Érvek és ellenérvek viaskodtak bennem. Akartam is vele lenni, meg nem is.

– Jó. Rendben van – mondtam. – Akkor nálam hétkor. Összedobok valami vacsorafélét, de ne várj sokat.

– Elviszlek egy étterembe. Nem szeretnék kényelmetlenséget okozni neked.

– Más se hiányozna most, mint a nyilvánosság – mondtam.

Elidőzött rajtam a tekintete, de én már hozzáfogtam a kémcsövek és tégelyek felcímkézéséhez. Élesen kopogott a cipősarka távoztában a kövezeten, aztán hallottam, hogy szól valakihez, és szisszen a folyosón a liftajtó. Néhány másodperc múltán Wingo lépett be.

– Jöttem volna már korábban, de egy egész állatsereglet van odafent. – Odament a műszereskocsihoz, új cipővédőt, maszkot és kesztyűt vett föl.

– Ezt hogy értsem? – kérdeztem, már sebészöltözékem hátulját gombolgatva.

– Riporterek. – Föltett egy arcvédőt, az átlátszó műanyagon keresztül nézett rám. – Az előcsarnokban. Körülvették az épületet a közvetítőkocsik. – Ideges volt a tekintete. – Nem szívesen mondom, de most a Nyolcas Csatorna szorította be a maga kocsiját. Ott állnak közvetlenül a magáé mögött, úgyhogy nem tud kiállni, a közvetítőben meg nincs senki.

Elöntött a düh. – Hívom a rendőrséget, hogy vontassák el! – szóltam vissza az öltözőből. – Maga fejezze be itt. Én fölmegyek, és elintézem ezt a dolgot.

Belevágtam gombóccá gyűrt köpenyem a szennyestartóba, lerángattam magamról sapkát, kesztyűt, cipővédőt. Alaposan megmostam a kezem fertőtlenítő szappannal, s hirtelen ügyetlenné vált kézzel felrántottam az öltözőszekrényem ajtaját. Nagyon fel voltam dúlva, egyszerre zuhant rám minden: ez az eset, a sajtó, Wesley.

– Doktornő!

Wingo jelent meg az ajtóban. Még a blúzomat gombolgattam, de nem ez volt az első eset, hogy öltözködés közben rám nyitott. Egyikünket sem zavarta a dolog, nem éreztem magam kínosan a jelenlétében, ahogy egy nőében sem.

– Nem tudom, volna-e egy kis ideje… – Tétován elhallgatott. – Tudom, hogy ma sok a dolga…

Az öltözőszekrénybe dobtam véres Reebok cipőmet, és belebújtam abba, amelyikben eljöttem otthonról. Fehér köpenyt vettem.

– A helyzet úgy áll – uralkodtam magamon, nem akartam rajta kitölteni a mérgemet –, hogy én is szeretnék beszélni magával, Wingo. Ha itt végez, jöjjön fel hozzám.

Nem kellett elmondania, sejtettem, miről akar beszélni. Beszálltam a liftbe, fölmentem az emeletre. Komor volt a hangulatom. Wesley még ott ült a szobámban, a monitoron látható képet tanulmányozta. Úgy mentem el az ajtó előtt, hogy nem is lassítottam. Rose-t kerestem. A külső irodában az alkalmazottak egymás után kapkodták fel a szünet nélkül csöngő telefonokat, a titkárnőm meg a kézbesítő pedig az utca felőli parkolóra néző ablaknál állt.

Az eső nem szelídült, de ez a jelek szerint a város egyetlen újságíróját, operatőrét s fotóriporterét sem tántorította el. Mintha megőrültek volna, mintha úgy éreznék, óriási sztorira van kilátása mindenkinek, aki nem riad vissza egy kis esőtől.

– Hol van Fielding és Grant? – kérdeztem a helyettesemre és az egyik kollégámra utalva.

A kézbesítő egy nyugdíjas seriff volt, kedvelte a kölnit és az elegáns öltönyöket. Ellépett az ablaktól – Rose továbbra is ott maradt, és a parkolót nézte.

– Fielding doktor tárgyalásra ment – mondta a kézbesítő –, Grant doktornak meg muszáj volt mennie, mert az alagsort elöntötte a víz.

Rose harcra készen hátrafordult, mint egy kotlós, amelynek fészkét veszély fenyegeti. – Jesst beültettem az iktatóba – mondta. Jess a recepciós volt.

– Szóval elöl nincs senki – mondtam az előcsarnok felé nézve.

– Hogyne volnának, még sokan is – felelte dühösen Rose; a telefonok csak csörögtek, csörögtek. – Én nem ültetek ki oda senkit azok közé a keselyűk közé. Még akkor sem, ha egyébként golyóálló az üveg.

– Hány riporter van az előcsarnokban?

– Mikor legutóbb néztem, tizenöten-húszan lehettek – felelte a kézbesítő. – Már szóltam nekik egyszer, hogy távozzanak. Azt válaszolták, hogy addig nem mennek, míg nem nyilatkozik nekik. Arra gondoltam, hogy esetleg írhatnánk valamit, amit…

– Majd nyilatkozom nekik! – csattantam föl. Rose a karomra tette a kezét. – Doktornő… Én nem vagyok egészen biztos abban, hogy ez volna a legjobb megoldás.

Felfortyantam. – Ezt csak bízza rám!

Az előcsarnok nem valami tágas, és a vastag üveg válaszfal miatt senki sem tud bejönni, akit nem akarunk beengedni. Ahogy befordultam a folyosón, el sem akartam hinni, hányan zsúfolódtak össze. A padló cipőtalplenyomatokkal és mocskos kis tócsákkal volt tele. Amint észrevettek, a kamerákon kigyúltak a lámpák. A riporterek ordítozni kezdtek, mikrofonokat és diktafonokat dugtak az orrom alá, vakuk villantak a szemembe.

Hangomat fölemelve sikerült túlkiabálnom őket. – Csöndet kérek!

– Scarpetta doktornő…!

– Csöndet! – mondtam még hangosabban, alig látva a körülöttem tolongó agresszív emberek arcát. – Megkérem önöket, hogy szíveskedjenek távozni.

– Megint a Mészáros? – visította túl egy női hang a többit.

– Egyelőre nem mondhatok semmit – válaszoltam.

– Doktornő!

Alig ismertem meg: Patty Denver volt, az ismert tévériporter, akinek csinos arca városszerte ott mosolygott az óriásplakátokon.

– Forrásaink szerint ennek a sorozatgyilkosnak az újabb áldozatán dolgozik – mondta. – Meg tudja ezt erősíteni?

Nem válaszoltam.

– Igaz, hogy az áldozat ázsiai, valószínűleg serdülő, és egy helyi teherautóról került elő? – folytatta rémületemre. – Feltételezhetjük, hogy a gyilkos jelenleg Virginiában van?

– A Mészáros gyilkol Virginiában? Szándékosan intézte úgy, hogy a többi halott is itt kerüljön elő?

Fölemelt kézzel csöndet kértem. – Korai még feltételezésekbe bocsátkozni – mondtam. – Annyit közölhetek, hogy az ügyet gyilkosságként kezeljük. Az áldozat egy ismeretlen fehér nő, nem serdülő, hanem idős felnőtt, és kérjük, hogy aki ezzel kapcsolatban tud valamit, telefonáljon ide vagy a Sussex megyei seriffségre.

– És mi van az FBI-jal?

– Az FBI már bekapcsolódott a vizsgálatba – feleltem.

– Ezek szerint mégiscsak a Mészáros művének tekintik.

Sarkon fordultam, bezongoráztam a kombinációs zár kódját; csettenve nyílt a zár. Nem törődtem a követelőző hangokkal, becsaptam magam mögött az ajtót. Pattanásig feszült idegekkel siettem végig a folyosón. Mire a szobámba értem, Wesley már eltűnt. Leültem az asztalhoz, és tárcsáztam Marino csipogóját. Azonnal visszahívott.

– Az ég szerelmére, le kell állítani ezeket a kiszivárogtatásokat! – kezdtem.

– Nagyon jól tudjuk, ki fecseg – mondta ingerülten Marino.

– Ring. – Szemernyi kétségem sem volt, de bizonyítani nem tudtam.

– A szeméttelepnél beszéltem meg randevút azzal a bunkóval – mondta Marino. – Már egy órája várom.

– Úgy veszem észre, a sajtó elég könnyen megtalálta.

Elmondtam neki, miket szivárogtattak ki bizonyos források a tévéseknek.

– Az a hülye barom! – szitkozódott Marino.

– Keresse meg, és mondja meg neki, hogy fogja be a száját – mondtam. – A riporterek miatt mára gyakorlatilag leállt nálunk a munka, ráadásul, az emberek meg lesznek győződve, hogy egy tömeggyilkos járkál közöttük.

– Sajnos ebben van valami – mondta Marino.

– Én ezt el se hiszem. – Egyre dühösebb lettem.

– Kénytelen leszek kiadni egy közleményt, hogy helyesbítsem a téves információkat. Engem nem lehet ilyen helyzetbe hozni, Marino.

– Nyugodjon meg, majd én kézbe veszem ezt a dolgot meg még sok minden mást is – fogadkozott.

– Gondolom, még nem hallotta.

– Mit nem hallottam?

– Ring állítólag Patty Denver körül legyeskedik.

– Úgy tudtam, az a nő férjnél van – feleltem, és megjelent előttem a riporternő néhány perce látott arca.

– Jól tudta – felelte Marino.

Nekifogtam lediktálni az 1930/97-es eset jegyzőkönyvét. A jegyzeteimbe nézve próbáltam összpontosítani arra, amit mondok.

„A tetem lepecsételt zsákban érkezett – mondtam a diktafonba, a Wingo kesztyűjétől véres papírokat rendezgetve. – A bőr tésztás. A mellek kicsik, atrófiásak és ráncosak. A hason található bőrredők előzetes súlyveszteségre utalnak…”

– Doktornő! – Wingo dugta be a fejét. – Jaj, bocsánat – mondta, látva, mivel foglalatoskodom. – Azt hiszem, most nem a legalkalmasabb.

– Jöjjön be – mondtam fáradt mosollyal. – Csukja be az ajtót.

Megtette, aztán becsukta a Rose szobájába nyílót is. Ideges mozdulattal odahúzott egy széket az íróasztalomhoz; csak vonakodva nézett a szemembe.

– Mielőtt elkezdi, hadd beszéljek én. – Határozott, de barátságos voltam. – Évek óta ismerem magát, az élete nyitott könyv előttem. Én nem ítélkezem. Nem címkézek. Az én lelkemben csak kétféle ember létezik ezen a világon: rendes és nem rendes. Aggódom magáért, mert az irányultsága miatt fokozott veszélynek van kitéve.

Bólintott. – Tudom. – Könnytől fénylett a szeme.

– Ha maga immunszupresszált – folytattam –, akkor mondja meg nekem. Mert akkor nem volna szabad boncteremben dolgoznia, legalábbis bizonyos eseteken nem.

– HIV-pozitív vagyok. – Megremegett a hangja, és elsírta magát.

Békén hagytam egy ideig. Arcát a karjába temette, mintha nem bírná elviselni, hogy bárki is lássa most. Rázkódott a válla, könnyei foltokat hagytak zöld műtősruháján; az orra is folyt. Felálltam, és egy csomag papír zsebkendővel a kezemben odaléptem hozzá.

– Tessék. – Odatettem elé a csomagot az asztalra.

– Próbálja meg összeszedni magát egy kicsit, Wingo. Szeretném, ha ezt megbeszélnénk. Jó?

Bólintott, kifújta az orrát, és megtörölte a szemét. Egy pillanatra odahajtotta hozzám a fejét, úgy tartottam, mint egy gyereket. Vártam még egy kicsit, aztán minkét vállát megfogva a szemébe néztem.

– Most bátornak kell lennie, Wingo – mondtam.

– Próbáljuk meg végiggondolni, hogy mit tehetünk.

– A családomnak nem mondhatom meg – szipogta. – Apám különben is utál. Ha meg az anyám próbál beszélni a fejével, akkor még ő is megkapja tőle a magáét. Érti?

Odahúztam egy széket. – A barátjával mi van?

– Szakítottunk.

– De ő tudja?

– Csak két hete tudtam meg.

– Meg kell mondania neki és mindenki másnak, akivel közelebbi kapcsolatba került – mondtam. – Ez így becsületes. Ha valaki idejében szólt volna magának, akkor talán most maga sem ülne itt sírva.

Hallgatott, a kezét nézte, aztán mély lélegzetet vett. – Ugye meg fogok halni?

– Mindannyian meghalunk – válaszoltam halkan.

– De nem így.

– Akár így is – mondtam. – Valahányszor megvizsgálnak, mindig megvizsgálnak HIV-re is. Maga pontosan tudja, milyen kockázatnak vagyok kitéve. Engem is elérhet ugyanaz, mint magát.

Rám nézett. Égett a szeme, égett az arca. – Ha AIDS-es leszek, megölöm magam.

– Dehogy öli – mondtam.

Megint elsírta magát. – Én ezt nem bírom végigcsinálni, doktornő! Én nem akarom egy olyan helyen végezni, valami elfekvőben, élőhalottak között! – Hullott a könnye, komor és dacos volt az arca. – Inkább akkor is egyedül leszek, ahogy mindig is voltam!

– Figyeljen rám. – Megvártam, míg lecsillapodik. – Nem fog egyedül keresztülmenni ezen. Én itt vagyok maga mellett.

Megint patakzani kezdtek a könnyei. Elfedte az arcát, és olyan hangosan zokogott, hogy egészen biztosan a folyosón is hallani lehetett.

– Én gondját fogom viselni – ígértem. – Most pedig menjen haza. Tegye meg, amit meg kell tennie, és szóljon a barátainak. Holnap megint beszélünk, és kitaláljuk, mi ennek az egésznek a legjobb kezelési módja. Szükségem volna az orvosa nevére, és az engedélyére, hogy konzultálhassak vele.

– Dr. Alan Riley. A Virginia Kórházban.

Bólintottam. – Ismerem. Hívja föl holnap reggel. Mondja meg neki, hogy keresni fogom, és hogy nyugodtan elmondhat nekem mindent.

– Jó. – Lopva rám pillantott. – De maga… Maga ugye nem, mondja el senkinek?

– Természetesen nem.

– Nem akarom, hogy bárki is megtudja itt. Vagy Marino. Nem szeretném.

– Senki sem fogja megtudni – mondtam. – Tőlem biztosan nem.

Lassan felállt, s egy részeg, kába ember bizonytalanságával az ajtó felé indult. – Ugye nem rúg ki? – Keze már a kilincsgombot fogta, kivörösödött szemmel nézett rám.

– Az ég szerelmére, Wingo! – mondtam halkan, de meggyőzően. – Reméltem, hogy ennél többre tart.

Kinyitotta az ajtót. – Többre tartom, mint bárkit. – Megint eleredtek a könnyei, a köpenye ujjával törölte le; kivillant lapos, csupasz hasa. – Mindig is többre tartottam.

Gyorsan kopogtak léptei a folyosón, szinte futott. Pendült a lift csengője, A tenyerembe támasztottam a homlokom, és lehunytam a szemem.

– Édes Istenem! – suttogtam. – Könyörgök, segíts!

5

Hazafelé még mindig zuhogott, és szörnyen lelassult a forgalom, mert egy baleset miatt mindkét irányban lezártak egy-egy sávot a 64-es államközin. Tűzoltókocsik, mentőautók jöttek, a mentőcsapatok kocsiajtókat feszítettek föl, hordágyakkal szaladgáltak. A vizes aszfalton üvegszilánkok csillogtak, a vezetők lelassítottak, hogy megbámulják a sérülteket. Egy kocsi többször is átperdült, aztán lángra lobbant. Egy másik autó betört szélvédőjén vér sötétlett, és a kormánykerék deformálódott. Tudtam, hogy ez mit jelent, és imádkoztam azokért, akik benne ültek. Reméltem, hogy nem az intézetben ismerem meg őket.

Carytownban megálltam a halászhálókkal és parafa úszókkal dekorált P. T Hasting'snél, a város legjobb halasboltjánál. Fűszeres és halszagú levegő fogadott bent, a hűtőpultok jegén heverő filézett halszeletek vastagnak és frissnek látszottak. Összekötött ollójú homárok mászkáltak vízzel telt tartályukban. Részemről nem fenyegette őket veszély. Mindig is képtelen voltam elevenen megfőzni egy élőlényt, sőt húshoz se nyúlnék, ha előtte az illető tehenet vagy disznót odavezetnék az asztalhoz. Ha halat fognék, biztos visszadobnám.

Épp azon töprengtem, mit is vegyek, mikor Bev, a bögyös-faros üzletvezető előkerült hátulról.

– Mit ajánl ma? – kérdeztem.

– Na nézzék csak, kit látnak szemeim! – kiáltott fel barátságosan, kezét a kötényébe törölve. – Jóformán maga az egyetlen, aki kimerészkedik ebben az esőben. Egyébként választék az van bőven.

– Nincs sok időm pepecselni, valami könnyű és gyorsan elkészíthető kellene.

Árnyék suhant át az arcán, s kinyitott egy üveg tormát. – Sajnos nagyon jól el tudom képzelni, mitől nem ér rá. Hallottam a hírekben. – Megcsóválta a fejét. – Biztos halálosan fáradt. Nem is tudom, hogyan képes aludni. Na, akkor majd én ajánlok valamit magának ma estére.

Odament egy ládához, amelyben fagyasztott kék rákok voltak, és minden kérdés nélkül kivett belőlük egy félkilónyit egy dobozba.

– Most jött a Tangier-szigetről. Magam válogattam. Egészen nyugodtan szóljon csak, ha akár csak egy morzsányi porcot vagy páncélt talál benne. De ugye nem egyedül vacsorázik?

– Nem.

– Ezt örömmel hallom.

Rám kacsintott; jártam már náluk Wesleyvel.

Kiválasztott hat óriási garnélát, megtisztította és becsomagolta őket. Utána kitett a pultra a kassza mellé egy üveg általa készített koktélmártást.

– Egy kicsit eltúloztam a tormát – mondta –, úgyhogy könny szökik tőle az ember szemébe, de jó. – Sorra beütötte a vásárolt tételeket. – Hirtelen süsse a garnélát, épp csak odaérjen a seggük a serpenyő fenekéhez! Érti? Utána jégbe hűti, és máris megvan az előétel. A garnéla és a mártás egyébként a cég ajándéka.

– De hát ez mégiscsak…

Leintett. – Akkor mondom a kék rákot, szívem, ide hallgasson. Egy tojás könnyedén fölverve, fél kávéskanál gyönge mustár, egy-két cseppnyi Worcestershire szósz, négy kétszersült porrá törve. Fölszeletel egy hagymát, lehetőleg Vidaliát, ha maradt még nyárról. Egy zöldpaprika, az is földarabolva. Petrezselyem, só, bors, összesen egy-két kávéskanál.

– Remekül hangzik – mondtam hálásan. – Nem is tudom, hova lennék maga nélkül, Bev.

– Mikor ez megvan, finoman összekeveri az egészet, és kis pogácsákat gyúr belőlük. – A kezével mutatta a mozdulatokat. – Megfuttatja olajban közepes lángon, míg meg nem barnul egy kicsit. Esetleg készíthet mellé salátát, vagy vihet hozzá az enyémből is. Nincs férfi a világon, akinek a kedvéért én nagyobb felhajtásra volnék hajlandó.

Én se voltam hajlandó többre. Amint hazaértem, hozzáláttam, s mire bekapcsoltam a zenét és belefeküdtem a kádba, a garnéla már jégen volt. Stresszoldóként reklámozott aromaterápiás sót öntöttem a vízbe, s lehunytam a szemem; a gőz megnyugtató illatokat sodort arcüregeimbe és pórusaimba. Wingóra gondoltam, összeszorult a szívem és kiesett a ritmusából, mint egy megrettent madáré. Sírtam is. A kezem alatt kezdett dolgozni, azután folytatta a tanulmányait. Most visszajött, és a halálán volt. Nem bírtam elviselni.

Este hétkor, mikor a mindig pontos Wesley ezüst BMW-je megállt a ház előtt, már újra a konyhában voltam. Még mindig az az öltöny volt rajta, amelyik korábban. Egyik kezében egy üveg Cakebread chardonnayt tartott, a másikban egy félliteres ír whiskyt, Black Busht. Végre elállt az eső, más frontokra vonultak a felhők.

– Szia – mondta, mikor ajtót nyitottam.

– Egész jól megtippelted az esőt. – Arcon csókoltam.

– Nem semmiért kapok ekkora fizetést.

– A pénz nálad a családodtól jön – mondtam mosolyogva, és bevezettem. – Tudom, mennyit kapsz az irodától.

– Ha én is olyan okosan bánnék a pénzzel, mint te, nem volna szükségem a családoméra.

A nappalimban van egy bárpult. Odamentem, és bár tudtam, mit iszik, megkérdeztem.

– Black Bush?

– Ha te szolgálod fel. Te kapattál rá.

– Ha te becsempészed, annyit szolgálok föl neked, amennyit csak akarsz.

Jeget tettem a poharakba, és spricceltem beléjük egy kis szódát. Kimentünk a konyhába, leültünk a barátságos asztalhoz a hatalmas ablak mellé, amely az én fákkal teli kertemre és a folyóra néz. Nagyon szerettem volna beszélni Wesleynek Wingóról, és hogy milyen érzés ez nekem, de nem akartam megszegni az ígéretemet.

– Beszélhetünk előbb egy hivatalos ügyről? – Wesley levetette és a széke támlájára akasztotta a zakóját.

– Nekem is volna valami.

– Akkor kezdd te. – Wesley mindvégig a szemembe nézve, ivott egy kortyot.

Elmondtam neki, hogy valaki kiszivárogtatta az ügyet a sajtónak. – Ez a Ring egyre több gondot okoz – fejeztem be.

– Már ha tényleg ő locsog – mondta Wesley. – Én nem tudom. Nehéz az ilyet bizonyítani.

– Bennem semmi kétség.

– Ez azért kevés, Kay. Nem vehetünk le valakit csak úgy egy nyomozásról az intuíciónk miatt.

– Marino úgy hallotta, hogy Ringnek viszonya van egy közismert helyi tévés nővel – válaszoltam. – A nő abban a stúdióban dolgozik, amelyik téves értesüléseket adott ki az esettel kapcsolatban. Azt mondták, hogy az áldozat ázsiai.

Wesley hallgatott. Tudtam, hogy megint a bizonyíték hiányára gondol, és hogy igaza van. Még az én számból is elhamarkodott következtetésnek hangzott.

Végül megszólalt. – Ennek a palinak van esze. Tudod, hogy kifélemiféle?

– Semmit sem tudok róla – feleltem.

– Kitüntetéssel diplomázott a williamsburgi egyetemen, kisdoktorit szerzett pszichológiából és közigazgatásból. A nagybátyja az állam közbiztonsági minisztere. – Csak úgy zúdította rám a rossz híreket. – Ez a nagybácsi Harlow Dershin, és egyébként rendes tag. Az viszont azt hi-

szem, magától értetődő, hogy egy ilyen ember unokaöccse ellen nem okos dolog vádat emelni, ha a vádló nem száz százalékig biztos a dolgában.

Virginia közbiztonsági minisztere az állami rendőrség vezetőjének közvetlen főnöke. Ringnek már csak egyetlen ennél hatalmasabb protektora lehetett volna: maga a kormányzó.

– Szóval szerinted Ring szent és sérthetetlen – mondtam.

– Én csak azt mondtam, hogy a tanulmányi eredményei azt sejtetik, hogy magas polcokra pályázik. Az ilyenfajta rendőrfőnök vagy politikus akar lenni, a sima rendőri pálya nem érdekli.

– Az ilyenfajtát csak önmaga érdekli – mondtam türelmetlenül. – Ring fütyül az áldozatokra, rá se ránt a hátramaradottakra, akiknek fogalmuk sincs, mi történt a rokonukkal. Az sem érdekli, ha még valakit meggyilkolnak.

– Bizonyíték! – emlékeztetett Wesley. – Őszintén megvallva, szerintem elég sok ember szivárogtathatott ki információkat a sajtónak. Egyebek között a szeméttelepen dolgozók is.

Nem volt jó ellenérvem, de a gyanúmtól semmi sem tántoríthatott el.

– A lényeg most az, hogy az ügy a nagyközönség elé került – folytatta Wesley. – Az lesz a legjobb, ha továbbra is végezzük a dolgunkat, és nem veszünk tudomást róla. Marino és Grigg is így csinálja. Követünk minden nyomot, és kikerüljük az akadályokat. – Az asztal fölött függő lámpa fényében szinte borostyánszínben csillogott a szeme; ellágyult, mikor az enyémbe nézett.

Hátratoltam a székem. – Terítsünk meg.

Wesley tányérokat vett elő, felbontotta a borosüveget, én közben tányérokra rendezgettem a behűtött garnélát, és egy tálba töltöttem a Bevféle mártást. Citromokat vágtam félbe, gézbe csomagoltam őket, és rákpogácsákat formáltam.

Nekiláttunk a rákkoktélnak. Közeledett az este, árnyéka ráterült a keleti részekre.

– Hát ez nagyon hiányzott – mondta Wesley. – Lehet, hogy nem akarod hallani, de akkor is ez az igazság.

Nem válaszoltam, mert nem akartam megint belemenni egy órákig tartó, nagy beszélgetésbe, amelyben mindketten csak kimerülnénk.

– Egyébként köszönöm. – A tányérra tette a kést meg a villát, úgy, ahogy az illemtudó emberek teszik, miután befejezték az evést. – Hiányoztál, Scarpetta doktornő. – Elmosolyodott.

– Örülök, hogy itt vagy, Wesley különleges ügynök.

Viszonoztam a mosolyát, felálltam, s miközben Wesley leszedte a tányérokat, bekapcsoltam a tűzhelyt, és olajat melegítettem egy serpenyőben.

– Szeretném elmondani, mi a véleményem arról a fényképről, amit kaptál – mondta. – Mindenekelőtt meg kell bizonyosodnunk róla, hogy azonos-e azzal az áldozattal, amelyiken ma dolgoztál.

– Ezt hétfőn fogom megállapítani.

– Feltételezve, hogy azonos – folytatta Wesley –, ez nagyon nagy változás a gyilkos módszerében.

– A többi sem stimmel. – A serpenyőbe csúsztatott rákok sisteregni kezdtek.

– Igen – mondta Wesley, és kitálalta a salátát. – Ezúttal eléggé szembeötlő, szinte olyan, mintha bele akarná verni az orrunkat. És természetesen az áldozata típusa sem stimmel. – Egy pillanatra elhallgatott, nézte, hogyan főzök. – Guszta.

Miután megint leültünk, nagy önbizalommal megszólaltam. – Benton, ez nem ugyanaz az ember.

Csak némi gondolkodás után válaszolt. – Ha kíváncsi vagy az igazságra, hát szerintem sem. De nem vagyok hajlandó kizárni a másik lehetőséget sem. Nem tudhatjuk, miféle játékba kezdett.

Tehetetlen düh kezdett eltölteni. Semmit sem lehetett bizonyítani, de az ösztönöm azt súgta, hogy igazam van.

– Nem hiszem, hogy ennek a meggyilkolt öregasszonynak bármi köze is volna a korábbi írországi vagy itteni esetekhez. Csak valaki szeretné úgy beállítani. Szerintem ez egy kopírkutya.

– Mindenkit bevonunk. Csütörtökön. Azt hiszem, akkorra beszéltük meg. – Megkóstolt egy rákpogácsát. – Ez tényleg hihetetlenül jó. Hú! – Könny szökött a szemébe. – Ezt nevezem koktélmártásnak.

– Ez csak valami rossz utánzat – mondtam még mindig az előbbi témánál maradva. – Egy olyan bűntényt próbál álcázni, amelyet egészen más okból követett el. Ami pedig a mártást illeti, nem az én érdemem. Bev receptje.

– Engem zavar az a fénykép – mondta Wesley.

– Engem is.

– Szóltam róla Lucynak.

Felkaptam a fejem, és ránéztem.

– Csak szólj, hogy mikorra szeretnéd, ha idejönne. – Wesley a borospoharáért nyúlt.

– Minél előbb, annál jobb. – Hallgattam egy sort. – Egyébként hogy van? Én csak azt tudom, amit ő mesél, de szeretném tőled hallani.

Eszembe jutott, hogy víz is kell, és felálltam érte. Mikor visszajöttem, Wesley szótlanul meredt rám. Időnként csak nehezen tudtam a szemébe nézni, lehangolt hangszerekként csörömpöltek bennem az érzelmek. Szerettem finom metszésű, egyenes orrát, szemét, amely soha nem ismert mélységekbe tudott vonni, szerettem a száját, érzéki felső ajkát. Kinéztem az ablakon: már nem lehetett látni a folyót.

– Mesélj Lucyról – emlékeztettem. – Mondd el szegény nagynénjének, milyen teljesítményt nyújt.

– Senki sem bánta meg, hogy fölvettük – mondta szárazon arról a lányról, akiről mindannyian tudtuk, hogy zseni. – Bár azt hiszem, ez az évszázad legenyhébb kifejezése. Egyszerűen óriási. A legtöbb ügynök megtanulta tisztelni, szeretnék, ha állandóan ott volna a közelükben.

Nem állítom, hogy nincsenek problémák, mert nem mindenki örül annak, hogy egy nő is van a túszmentőknél.

– Én még mindig aggódom, hogy esetleg túlfeszíti a húrt – mondtam.

– Egészséges, mint a makk, ez az egy biztos. Nem szívesen akaszkodnék össze vele.

– Épp erre gondoltam. Nem akar lemaradni a férfiak mögött, pedig ez valójában lehetetlen. Tudod, milyen. – Megint a szemébe néztem. – Örökösen bizonyítani akar önmagának. Ha a férfiak harminckilós hátizsákkal a vállukon sziklákat másznak, akkor úgy érzi, neki is velük kell tartania. Pedig bőven elég volna, ha beérné a technikai képességeivel, a robotjaival meg a többivel.

– Nem veszed figyelembe, mi az, ami Lucyt a legjobban hajtja, hogy mi a legfőbb démona – mondta Wesley.

– Mi?

– Te. Úgy érzi, neked kell bizonyítania, Kay.

– Erre semmi oka. – Szíven ütöttek a szavai. – Nem akarom úgy érezni, hogy miattam megy bele ezekbe a veszélyes dolgokba.

– Erről te nem tehetsz. – Wesley felállt az asztaltól. – Ilyen az ember természete. Lucy bálványoz téged. Te vagy és voltál körülötte az egyetlen rendes anyafigura. Olyan akar lenni, mint te. Úgy érzi, hogy az emberek hozzád hasonlítják, és ennek az összehasonlításnak azért nem könnyű megfelelni. Azt szeretné, ha te is csodálnád őt, Kay.

– De hát az ég szerelmére, én tényleg csodálom! – Én is felálltam, nekifogtunk leszedni az asztalt. – Most sikerült komolyan megijesztened.

Sorra a mosogatógépbe tettem a Wesley által leöblített edényeket.

– Azt hiszem, van is okod az aggodalomra. – Rám pillantott. – Őszinte leszek: Lucy is azok közé a maximalisták közé tartozik, akik soha nem hallgatnak senkire. Rajtad kívül még nem találkoztam ennyire makacs emberrel.

– Köszönöm szépen.

Elmosolyodott és fél karral átölelt, nem zavarta, hogy vizes a keze. – Gyere, üljünk le, beszélgessünk egy kicsit. – Arca, teste ott volt közvetlenül mellettem. – Aztán indulnom kell.

– És aztán?

– Reggel beszélnem kell Marinóval, délutánra meg már van egy másik ügyem. Egy arizonai. Tudom, hogy holnap vasárnap, de nem várhat.

Bevittük a bort a nappaliba, közben folytatta.

– Egy tizenkét éves kislányt az iskolából hazafelé menet elraboltak. A Sonora-sivatagban találták meg a holttestét. Nagyon úgy néz ki, hogy az illető már három másik gyereket is megölt.

– Az ilyen ügyekben nehéz optimistának lenni – mondtam keserűen. Leültünk a kanapéra. – Ilyen ügyek mindig lesznek.

– Sajnos. Amíg élnek emberek ezen a bolygón. Mit csinálsz a hétvégén? Mármint ami még maradt belőle.

– Adminisztrálok.

A nappali egyik fala csupa üveg tolóajtókból áll, mögötte sötét volt a környék, csak az aranynak tetsző hold ragyogott az égen, fátyolfelhők sodródtak előtte.

– Miért haragszol rám ennyire? – Wesley hangja barátságos volt, de kiérződött belőle sértettsége.

– Nem tudom. – Nem akartam ránézni.

– De tudod. – Megfogta a kezem, és hüvelykujjával dörzsölgetni kezdte. – Szeretem a kezed. Olyan, mint egy zongoristáé, csak erősebb. Mintha művészet volna, amivel foglalkozol.

– Az is – mondtam. Gyakran beszélt a kezemről. – Szerintem te fétisimádó vagy. Mint profilosnak, talán nem ártana elgondolkodnod ezen.

Elnevette magát, és mint már annyiszor, most is a kezemet és az ujjaimat kezdte csókolgatni. – Hát igen – mondta. – Van fétisem, de jóval nagyobb, mint a kezed.

– Benton… – A szemébe néztem. – Azért haragszom rád, mert tönkreteszed az életemet.

Mozdulatlanná dermedt döbbenetében.

Felálltam a kanapéról, és járkálni kezdtem. – Én már egyszer elrendeztem az életemet, méghozzá pontosan úgy, ahogy megfelelt nekem. – Kezdtek eluralkodni rajtam az érzelmeim. – Új intézetet építek. Igen, ügyesen bánok a pénzzel, elég ügyesen fektettem be, hogy ezt is meg tudjam teremteni – Körbemutattam a szobán. – Ez az én házam, magam terveztem. Minden pontosan a megfelelő helyen volt egészen addig, amíg te…

– Na ne. – Wesley feszülten figyelt, hangjából fojtott harag érződött. – Talán jobb volt, amikor még nős voltam, és mindig nyomorultul éreztük magunkat miatta? Amikor mindenki előtt titkolnunk kellett, hogy viszonyunk van?

– Természetesen nem volt jobb! – kiáltottam. – Csak az volt jobb, hogy az életem az enyém volt.

– Tudod, mi a te bajod? Hogy félsz a döntésektől. Emiatt van ez az egész. Hányszor magyarázzam még? Szerintem el kellene menned valakihez. Tényleg. Mondjuk Zenner doktornőhöz. A barátnőd. Tudom, hogy bízol benne.

– Nem nekem van szükségem pszichiáterre. – Amint kimondtam, máris megbántam.

Dühösen felpattant, mint aki távozni akar. Még kilenc óra sem volt.

– Istenem… – motyogtam. – Én ehhez öreg és fáradt vagyok. Ne haragudj, Benton. Nem volt szép tőlem. Ülj vissza.

Egy ideig nem ült le, odaállt az üvegajtóhoz, háttal nekem.

– Én nem akarlak bántani, Kay – mondta. – Nem azért bukkantam fel, hogy lássam, hogyan tudom tönkretenni az életed. Ezt te is tudod. Csodálattal tölt el minden, amit csinálsz. Csak azt szeretném, ha egy kicsit közelebb engednél magadhoz.

– Tudom. Ne haragudj. Ne menj el.

Könnyeimet visszapislogva leültem, s a mennyezetet néztem: szabadon álló gerendáit és a simító-kanalak nyomait, amelyeket megőrzött a

vakolat. Egy pillanatra lehunytam a szemem, könnyek peregtek végig az arcomon. Nem töröltem le őket, és Wesley tudta, mikor nem szabad hozzám nyúlnia. Tudta, mikor nem szabad megszólalnia. Csöndesen leült mellém.

– Én egy középkorú nő vagyok, aki már kialakította maga körül a dolgokat – mondtam remegő hangon. – Nem tehetek róla. Amit felépítettem, az mindenem. Gyerekeim nincsenek. Egyetlen húgom van, de nem bírom elviselni, ahogy ő se engem. Apám az egész gyerekkoromat ágyban fekve haldokolta végig, aztán mikor tizenkét éves lettem, meghalt. Anyám teljességgel lehetetlen, jelenleg a halálán van, tüdőtágulást kapott. Én nem lehetek az, amire te vágysz, én nem lehetek jó feleség. Még csak nem is sejtem, mi az. Én csak azt tudom, hogyan kell Kay Scarpettának lenni. És ha most elkezdek pszichiáterhez járni, az ezen egy körömfeketényit se változtat.

– Én meg szerelmes vagyok beléd, és feleségül akarlak venni – mondta Wesley. – És úgy veszem észre, hogy én sem tudok változtatni ezen.

Nem válaszoltam.

– Azt hittem, te is szerelmes vagy belém – folytatta Wesley.

Még mindig nem bírtam megszólalni.

– Viszont egy időben legalább az voltál. – Egyre erősebb fájdalom érződött a hangján. – Elmegyek.

Megint föl akart állni, de a karjára tettem a kezem.

– Ne így – mondtam a szemébe nézve. – Ne tedd ezt velem.

– Hogyhogy veled? – kérdezte hitetlenkedve.

Csaknem teljesen letompítottam a lámpák fényét. Fényes rézpénznek hatott a hold a csillagokkal telehintett, szénfekete égen. Hoztam még egy kis bort, és begyújtottam a kandallóba. Wesley szótlanul követte minden mozdulatomat.

– Ülj közelebb – mondtam.

Közelebb húzódott, megfogtam a kezét.

– Türelem, Benton. Ne siettess. Nagyon kérlek. Én nem olyan vagyok, mint Connie. Nem olyan, mint mások.

– Nem is kérlek, hogy légy olyan – mondta Wesley. – Nem szeretném, ha olyan lennél. Én sem vagyok olyan, mint mások. Mindketten tudjuk, mit látunk. Mások ezt valószínűleg nem értenék. Soha életemben nem tudtam beszélni róla Connie-nak, hogyan telnek a napjaim. De neked el tudom mondani.

Puhán megcsókolt, aztán belemerültünk, összeért arcunk, testünk; zsibbadtan levetkőztünk. Szájába s kezébe vont, és hajnalig ott maradtunk a kanapén, mígnem fagyossá lett s egészen elvékonyodott a hold. Miután elment, fogtam a borospoharamat, fel-alá járkáltam vele a házban; minden szobában áradt a hangszórókból a zene. A dolgozószobában kötöttem ki, ahol mindig el tudtam terelni a figyelmemet.

Átlapoztam az újságokat, kivagdostam a lefűzésre érdemes cikkeket. Nekifogtam egy cikk megírásának, amelyet már vártak tőlem, de sehogy sem volt kedvem hozzá, és úgy gondoltam, inkább megnézem, jött-e drótpostám, nem írt-e Lucy, hogy mikor tud Richmondba jönni. Az AOL jelentette, hogy jött levelem, és mikor belenéztem a postaládába, úgy éreztem, mintha valaki pofon ütött volna: mint egy gonosz idegen, várt rám *deadoc*.

Ezt az üzenetet is csupa kisbetűvel írta, központozás nélkül: *nagyon okosnak hiszi magát*. Kinyitottam a levélhez csatolt adatállományt: megint egy színes kép gördült le a képernyőn. Levágott lábak és kezek valamilyen kékes textílián, amely ugyanannak tűnt, mint az előző. Egy ideig meredten néztem, és azon gondolkoztam, miért csinálja ezt velem ez az ember. Nagyon reméltem, hogy elkövetett valamilyen nagy hibát. Fölkaptam a telefonkagylót.

– Marino! – kiáltottam, mikor végre beleszólt.

– Mi van? Mi történt? – morgott.

Elmondtam.

– A franc egye meg. Hajnali három. Maga sose alszik?

Úgy vettem ki a hangjából, hogy örül, mert arra következtet, hogy nem hívnám, ha Wesley még nálam volna.

– Egyébként jól érzi magát? – kérdezte.

– Figyeljen rám – mondtam. – A kezek tenyérrel fölfelé fekszenek,és a felvétel közelről készült. Sok részletet ki tudok venni.

– Miféle részleteket? Tetoválást vagy valami ilyesmit?

– Ujjlenyomatot – feleltem.

Neils Vander az ujjlenyomatosztály vezetője. Idősebb, gyér hajú ember, lebernyegszerű munkaköpenye a ninhydrintől és a lenyomatportól állandóan tele van bíbor és fekete foltokkal. Mindig siet, és mindig csak a maga dolgával törődik. Előkelő virginiai család sarja. Hosszú évek óta ismerem, és ezalatt soha nem szólított a keresztnevemen, és nem is említett így senkinek. De bizonyos dolgokból tudtam, hogy nem közömbös irántam. Időnként egy-egy fánk fogadott reggel az íróasztalomon, nyáron meg egy-két szem saját termesztésű Hanover paradicsom.

Közismert sasszeme képes volt egyetlen pillantásra összevetni a hurkokat és spirálokat, s nagy szakértője a képerősítő eljárásoknak – a NASA-nál tanulta. Az évek során számos arcot csalogattunk elő közösen fényképek elmosódott foltjaiból. Sikerült addig láthatatlan írásokat láthatóvá tennünk, lenyomatokat elolvasni, kiradírozott szövegeket helyreállítani. Maga a koncepció roppant egyszerű, noha a megvalósítása korántsem az.

A nagy felbontású képmódosító eljárás a szürke kétszázötvenhat árnyalatát képes megkülönböztetni, míg az emberi szem legföljebb harminckettőt.

Következésképp be lehet olvasni valamit a számítógépbe, hogy az lássa, amit mi nem. Könnyen elképzelhetőnek látszott, hogy *deadoc* többet küldött nekem, mint amennyit akart. Úgy terveztem, reggel az lesz az első dolgom, hogy összevetem a boncteremben készült képeket az AOL-on kapottakkal.

– Hadd tegyek még ide egy kis szürkét – mondta Vander a számítógép billentyűzetét kopogtatva. – És meg is döntöm egy kicsit.

– Úgy szerintem is jobb lesz – mondtam.

Közvetlenül egymás mellett ültünk, előrehajolva néztük a tizenkilenc hüvelykes monitort. Mellettünk mindkét fénykép ott feküdt a lapolvasón, egy videokamera élőben közvetítette nekünk.

– Még egy kicsit. – Újabb szürke árnyalat mosta át a képernyőt. – Megigazítom.

Odanyúlt a lapolvasóhoz, arrébb csúsztatta az egyik fényképet, és egy másik szűrőt tett a kamera lencséje elé.

– Nem is tudom… – töprengtem. – Az előbb mintha jobban lehetett volna látni. Talán egy picivel jobbra kellene tolni. – Mintha egy festményt akasztottunk volna föl a falra, úgy mondtam.

– Na, így már jobb, de a háttérben még mindig sok az interferencia, azoktól szeretnék megszabadulni.

– Bárcsak megvolna az eredeti. Mi ennek a radiometrikus felbontása? – kérdeztem a rendszer szürkeárnyalat-megkülönböztető képességére utalva.

– Sokkal jobb, mint valamikor. A hőskorszak óta megduplázódott a digitalizálható pixelek száma.

A pixelek a monitoron megjelenő kép legkisebb elmei; a molekulák, az impresszionista pointillisták apró, képalkotó pettyei.

– Az a helyzet, hogy kaptunk némi pénzt. Előbb-utóbb szeretnék átállni az ibolyántúli képalkotásra. El nem tudom mondani, mit tudnék kihozni belőle. – Áttért kedvenc témájára, a Super Glue-ra, amely reagál az emberi izzadság alkotóelemeire, és kitűnően alkalmazható olyan ujjlenyomatok előcsalogatására, amelyeket szabad szemmel nagyon nehéz volna érzékelni.

– Hát sok szerencsét – mondtam, mert akárki volt is a nagyfőnök, a pénznek mindig szűkében voltunk.

Vander megint igazított egy kicsit a fényképen, kék szűrőt tett a kamera lencséjére, és nagyobb fényerőre kapcsolva kitágította a világosabb pixel-elemeket. Felerősítette a vízszintes részleteket, eltüntette a függőlegeseket. Két torzó feküdt most egymás mellett. Árnyak jelentek meg, élesebbé és kontrasztosabba váltak a riasztó részletek.

– Itt a csontvégeket látni – mutattam. – A jobb lábat közvetlenül a tompor alsó szélénél vágták le, a balt – mutattam a képernyő egy másik pontjára – két-három centivel lejjebb, a combcsontot keresztülvágva.

– Jó volna, ha tudnék változtatni a kamera állásszögén, ha torzíthatnám a látószöget – dünnyögte Vander szokása szerint csak úgy magának. – Az a baj, hogy nem ismerem a méreteket. Kár, hogy ez az illető nem tett ki az asztalra egy vonalzót is.

– Akkor aztán tényleg nagyon nyugtalanítana a gondolat, hogy kivel van dolgunk – jegyeztem meg.

– Más se hiányzik, mint egy gyilkos, aki olyan, mint mi. – Finomított a kontúrokon, és megint megigazította a fényképeket. – Lássuk, mi lesz, ha egymásra csúsztatom őket.

Megdöbbentően pontos volt az átfedés: a csontvégek, de még az összevagdalt nyaktájék is egyformának bizonyult.

– Már csak ez kellett – sóhajtottam.

– Szerintem semmi kétség – mondta Vander. – Kinyomtatom.

Kattintott az egérrel, zümmögve elindult a lézernyomtató. Levette a fényképeket a lapolvasóról, s a kezeket és lábakat ábrázoló felvételt tette a helyükre; addig mozgatta, míg pontosan középre nem helyezte. Ahogy nagyítani kezdte, úgy vált mind bizarrabbá a kép; vörösen ragyogott a lepelre csöpögött vér, mintha csak most ontották volna ki. A gyilkos takarosan egymás mellé helyezte a lábakat, mint egy pár cipőt, a kezeket levetett kesztyű módjára tette melléjük.

– Tenyérrel lefelé kellett volna fordítani – mondta Vander. – Jó volna tudni, miért nem tette.

Térbeli szűrést alkalmazott, hogy előhívja a fontos részleteket, és nekifogott az interferencia kiküszöbölésének.

– Ki tudja venni a vonalakat? – kérdeztem annyira közel hajolva, hogy megcsapott arcszesze csípős illata.

– Azt hiszem.

Hirtelen földerült a hangja, mert semmit sem szeretett jobban, mint ujjak és lábujjak hieroglifáit kihüvelyezni. Szelíd, szórakozott külseje egy olyan embert rejtett, aki bűnözők ezreit juttatta már börtönbe, néhány tucatot pedig villamosszékbe. Felnagyította a képet, s önkényesen választott színeket rendelt a szürke árnyalatokhoz, hogy jobban lehessen látni őket. A hüvelykujjak kicsik és sápadtak voltak, mint a régi pergamen. Látszottak rajtuk a vonalak.

– A többi ujjon nem fog menni – mondta mintegy transzban meredve a monitorra. – Nagyon be vannak görbülve, nem látni őket. A hüvelyujjak viszont nagyon jónak látszanak. Ezt megtartjuk. – Egy menüpontra kattintva a számítógép merevlemezére rögzítette a képet. – Ezzel azért még elbíbelődöm egy darabig.

Ez volt számomra a távozást sürgető végszó. Felálltam.

– Ha találok valamit, azonnal lefuttatom – mondta. A Számítógépes Ujjlenyomat-azonosító Rendszer adatbankja sok millió ujjlenyomatot őriz, a gépek ezekkel hasonlítják össze a beküldötteket.

– Remek – feleltem. – Én a HALT-nál kezdem.

Kíváncsi pillantást vetett rám. A HALT, a gyilkosságokat osztályozó és nyilvántartó rendszer Virginia egyik adatbankja, az állami rendőrség és az FBI közösen működteti. Ha helyi tettesre gyanakszunk, általában ez a legjobb kiindulási pont.

– Van ugyan okunk feltételezni, hogy a többi áldozat nem idevalósi – magyaráztam Vandernek –, de nézetem szerint minden lehetséges nyomot meg kell vizsgálni, beleértve a virginiai adatbázisokat is.

Vander még mindig a monitorra meredt, s a kepét módosítgatta.

– Hát, ha nem kell mindenféle formanyomtatványokat kitölteni… – felelte.

A folyosón megint megszaporodtak a *Bizonyíték* feliratú ládák és a fehér kartondobozok, már a mennyezetig értek. Magukba mélyedt, sietős léptű kutatók jöttek-mentek, iratokkal és mintákkal a kezükben, mely utóbbiak alapján a bíróság esetleg gyilkosnak bélyegezhet valakit. Menet közben üdvözöltük egymást. Az elemi szálak és mikronyomok laboratóriumának tágas, csöndes termébe nyitottam be. Fehér köpenyes kutatók hajoltak mikroszkópjaik fölé vagy dolgoztak íróasztaluknál; a fekete munkapultokon itt is, ott is csomagolópapírba burkolt, titokzatos csomagok hevertek.

Aaron Koss egy bíborvörös fényű ultraibolya lámpa előtt állt, és egy kézi nagyítóval vizsgált egy tárgylemezt, hogy lássa, mit árulhat el neki a hosszú hullámhossz visszatükröződése.

– Jó reggelt – köszöntem.

– Magának is – mosolygott rám Koss.

Gesztenyebarna hajú, jóképű férfi volt, túlságosan fiatalnak látszott ahhoz képest, hogy a mikroszkopikus elemi szálak, üledék- és festéknyomok és robbanóanyagok szakértője volt. Ma reggel kopott farmernadrágban és edzőcipőben jött be.

– Látom, ma nincs tárgyalása – mondtam, mivel ezt általában ki lehetett következtetni a kollégák öltözékéből.

– Szerencsére nincs – felelte. – Ha jól sejtem, a szálacskái miatt jött.

– Itt jártam a szomszédban, gondoltam, beugrom – feleltem.

Mindenki tudta rólam, hogy rendszeresen körüljárom a laborokat. A kutatók türelmesen viselték érdeklődésemet, s végső fokon még örültek is neki. Tudtam, hogy sokat kívánok tőlük olyankor, mikor szinte elborít minket a munka. Mikor azonban embereket ölnek és csonkítanak meg, azonnal meg kell vizsgálni a bizonyítékokat.

– Legalább egy ideig nem kell ezzel a mi kedves csőbombagyártónkkal foglalkoznom – mondta még mindig mosolyogva Koss.

– Szóval még semmi eredmény – következtettem. – Az éjjel megint volt egy. Az I-195-ösön, Laburnum közelében, szinte a különleges csoport orra előtt. Tudja… Ahol azelőtt a hármas körzet volt. Most szóljon hozzá.

– Reméljük, hogy az illető továbbra is csak jelzőlámpákat robbantgat – mondtam.

– Reméljük. – Koss hátralépett az ultraviola lámpától, és nagyon elkomolyodott. – Akkor most elmondom, mi derült ki eddig arról az anyagról, amit átadott nekem. Csontba ágyazódott elemi szövetszálak. Szőr. És mikronyomok, amelyek jelzik, hogy vérbe tapadt.

– Hogyhogy szőr? – Nem értettem a dolgot, mert a hosszú, szürkés hajszálakat nem adtam át Koss-nak, mivel azok nem tartoztak a szakterületéhez.

– Megnéztem mikroszkóppal, és szerintem nem emberi szőrzet – válaszolta Koss. – Azt hiszem, két különböző állaté. Elküldtem a mintát Roanoke-ba.

Virginiában csak egyetlen szőr- és hajszakértő működik, és a nyugati körzet törvényszéki laboratóriumában dolgozik.

– Na és a mikronyom? – kérdeztem.

– Érzésem szerint a szeméttelepről származó hulladék, de még szeretném elektronmikroszkóppal is megvizsgálni. Itt az UV alatt most elemi szálak vannak – folytatta. – Tulajdonképpen csak szálrészek. Ultraszonikus fürdőbe tettem őket, desztillált vízbe, hogy eltávolítsam róluk a vért. Van kedve megnézni?

Odaengedett a mikroszkóphoz; éreztem Obsession kölnijét. Önkéntelenül elmosolyodtam, mert eszembe jutott a kora, s hogy még van energiája törődni magával. Három szálacska feküdt a tárgylemezen, fluoreszkáltak, mint a neonreklámok. Fehérek vagy inkább piszkosfehérek

voltak, az egyiken parányi flitterekként mintha színjátszó aranyszemcsék csillogtak volna.

– Ez meg mi a csoda? – pillantottam föl.

– A sztereoszkóp alatt szintetikusnak látszik – válaszolta Koss. – Az átmérők szabályosak, olyanok, mintha fonócsövön bocsátották volna keresztül. Nem természetes, nem szabálytalan. Mondjuk, inkább mint a pamut.

– És a fluoreszkáló pettyek? – ismét a mikroszkópba néztem.

– Hát az érdekes – felelte. – El kell végeznem még egy-két vizsgálatot, de festéknek nézem.

Egy pillanatig megpróbáltam végiggondolni. – Milyen vizsgálatokat?

– Nem olyan lapos és sima, mint az autóké. Inkább érdes, szemcsés. És halványnak látszik, tojáshéjszínűnek. Szerintem ez anyagában ilyen.

– És csak ezeket a mikronyomokat és elemi szálakat vizsgálta meg?

– Még csak most fogtam hozzá. – Egy másik pulthoz lépett, és kihúzott egy zsámolyt. – Mindet megnéztem már UV alatt, és körülbelül a felükön látni ezt az anyagba ivódott, festékszerű valamit. Nem tudom egyértelműen azonosítani az elemi szálakat, csak azt tudom, hogy a minták egyneműek, és feltehetőleg egy helyről származnak.

Tárgylemezt csúsztatott a polarizáló mikroszkóp tárgylencséje alá, amely akár egy napszemüveg, csökkenti a ragyogást, és különböző visszaverési indexű és hosszúságú hullámokra hasítja a fényt. Ez is az anyag meghatározását szolgálja.

– Ez itt a kapott minták közül a legnagyobb – mondta a fókuszt állítva s pislogás nélkül nézve a szemlencsébe. – Körülbelül akkora, mint egy tízcentes. Két különböző oldala van.

Félreállt, odaengedett. Én is megnéztem a szőke hajszálra emlékeztető elemi szálat; parányi rózsaszín és zöld pettyek tapadtak rá.

– Néhány hasonlít a poliészterre – magyarázta Koss. – Ezek a pettyek úgynevezett deluszteránsok, a gyártás folyamán használják őket, hogy az anyag ne legyen fényes. Szerintem egy kis műselyem is van

benne. Mindezek alapján kijelenthetjük, hogy az előttünk fekvő minta valamilyen teljesen szokványos, bármire használható textíliából származik. Blúztól lepedőig bármi lehet. Ezzel szemben van egy bökkenő.

Kinyitott egy üveg oldószert, amelyet a minták átmeneti tárolásához használnak, csipesszel óvatosan eltávolította a fedőlemezt, óvatosan megfordította, majd ismét lefedte a xyloltól csöpögő tárgylemezt, és intett, hogy hajoljak közelebb.

– Mit lát? – kérdezte büszkén.

– Valami szürkés és szilárd anyagot, de ez nem olyan, mint a másik oldala. – Meglepetten néztem Kossra. – Valami bevonat?

– Valamilyen termoplasztik. Valószínűleg polietilén tereftalát.

– És azt mire használják? – tudakoltam.

– Elsősorban üdítőitalok dobozához meg filmekhez. Meg olyan buborékos csomagolóanyag gyártására.

– És még mire? – kérdeztem.

Elgondolkodott. – Kötözőanyagokhoz. Bizonyos része, például a doboz újra feldolgozható, és lehet belőle szőnyegszálakat, tömítést meg műanyag vackokat készíteni. Gyakorlatilag bármit.

– De ruhaszövetet nem.

Határozottan nemet intett. – Kizárt eset. Ez egy nagyon gyakori, durva poliészter keverék, amely valamilyen műanyagszerű bevonattal van ellátva. Ruhaanyagban én még ilyet nem hallottam. Mindezen túlmenően a jelek szerint festékkel impregnálták.

– Köszönöm, Aaron – mondtam. – Ez mindent megváltoztat.

A szobámba visszatérve meglepett bosszúsággal tapasztaltam, hogy jegyzettömbjét lapozgatva Ring terpeszkedik az íróasztalom előtti széken.

– Be kellett jönnöm Richmondba, a Tizenkettes Csatorna kért tőlem interjút – közölte ártatlanul –, és gondoltam, hogy akkor esetleg magához is bekukkanthatok. Egyébként magával is szeretnének beszélni. – Elmosolyodott.

Nem válaszoltam, de szinte bántó volt a hallgatásom, ahogy leültem az íróasztalhoz.

– Szerintem maga nem fog interjút adni nekik, és ezt értésükre is adtam – folytatta könnyed, csevegős stílusban Ring.

– Akkor árulja el, hogy ez alkalommal pontosan mit közölt velük. – Egyáltalán nem csengett barátságosan a hangom.

– Tessék? – Elhalványult a mosolya, a tekintete szúróssá vált. – Ezt meg hogy értsem?

– Maga a nyomozó, találja ki. – Hasonló ridegséggel néztem rá.

Rándított egyet a vállán. – A szokásos sódert nyomtam. Csak a legalapvetőbb dolgokról beszéltem, meg hogy miben hasonlít ez az eset az előzőekhez.

– Ring nyomozó! Még egyszer és utoljára szeretnék maga előtt a legteljesebb egyértelműséggel tisztázni valamit. – Nem próbáltam palástolni megvetésemet. – Ez az eset nem szükségképpen olyan, mint a többi, és ezt semmiképp nem a média előtt kell megvitatnunk.

– Úgy veszem észre, más-más nézőpontból szemléljük a dolgokat, Scarpetta doktornő.

Jól mutatott sötét öltönyében és színes, örvénymintás nyakkendőjével, kifejezetten megbízható embernek látszott. Eszembe jutott, mit mondott Wesley az ambícióiról és az összeköttetéseiről, és egyszerűen nem bírtam elviselni a gondolatot, hogy egy nap ez az egoista idióta az állam rendőrségének vezetője vagy képviselő lehet. – Nézetem szerint az embereknek joguk van tudni, ha egy elmebeteg őrült rohangál közöttük – jelentette ki Ring.

– Szóval ezt mondta a tévében. – Majd' szétvetett az ingerültség. – Hogy egy elmebeteg gyilkos rohangál közöttünk.

– Már nem emlékszem pontosan a szavaimra. És tulajdonképpen csak azért ugrottam be, mert szeretném tudni, hogy mikor kapom meg a boncolási jegyzőkönyvet.

– Még tart a vizsgálat.

– Amint lehet, szeretném megkapni. – Ring a szemembe nézett. – Az államközösség főügyésze szeretné tudni, mi folyik itt.

Nem akartam hinni a fülemnek: Ring csak akkor beszélhet egy államügyésszel, ha már van gyanúsítottja.

– Hogy mondta? – kérdeztem.

– Nekem ez a Keith Pleasants nem tiszta.

Hitetlenkedve hallgattam.

– Sok a gyanús körülmény – folytatta. – Egyebek között és egyáltalán nem mellékesen például az, hogy történetesen épp ő vezette a rakodógépet, mikor a hullát megtalálták. Merthogy általában nem dolgozik földgépekkel. És kérdem én, miért ült épp abban a percben a vezetőfülkében?

– Szerintem ez inkább teszi áldozattá, mint gyanúsítottá – vetettem ellen. – Ha ő a gyilkos, akkor minden valószínűség szerint kétszáz kilométerre akart volna lenni a szemétteleptől abban a percben, mikor a tetemet megtalálták.

– Az elmebetegek szeretnek ilyenkor jelen lenni – jelentette ki Ring olyan határozottsággal, mintha tényleg tudná. – Arról fantáziálnak, milyen érzés lehet jelen lenni a holttest megtalálásakor. Ezek ettől élveznek. Ott volt az a mentősofőr, aki nőket gyilkolt, aztán valahol a működési körzetében kidobta őket. Mikor eljött az ideje, hogy szolgálatba menjen, felhívta a rendőrséget, hogy aztán ő mehessen érte.

Nemcsak pszichológiát végzett, nyilván a gyilkosok jellemének felvázolásával foglalkozó előadásokra is járt. Tudott mindent.

– Pleasants az anyjával él, akit meglátásom szerint utál – folytatta Ring, és lesimította a nyakkendőjét. – Késői gyerek, az anyja már túl van a hatvanon. Ő tartja el.

– Tehát az anyja él, és ellátásra szorul – mondtam.

– Igen. De ez még nem jelenti, hogy nem valami szerencsétlen öregasszonyon akarja kitölteni a dühét. Ráadásul, úgyse fogja elhinni, kö-

zépiskolás korában egy élelmiszerboltban dolgozott kisegítőként. Hentessegéd volt.

Nem mondtam meg neki, hogy véleményem szerint ennél az esetnél nem csontfűrészt használtak. Hagytam, hadd beszéljen.

– Világéletében visszahúzódó típus volt, ez is beleillik a képbe. – Ring tovább szövögette fantáziahálóját. – És a kollégái azt rebesgetik, hogy homoszexuális.

– Mire alapozzák?

– Arra, hogy nem randizik nőkkel, még csak érdeklődést sem mutat, mikor a többiek megjegyzéseket tesznek vagy heccelődnek. Tudja, milyenek tudnak lenni az ilyen bunkó melósok.

– Írja le nekem a házat, ahol lakik. – A drótpostán kapott fényképekre gondoltam.

– Emeletes faház, konyha, nappali meg három szoba. Elszegényedőben lévő középosztály. Az az érzésem, hogy elég mutatós lehetett, mikor még élt az öreg.

– Mi történt az apjával?

– Még Keith születése előtt lelépett.

– Testvérei vannak? – kérdeztem.

– Vannak, de sokkal idősebbek nála. Szerintem olyan véletlenül besikerült gyerek lehet. Gyanítom, hogy nem az öreg Pleasants az apja, ez magyarázza, hogy miért tűnt el még Keith születése előtt.

– És mire alapozza a gyanúját? – kérdeztem némi éllel.

– A megérzéseimre.

– Vagy úgy.

– Elég messze laknak, szinte már vidéken, vagy tizenöt kilométernyire a szemétteleptől – mondta Ring. – Van egy szép nagy kertjük meg egy különálló garázsépületük. – Keresztbe vetette a lábát, és hatásszünetet tartott, ezzel is hangsúlyozva következő bejelentése jelentőségét. – Van egy rakás szerszámuk meg egy nagy munkapadjuk. Pleasants ezermesternek vallja magát, azt mondja, a garázsban szokta megbüty-

kölni, mikor valami elromlik a ház körül. A falra akasztva láttam egy fémfűrészt, de van egy machetéje is, amiről azt állítja, hogy azzal ritkítja a vadszőlőt meg a gizgazt.

Keith Pleasants életének ismertetése közben levetette a zakóját, és óvatosan az ölébe fektette.

– Úgy veszem észre, sok helyre bejutott házkutatási parancs nélkül – szakítottam félbe.

– Nem volt ellene kifogása – válaszolta némiképp zavarodottan. – Beszéljünk inkább arról, hogy mi van ennek a pofának a fejében. – Megkopogtatta a koponyáját. – Először is okos. Nagyon okos. Az egész ház tele van könyvekkel, folyóiratokkal meg újságokkal. Érti. Videóra veszi az üggyel kapcsolatos híradásokat, meg kivágja az újságcikkeket.

– Gondolom, a telep többi munkása is ezt csinálja – emlékeztettem.

Egyetlen szavam sem érdekelte.

– Falja a krimiket meg a thrillereket. *A bárányok hallgatnak, Vörös sárkány*. Tom Clancy, Ann Rule…

Megint a szavába vágtam, mert egy percig sem voltam hajlandó tovább hallgatni. – Maga most a legkelendőbb amerikai olvasmányokat ismerteti. Nem tudom, hogyan folytatja ezt a nyomozást, de hadd hívjam fel a figyelmét, hogy kövesse inkább a konkrét nyomokat, és…

– Azt teszem – szakított félbe ő is. – Pontosan ezt teszem.

– Maga pontosan az ellenkezőjét teszi. Még azt sem tudja, mi az a bizonyíték. Egy szál jelentést se kapott se tőlem, se a labortól. Nem kapott profilt az FBI-tól. Egyáltalán beszélt már Marinóval vagy Griggel?

– Nemigen találkozunk. – Felállt, és fölvette a zakóját. – Szükségem van a jelentésekre. – Úgy hangzott, mint egy parancs. – A főügyész hívni fogja. Na és egyébként Lucy hogy van?

Már az is zavart, hogy egyáltalán ismeri az unokahúgom nevét, és ez meglepett, dühös tekintetemből nyilvánvaló is lehetett.

– Nem tudtam, hogy ismerik egymást – feleltem fagyosan.

– Részt vettem az egyik előadásán. Mikor is…? Úgy két hónapja. A CAIN-ről beszélt.

Elvettem az irattálcáról egy köteg halotti bizonyítványt, én nekifogtam szignálni.

– Utána átvitt minket a túszmentőkhöz, tartott egy kis bemutatót robotikából – mondta Ring már az ajtóból. – Jár valakivel?

Nem válaszoltam.

– Azt tudom, hogy együtt lakik egy másik ügynökkel. Egy nővel. De ugye csak szobatársak?

Egyértelmű volt a célzás. Megdermedtem. Ring fütyörészve kisétált. Dühödten felnyaláboltam egy köteg papírt, és már föl akartam állni, mikor bejött Rose.

– Felőlem ez is bármikor nyugodtan páciens lehetne itt – mondta a folyosó felé fordulva, jól hallhatóan.

– Ezt ne! – Nem bírom az ilyet. – Én magát intelligens asszonynak tartom, Rose.

– Hozok magának egy jó forró teát, biztos jót tesz – mondta.

– Az lehet – sóhajtottam.

– Előbb viszont van még valami – mondta hivataloskodó hangsúllyal Rose. – Ismer egy Keith Pleasants nevű illetőt?

– Mi van vele? – Egy pillanatra megbénult az agyam.

– Lent van az előcsarnokban – felelte Rose. – Nagyon ideges, és nem hajlandó távozni, amíg nem beszél magával. Már akartam hívni a biztonságiakat, de gondoltam, hogy előbb azért megkérdezem… – Arckifejezésem láttán elállt a szava.

– Uram az egekben! – kiáltottam fel kétségbeesetten. – Találkozott Ringgel?

– Fogalmam sincs – felelte Rose; nagyon zavarba jött. – Valami baj van?

– Az nem kifejezés – sóhajtottam, és visszaejtettem a papírköteget az asztalra.

– Akkor most szóljak a biztonságiaknak vagy ne?

– Ne. – Elléptem mellette és kimentem.

Élesen kopogott a cipőm sarka, ahogy végigsiettem a folyosón, és beléptem az előcsarnokba. Bármennyire próbálkoztam is, sose lett barátságos helyiség. Nem létezett olyan mutatós bútor, nem lehetett a falakra olyan képeket akasztani, amelyek elleplezték volna azt a rettenetes okot, amely idevezérelte a látogatókat. Akárcsak Keith Pleasants, megkövülten ültek a jellegtelennek és megnyugtatónak szánt kék huzatú kanapén. A semmibe révedtek és sírtak.

Abban a pillanatban, amint belöktem az ajtót, Pleasants talpra ugrott; vérben forgott a szeme. Nem tudtam eldönteni, hogy a dühtől vagy a vakrémülettől, de szinte nekem ugrott. Egy pillanatig azt hittem, megragad vagy megüt, de aztán sután leengedte a kezét, csak a szeme villogott rám, arca elsötétült, és szinte kirobbant belőle a harag.

– Magának nincs joga ilyesmiket mondani rólam! – hadonászott ökölbe szorult kézzel. – Maga nem is ismer engem! Semmit sem tud rólam!

– Nyugodjon meg, Keith – mondtam higgadtan, de határozottan.

Intettem, hogy üljön vissza, odahúztam magamnak egy széket, és leültem vele szemben. Zihálva lélegzett, remegett, a szeme egészen kivörösödött, és a düh könnyei csillogtak benne.

– Maga csak egyetlenegyszer találkozott velem – bökte felém fenyegetően a mutatóujját. – Reszketett a hangja. – Ki fognak rúgni! – Tenyerével eltakarta a száját, és elfordította a tekintetét; próbálta összeszedni magát.

– Először is tisztázzuk, hogy én egy árva szót sem szóltam senkinek magáról.– mondtam. – Egy léleknek sem.

Rám pillantott.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél. – A szemébe nézve, halkan és magabiztosan beszéltem; sikerült megingatnom. – Mondja el, miről van szó.

Bizonytalanul méregetett.

– Maga nem beszélt rólam Ring nyomozóval? – kérdezte.

Uralkodtam a dühömön. – Nem.

– Ma reggel beállított hozzánk, anyám még ágyban volt. – Még mindig remegett a hangja. – Elkezdett faggatni, mintha valami gyilkos vagy tudom is én mi volnék. Azt mondta, hogy maga talált rám utaló dolgokat, és hogy jobban teszem, ha bevallom.

– Miféle dolgokat? – kérdeztem, miközben egyre erősödött bennem a viszolygás.

– Olyan szövetszálakat, amelyek maga szerint abból az öltözékből származnak, amelyet aznap viseltem. És hogy maga azt mondta, hogy véleménye szerint az a valaki, aki feldarabolta azt a hullát, körülbelül akkora, mint én. Azt is mondta, hogy a fűrészelési nyomok alapján maga meg tudja állapítani, hogy az illető körülbelül olyan erős, mint én. Meg azt is mondta, hogy maga mindenféle izéket kér tőlem, hogy megcsinálhassa ezeket a vizsgálatokat. A DNS-t vagy mit. Meg hogy maga szerint furcsán viselkedtem, mikor fölfuvaroztam oda a helyszínre…

Félbeszakítottam. – Az ég áldja meg, Keith. Soha életemben nem hallottam még ennyi ostobaságot. Ha ezek közül csak egyetlen dolog is kicsúszott volna a számon, szakmai alkalmatlanság címén azonnal kirúgnának.

– De ez még csak az egyik! – Pleasants szemében megint tűz villant. – Beszélt az összes kollégámmal, és most mind azt hiszik, hogy valamiféle baltás gyilkos vagyok. Látom, hogy néznek rám.

Feltörtek belőle a könnyek. Berregve nyílt az ajtó, és néhány országúti járőr jött be. Ránk se hederítve elindultak a boncterem felé, ahol Fielding egy utcán összeesett emberen dolgozott. Pleasants nagyon feldúltnak látszott, ezért úgy gondoltam, nem érdemes tovább tárgyalni vele a történtekről, és egyébként is annyira dühös voltam Ringre, hogy amúgy sem tudtam, mi egyebet mondhatnék még.

– Van ügyvédje? – kérdeztem.

Megrázta a fejét.

– Azt hiszem, nem ártana.

– Egyet sem ismerek.

– Ajánlhatok magának néhányat – mondtam.

Közben Wingo nyitott be, meghökkentette a kanapén ülő és síró Pleasants látványa.

– Doktornő! – mondta. – Fielding doktor kérdezi, hogy átadhatja-e a személyes holmikat a ravatalozó embereinek.

Közelebb léptem hozzá, mert nem akartam még az intézet dolgaival is zaklatni Pleasantset.

– A rendőrök már úton vannak hozzá – mondtam. – Ha nekik nincs rá szükségük, odaadhatja a temetkezésieknek.

Wingo feszült figyelemmel nézte Pleasantset, mintha ismerné valahonnan.

– Adja meg neki Jameson és Higgins címét és telefonszámát – mondtam. Két jó városbeli ügyvéd, akikkel baráti viszonyban vagyok. – Utána pedig legyen szíves kikísérni Mr. Pleasantset.

Wingo még mindig úgy nézte, mint akit megbabonáztak.

– Wingo! – kérdőn néztem rá, mert mintha nem hallott volna.

– Tessék. – Rám pillantott.

Elléptem mellette, a lift felé indultam. Beszélnem kellett Wesleyvel, de arra gondoltam, hogy talán jobb lenne előbb Marinót megkeresnem. Beszálltam a liftbe, s azon töprengtem, nem kellene-e felhívni az ügyészt és figyelmeztetni Ringgel kapcsolatban. És miközben ezek a dolgok jártak a fejemben, rettenetesen sajnáltam Pleasantset. Féltettem, mert bármennyire borúsnak tűnt is a gondolat, tudtam, hogy a végén esetleg még gyilkossággal is vádolhatják.

A boncteremben Fielding és a járőrök az asztalon fekvő halottat nézegették. Ezúttal hiányoztak a szokásos élcelődő megjegyzések, mivel az áldozat egy városi tanácstag kilencéves kislánya volt. Reggel épp a buszmegálló felé tartott, mikor egy autó nagy sebességgel felszaladt a

járdára. A féknyomok hiánya arra engedett következtetni, hogy még csak nem is lassított, mikor hátulról elütötte a gyereket.

– Mi újság? – kérdeztem.

– Hát ez nagyon csúnya – felelte komor arccal az egyik rendőr.

– Az apja beleőrül – mondta Fielding, miközben nyomok után kutatva, nagyítóval vizsgálta végig a még le nem vetkőztetett kis halottat.

– Van festéknyom? – kérdeztem; egyetlen szemcse is elegendő a kocsi márkájának és típusának megállapításához.

– Eddig semmi. – Fielding, a helyettesem nyomott hangulatban volt: utált gyerekeken dolgozni.

Végigfuttattam tekintetem a véres farmernadrágon, és az ülep magasságában látható részleges hűtőrácslenyomaton. Az elülső lökhárító a térdhajlatot találta el, a fej a szélvédőnek csapódott. Egy kis vörös hátizsákkal indult iskolába. A kiszóródott, becsomagolt uzsonna, a könyvek, füzetek és tollak látványa szinte szíven döfött, ólomsúllyal nehezedett rám.

– Az a hűtőrácsnyom nagyon magasan van – mondtam.

– Nekem is szemet szúrt – szólalt meg egy másik járőr. – Mintha egy furgon vagy egy nagyobb terepjáró lett volna. Körülbelül akkortájt láttak is a környéken egy fekete Jeep Cherokee-t. Söpört, mint a meszes.

– Az apja félóránként telefonál – pillantott fel rám Fielding. – Szerinte ez nem baleset volt.

– Miért, mire gyanakszik? – kérdeztem.

– Politikai ügyre. – Fielding folytatta az elemi szálak és mikronyomok gyűjtését. – Gyilkosságra.

– Uram az egekben, remélem, téved – mondtam, és elléptem az asztaltól. – Így is elég szomorú.

A boncterem egyik távolabbi szögletében, egy rozsdamentes tetejű pulton, ahol a csontokat megfosztjuk a rájuk tapadó test- és zsírszövetektől, áll egy villanyfőző. A művelet kifejezetten kellemetlen, tízszázalékos meszes oldatban kell főzni a testrészeket. Rettenetes volt a nagy,

zörgő acéledény, borzalmas a szag, ezért általában éjszakára vagy hétvégékre időzítettem ezt a munkafázist, amikor nem jöttek hozzánk látogatók.

Előző nap este föltettem a torzó csontvégeit, hadd főjenek éjszaka. Nem igényeltek hosszú időt, ezért kikapcsoltam a villanyfőzőt. A még gőzölgő, bűzös vizet az egyik mosogatóba öntöttem, és megvártam, míg a csontok eléggé lehűlnek ahhoz, hogy meg lehessen fogni őket. Csupaszok és fehérek voltak, körülbelül öt centiméteresek, egyértelműen látszottak rajtuk a vágási és fűrészelési nyomok. Milliméterenként vettem szemügyre őket, s közben valamiféle ijesztő hitetlenkedés fogott el; nem tudtam megállapítani, hogy melyik fűrésznyom származik a gyilkostól, és melyik tőlem.

– Jack! – szóltam oda Fieldingnek. – Ide tudna jönni egy pillanatra?

Abbahagyta, amit csinált, és odajött hozzám.

– Mi van? – kérdezte.

Odaadtam neki az egyik csontot. – Meg tudja állapítani, hogy melyik végét vágta át a Stryker-fűrész?

Ide-oda forgatta, megnézte elölről, megnézte hátulról, szemügyre vette előbb az egyik végét, aztán a másikat. – Megjelölte? – kérdezte homlokát ráncolva.

– A jobb és bal oldalt igen – feleltem –, de máskülönben nem. Máskor viszont teljesen nyilvánvaló, hogy melyik vég melyik, ezért nem is szükséges.

– Én ebben nem vagyok szakértő, de ha nem tudnám, hogy ez képtelenség, azt mondanám, hogy szerintem mindkét vágást ugyanazzal a fűrésszel végezték. – Visszaadta a csontot, beletettem egy bizonyítékos tasakba. – Elviszi Canterhez. Jól sejtem?

– Nem fog örülni nekem – válaszoltam.

6

Terméskőből rakott házam Richmond egyik régi kerületében, Windsor Farms peremén áll, ahol az utcáknak nem amerikai, hanem angol nevük van, és udvarháznyi méretű György- és Tudor-stílusú épületek állnak egymás mellett. A kocsiban ülve láttam, hogy az ablakok világosak. Az üveg mögött finom bútorok és csillárok, járkáló vagy tévét néző emberek látszottak. Nekem mindig is úgy rémlett, hogy ezen a környéken rajtam kívül senki sem húzza össze a függönyeit. A fákról már kezdtek peregni a levelek. Hűvös, borult idő volt, és mikor beálltam á ház elé, unokahúgom öreg, zöld Suburbanjét már ott találtam, és a kéményből füst szállongott.

– Lucy! – kiáltottam, ahogy becsuktam az ajtót, és kikapcsoltam a riasztót.

– Itt vagyok! – felelte a ház túlsó végéből; mindig oda vette be magát.

Elindultam a dolgozószobám felé, hogy letegyem az aktatáskámat meg a magammal hozott aktaköteget, amelyen az este dolgozni szándékoztam, s eközben egy élénk narancsszín UVA melegítőt húzva magára, kilépett a szobájából Lucy.

– Szia. – Mosolyogva megölelt; egy deka fölösleg sem volt rajta.

Eltartottam magamtól, és alaposan megnéztem magamnak, ahogy szerinte mindig.

– Hohó! – mondta játékosan. – Kezdődik a minőség-ellenőrzés. – Széttárta a karját, s lassan megfordult, mint aki motozásra készül.

– Hű, de okos valaki – mondtam.

Valójában jobban örültem volna, ha egy kicsivel több hús van rajta, de a maga szikár módján így is csinosnak és egészségesnek látszott, vörösbarna haja rövid, de jól fésült volt. Még ennyi idő elteltével sem tudtam úgy ránézni, hogy ne lássam benne a koraérett, durcás, tízéves kislányt, akinek rajtam kívül gyakorlatilag nincs senkije.

– Minőség rendben – mondtam.

– Bocs, hogy ilyen későn jöttem.

– Mondd csak el még egyszer, mit is csináltál tulajdonképpen? – kérdeztem, mert korábban már telefonált, hogy csak vacsoraidőre tud ideérni.

– Egy államügyész helyettesének az az ötlete támadt, hogy kíséretével együtt ellátogat hozzánk. Szokás szerint nekik is az volt a kívánságuk, hogy a túszmentők mutassanak nekik valamit.

Kimentünk a konyhába.

– Elővezettem Totót meg a Bádogembert – folytatta Lucy.

Két robotról beszélt.

– Száloptikát és virtuális valóságot használtam. Semmi különös, de nagyon jól működtek. Kidobtuk őket ejtőernyővel egy Hueyből, aztán távvezérléssel átégettettem velük egy vasajtót a lézerükkel.

– Remélem, nem kunsztoztatok a helikopterekkel – mondtam.

– Azt a fiúk csinálták, én a földön produkáltam magam – felelte Lucy; egyáltalán nem volt lelkes.

A gond az volt, hogy ő is szeretett volna helikopterfigurákat bemutatni. A túszmentőknél ötven ember szolgál, akik között ő az egyetlen nő, s hajlamos túlreagálni, ha nem engedik olyan veszélyes dolgokat művelni, amelyek nézetem szerint különben sem tartoznak a feladatkörébe. Persze én Lucy dolgaiban nem vagyok pártatlan bíró.

– Én tökéletesen boldog vagyok, ha megmaradsz a robotoknál – mondtam. – Itt valami nagyon finom illatot érzek. Mit főztél a te fáradt, öreg nagynénédnek?

– Fokhagymás olívaolajban sült friss spenótot borjúcombszeletekkel, csak azokat még be kell tenni a grillezőbe. Ez az egyetlen nap a héten, amikor ehetek marhahúst, és nagy pech, ha neked nem ez a húsos napod. Még egy üveg igazán jó bort is felbontottam, Janettel fedeztük föl.

– Mióta futja FBI-ügynököknek jóféle borokra?

– Naaa – mondta. – Elég jól végzem a munkám. És különben sem érek rá pénzt költeni.

Hát öltözködésre nem szórta a pénzt, az biztos. Valahányszor láttam, sárgásbarna gyakorlóban vagy melegítőben volt. Nagy néha előfordult, hogy dzsekiben és farmernadrágban parádézott. Ha oda akartam adni neki valamelyik már nem hordott darabomat, mindig tréfával ütötte el. Nem volt hajlandó magára ölteni ügyvédnős kosztümjeimet és magas gallérú blúzaimat, és igaz, ami igaz, az én alakom már teltebb, mint az ő atletikus, szíjas teste. Valószínűleg nincs is olyan ruhadarab a szekrényemben, amelyik jó lenne rá.

Alacsonyan és óriásinak látszón ült a hold a felhős, fekete égen. Kabátot vettünk, és míg főtt a vacsora, kiültünk a verandára borozgatni. A krumplit tette oda sülni először, az eltartott egy darabig, úgyhogy beszélgettünk. Az utóbbi évek alatt kapcsolatunkat egyre kevésbé lehetett anya-lánya kapcsolatnak nevezni, inkább kollégákká és barátnőkké váltunk. Az átmenet nem volt könnyű, mert gyakran én tanultam tőle, sőt még be is segített néhány ügyembe. Furcsán elbizonytalanodtam a vele kapcsolatos dolgaimban, nem volt már egyértelmű, mi a szerepem az életében, és hogy mennyire tudom befolyásolni.

– Wesley azt mondja, nyomozzam le ezt az AOL-dolgot – mondta. – A sussexiek pedig nagyon szeretnék, ha a CASKU besegítene nekik.

– Ismered te Percy Ringet? – kérdeztem, és ahogy eszembe jutott, mit mondott Ring odabent az intézetben, megint elöntött a düh.

– Részt vett az egyik előadás-sorozatomon. Ellenszenves fráter, képtelen tartani a száját. – Lucy a borosüvegért nyúlt. – Egy hólyag.

Töltött, aztán fölemelte a grillező tetejét, és egy villával megböködte a krumplit.

– Azt hiszem, kész – jelentette.

Bement a konyhába, s néhány pillanat múlva már jött is, hozta a marhaszeleteket; sisteregtek, mikor a sütőrostélyra helyezte őket. – Valahogy megtudta, hogy a nagynéném vagy. – Megint Ringről beszélt. – Nem mintha titok volna. Egyszer óra után kérdezősködött rólad. Hogy tényleg tanítottál-e, meg hogy segítettél-e megoldani bizonyos ügyeimet, meg ilyeneket. Mintha én nem boldogulnék egyedül a magam dolgaival. Szerintem csak azért repült rám, mert új ügynök és nő vagyok.

– Ennél jobban nemigen foghatott még mellé életében – mondtam.

– Az is érdekelte, hogy férjnél vagyok-e. – A veranda lámpája csak arca alsó részét világította meg, a szeme sötétben maradt.

– Jó volna tudni, mi érdekelte valójában – mondtam.

Lucy rám pillantott, aztán igazgatni kezdte a hússzeleteket. – A szokásos. – Rándított egyet a vállán. Megszokta már, hogy férfiak veszik körül, elengedte füle mellett a megjegyzéseiket, és rá se rántott, ha megbámulták.

– Ma az intézetben szóba hozott téged – mondtam. – Célozgatott.

– Mire?

– Rád meg a szobatársadra.

Bármennyire gyakran és tapintatosan beszélgettünk is erről, mindig dühös és türelmetlen lett tőle.

– Akár igaz, akár sem – mondta –, akkor is sutyorognak, mert ügynök vagyok. – A sülő hús sistergése mintha csak kontrázott volna alá. – Nevetséges. Ismerek többgyerekes családanyákat, akiket a férfiak melegeknek tartanak, csak azért, mert ezek a nők rendőrök, ügynökök, fejvadászok vagy titkosszolgálatosok. Vannak, akik még rólad is ezt hiszik. A beosztásod meg a tekintélyed miatt.

– Itt most nem a vádaskodásokról van szó – próbáltam finoman visszaterelni a lényegre –, hanem arról, hogy nem tud-e valaki ártani neked

ezzel. Ring minden hájjal megkent alak. Nagyon meggyőző tud lenni. Szerintem irigy, mert te az FBI-nál és a túszmentőknél vagy, ő pedig nem.

– Azt hiszem, ezt már demonstrálta – mondta kemény hangon Lucy.

– Remélem, nem kért tőled randit ez a hülye.

– Nem a fenét. Már legalább hatszor. – Lucy leült. – Még Janetet is hívta, most szólj hozzá! – Nevetett. – Majd ha piros hó esik.

– A gond csak az, hogy szerintem előbb-utóbb eléri, amit akar – mondtam rosszkedvűen. – Mintha bizonyítékokat gyűjtene ellened, hogy vádat emelhessen.

– Hát csak gyűjtögessen. – Lucy hirtelen félbeszakította a beszélgetést. – Mondd inkább, hogy mi volt még ma.

Elmeséltem neki, mit tudtam meg a laborokban, beszéltünk a csontokba ágyazódott elemi szálakról és Koss elemzéséről. Közben bevittük a húst meg a bort. Leültünk a konyhaasztalhoz, gyertyafénynél vacsoráztunk, közben olyan témákról társalogtunk, amelyeket ritkán hoznak szóba étkezés közben.

– Valamilyen olcsó kis motel függönyének lehet ilyen bélése – mondta Lucy.

– Vagy azé, vagy valamilyen védőanyag, amilyet a festők használnak, hogy le ne csöpögtessék a bútorokat meg a padlót – vélekedtem. – Csodás a spenót. Hol szerezted?

– A Ukropsnál. Odalennék a boldogságtól, ha a mi környékünkön is létezne egy ilyen bolt. Szóval ez a illető valamilyen védőlepelbe csavarta az áldozatot, és úgy darabolta föl? – Lucy levágott egy falat húst.

– Minden jel erre utal.

– És Wesley mit mond? – A szemembe nézett.

– Még nem volt alkalmam megbeszélni vele. – Ez nem volt teljesen igaz: még csak fel se hívtam.

Lucy egy pillanatig hallgatott. Felállt, hozott egy üveg Eviant. – És meddig óhajtasz menekülni előle?

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna, hátha nem kérdezi meg még egyszer. – Te is tudod, hogy menekülsz – folytatta. – Félsz.

– Ez nem olyan téma, amit meg kellene vitatnunk – feleltem. – Főleg nem egy ilyen kellemes este.

Lucy a borért nyúlt.

– Egyébként tényleg egész jó ez a bor – mondtam. – Szeretem a pinot noir-t, mert könnyű, nem olyan nehéz, mint a merlot. Most nincs kedvem semmi nehézhez. Jól választottál.

Újabb húsdarabot tűzött a villájára; megértette, mi a szándékom.

– Inkább te mesélj – mondtam. – Hogy állnak a dolgok Janettel? Még mindig Washingtonban hajkurássza a tojásfejű bűnözőket? Vagy mostanában már több időt tölt az MKK-ban?

Lucy lassú, körkörös mozdulatokkal lötyögtette poharában a bort, és az ablakon túl ragyogó holdat nézte. – Bekapcsolom a számítógépedet – mondta.

Miközben nekifogtam leszedni az asztalt, bement a dolgozószobába. Nagyon hosszú ideig nem zavartam, ha másért nem, hát azért, mert tudtam, hogy haragszik rám. Teljes nyíltságot követelt, és az nekem soha nem ment valami jól – senkivel. Bánatos voltam, mintha minden szerettemet cserbenhagytam volna. Egy ideig a konyhaasztalnál üldögéltem, felhívtam Marinót, beszéltem vele, aztán anyámmal is váltottam néhány szót. Föltettem egy kanna koffeinmentes kávét, és két tele bögrével átmentem a dolgozószobába.

Lucy szemüveggel az orrán kopogott a billentyűzeten, kissé összeráncolta fiatal, sima homlokát, ahogy összpontosított. Letettem mellé a kávéját, és a monitorra néztem, hogy mit ír. Nem értettem. Soha nem is értettem.

– Hogy megy? – kérdeztem.

Láttam arcom tükörképét a monitoron. Lucy megint leütött egy gombot, újabb UNIX parancsot adott ki.

– Hol jól, hol rosszul – válaszolta türelmetlen sóhajjal. – Az AOL alkalmazásokkal az a probléma, hogy csak akkor tudod visszanyomozni a fájlokat, ha bele tudsz mászni az eredeti programnyelvbe. Most épp abban vagyok, és olyan, mintha elszórt kenyérmorzsákat követnék egy világegyetemen keresztül, amelynek több rétege van, mint egy vöröshagymának.

Odahúztam egy széket, és leültem mellé. – Hogyan küldték nekem ezeket a fényképeket, Lucy? – kérdeztem. – El tudod nekem magyarázni? Csak egyszerűen.

Abbahagyta a kopogtatást, levette és az asztalra tette a szemüvegét. Tenyerével megdörzsölte az arcát, és masszírozni kezdte a homlokát, mintha fájna a feje.

– Van egy Tylenolod? – kérdezte.

– Alkoholra nem veszünk be acetaminophent. – Kihúztam egy fiókot, s inkább Motrint adtam neki.

– Először is nem lett volna olyan könnyű drótpostát küldeni neked – kezdte Lucy –, ha az azonosítód nem ugyanaz lenne, mint az igazi neved. KSCARPETTA.

– Szándékosan választottam ezt a nevet, hogy a kollégáim könnyen meg tudják jegyezni – magyaráztam ismét.

– Így nagyon megkönnyíted a dolgát mindenkinek, aki e-mailt akar küldeni neked. – Vádlón nézett rám, – Kaptál már máskor is dilipostát?

– Azt hiszem, ez már túlmegy azon a határon.

– Légy szíves, válaszolj.

– Előfordult, de egy se volt komoly. – Hallgattam egy sort. – Főleg a nagyobb sajtóvisszhangot kiváltó ügyek vagy valamilyen szenzációs tárgyalás és hasonlók után.

– Meg kellene változtatnod a felhasználói neved.

– Nem – mondtam. – Lehet, hogy ez a *deadoc* még mást is akar küldeni. Nem változtathatom meg éppen most.

– Hát ez remek. – Lucy ismét föltette a szemüvegét. – Szóval szeretnéd, ha a levelezőpartnered lenne.

– Lucy… Légy szíves – mondtam halkan, mert már nekem is megfájdult a fejem. – Mindkettőnknek van dolgunk.

Hallgatott egy kicsit. – Ne haragudj – mondta. – Azt hiszem, csak én is úgy anyáskodom fölötted, ahogyan régebben te énfölöttem.

– Én még mindig anyáskodom. – Megveregettem a térdét. – Jó. Szóval az AOL előfizetői névsorából tudta meg a felhasználói nevemet. Igen?

Bólintott. – Akkor most beszélj arról, hogy a neveden kívül milyen adatokat adtál meg.

– Csak a szakmai végzettségem, a hivatali beosztásom meg a munkahelyi címem és telefonszámom – válaszoltam. – Személyes dolgokat, családi állapotot, születési időpontot, hobbit meg hasonlókat nem. Ennél azért több eszem van.

– És az ő adatait megnézted már? – kérdezte Lucy. – A deadocét?

– Őszintén megvallva, fel sem ötlött bennem, hogy lehet neki ilyen – feleltem.

Eszembe jutott és rosszkedvvel töltött el, hogy nem tudtam megkülönböztetni egymástól a fűrésznyomokat, és úgy éreztem, ma még egy másik hibát is elkövettem.

– Van neki, hogyne volna. – Lucy megint kopogtatni kezdte a billentyűket. – Tudatni akarja veled, hogy kicsoda. Ezért írta.

Rákattintott a tagok könyvtárára, és mikor kinyitotta deadoc adatlapját, nem akartam hinni a szememnek. Végigpásztáztam a kulcsszavakat, amelyeket megadott magáról.

Boncolás, Cornell, csonkolás, FBI, Georgetown, gyilkos, halál, holttest, Jonhs Hopkins, könnyűbúvár, nő, olasz, orvos, orvosi, patológus, törvényszéki, tudományos szakértő, ügyész, ügyvéd, vezető, vezető orvos szakértő, Virginia.

A felsorolás folytatódott, ott volt az összes rám vonatkozó szakmai és személyes információ, az érdeklődési köröm. Minden.

– Mintha ez a deadoc úgy akarná beállítani magát, mintha te volnál – mondta Lucy.

Elakadt a szavam, és hirtelen rettenetesen fázni kezdtem. – Ez téboly.

Lucy hátratolta a székét, és rám nézett. – Ismeri az adataidat. A kibertérben, a világhálózaton egy és ugyanaz a személy vagytok, csak két felhasználói néven.

– De mi nem vagyunk ugyanaz a személy. Ezt el se akarom hinni. – Döbbenten néztem Lucyra.

– Ezek a saját fényképeid, és te küldted őket önmagadnak. Gyerekjáték. Egyszerűen beolvastattad őket a saját számítógépedbe. Sima ügy. Négy-ötszáz dollárért már kapsz egy hordozható színes lapolvasót. Csatolod a képfájlt a tíz szót tartalmazó üzenethez, és szépen elküldöd KSCARPETTÁNAK, azaz saját magadnak. Ez annyi, mintha…

– Lucy! – vágtam közbe. – Az ég áldjon meg, ennyi bőven elég.

Kifejezéstelen arccal hallgatott.

– Ez felháborító. Képtelen vagyok elhinni, amit mondsz. – Utálkozva felálltam.

– Ha a te ujjlenyomataid volnának a gyilkos fegyveren – válaszolta Lucy –, nem akarnád, hogy megmondjam neked?

– Az én ujjlenyomatom nincs ott semmin.

– Kay néni… Én csak annyit mondok, hogy valaki ólálkodik körülötted, és az Interneten Scarpetta doktornőnek adja ki magát. Természetesen te nem követtél el semmit. Mindössze szeretném, ha megértenéd, hogy ha valaki kulcsszavak szerint keresgél az Interneten, mert szüksége van egy magadfajta szakértő segítségére, akkor könnyen lehet, hogy a deadocnál köt ki.

– Honnan szerezhette meg ezeket az információkat? – fakadtam ki. – Az általam megadott adatok között nem szerepelnek. Én abban egy árva

szóval sem írtam, hogy hol végeztem jogot, melyik orvosira jártam, és hogy az őseim olaszok.

– Talán évek alatt szedegette össze a veled kapcsolatos cikkekből.

– Lehet. – Rosszullét kerülgetett. – Iszunk még egy búcsúpohárral? – kérdeztem. – Teljesen kipukkadtam.

De Lucy megint belemerült a UNIX fekete kozmoszába, a különös jelek és olyan parancsok közé, mint *cat, :q!* vagy épp *vi*.

– Kay néni! Mi az AOL-os jelszavad?

– Ugyanaz, amit mindenhol használok – vallottam be; tudtam, hogy ezért is haragudni fog.

– A fene egye meg. Csak azt ne mondd, hogy még mindig a *Sindbad*-ot. használod! – Fölnézett rám.

– Anyám göthös macskáját még soha, egyetlen velem kapcsolatos cikkben sem említették – próbáltam védekezni.

Begépelte a *password* parancsot, és beírta: *Sindbad*.

– Öregedő jelszavad van? – kérdezte, mintha valamilyen közismert dologról volna szó.

– Fogalmam sincs, mi az.

– Olyan jelszó, amit havonta legalább egyszer meg kell változtatni.

– Ez nem olyan – válaszoltam.

– Ki ismeri még a jelszavadat?

– Rose. Na és persze te. Kizárt eset, hogy deadoc tudná.

– Annak is megvan a módja. Lehet, hogy valamilyen UNIX jelszótitkosító programot használ, amivel egy szótár minden szavát kódolja, aztán minden egyes titkosított szót összevet a te jelszavaddal…

– Nem volt ez ennyire bonyolult – mondtam határozottan. – Aki ezt csinálta, annak fogalma sincs a UNIX-ról.

Lucy befejezte, amit csinált, megpördült a székével, és kíváncsian nézett rám. – Ezt miből gondolod?

– Mert először is lemoshatta volna a holttestet, hogy a vérbe ne tapadjanak mikronyomok. Nem lett volna szabad olyan fotót küldenie, amelyen látszik a halott keze, mert így esetleg le tudjuk olvasni az ujjlenyomatát. – Nekidőltem az ajtófélfának, tenyeremet lüktető halántékomra tapasztottam. – Ez az ember nem olyan okos.

– És ha úgy gondolja, hogy az áldozat ujjlenyomatával nem mentek semmire? – Lucy felállt. – Szinte mindegyik számítógépes könyvben benne van, hogy hülyeség valamelyik hozzátartozód vagy a macskád nevét megadni jelszóként.

– Sindbad nem az én macskám. Én nem tartanék egy ilyen szánalmas sziámit, amelyik úgy bámul rám, mint egy hal, és valahányszor beteszem a lábam az anyám házába, állandóan vadászik a bokámra.

– Azért mégiscsak szereted valamennyire, különben nem akarnál mindannyiszor rágondolni, mikor bekapcsolod a számítógéped – mondta Lucy már a folyosóról.

– Szereti a görcs!

Másnap reggelre ropogós és friss lett a levegő, mint az őszi alma, a csillagok még fent voltak, a forgalom jobbára csak távolsági kamionokból állt. A keleti 64-es útnál, közvetlenül az állami vásárterek után letértem az országútról, és néhány perc múlva már a Richmondi Nemzetközi Repülőtér rövid távú parkolójának autósorai között jártam. Egy S jelzetű helyre álltam be, mert tudtam, hogy azt könnyen megjegyzem. Megint eszembe jutott a jelszavam, aztán a túlterheltség okozta egyéb könnyelműségeim is.

A táskámat vettem ki a csomagtartóból, mikor lépteket hallottam a hátam mögül; azonnal megperdültem.

– Ne lőjön! – Marino fölemelte a kezét. Olyan hideg volt, hogy látszott a lélegzete.

– Jobb volna, ha fütyörészne vagy valami hasonló zajt csapna, mikor így idesettenkedik hozzám a sötétben. – Lecsaptam a csomagtartó tetejét.

– Hm. A rossz emberek nem fütyörésznek, csak az olyan rendes gyerekek, mint én. – Megragadta a bőröndömet. – Ezt is hozzam?

A kemény, fekete Pelican bőröndöt fogta meg, amelyet aznap magammal akartam vinni Memphisbe, ahol már többször jártam. Emberi csontok voltak benne, meg egy gerinc, bizonyítékok, amelyeket nem adhattam ki a kezemből.

– Ez a kezemhez bilincselve marad – mondtam, és a retikülömmel együtt a bőröndöt is felkaptam. – Igazán sajnálom, hogy ilyesminek teszem ki, Marino. Biztos, hogy magának is jönnie kell?

Előzőleg már többször is megvitattuk a dolgot, és nem gondoltam, hogy elkísér. Nem láttam értelmét.

– Mondtam már, hogy itt valami görény szórakozik magával – mondta Marino. – Nekem, Wesleynek, Lucynak meg az egész nyomorult Irodának az a véleménye, hogy el kell kísérnem. Először is azért, mert maga minden hasonló esetben megteszi ezt az utat, úgyhogy ez kikalkulálható. Ezenkívül pedig megírták a lapok, hogy megy ahhoz a tojás-fejűhöz a Tennessee-Memphis Egyetemre.

A jól megvilágított parkolóhelyek tele voltak kocsikkal, az újonnan érkezők lassan hajtottak, próbáltak olyan helyet keresni, amelyik nem egy kilométernyire esik a reptér várócsarnokától. Egy pillanatra elgondolkodtam, hogy vajon mit tudhat még rólam deadoc. Már bántam, hogy csak egy sima ballonkabátban jöttem. Hideg volt, a kesztyűmet meg otthon felejtettem.

– Különben sem jártam még Gracelandben – mondta Marino.

Először azt hittem, viccel.

– Szerepel a kívánságlistámon – folytatta.

– Miféle listán?

– Gyerekkoromban kezdtem irkálni. Alaszka, Las Vegas meg a Grand Ole Opry… – Úgy mondta, mint akit a puszta emlékezés is örömmel tölt el. – Maga nem vágyik valamilyen helyre, ahova elmenne, ha tehetné?

Közben odaértünk a főépülethez, kinyitotta előttem az ajtót.

– De igen – feleltem. – Haza, az ágyamba.

A Delta pultjánál átvettem a jegyünket, és fölmentem az indulási szintre. Ebben a korai időpontban szokás szerint semmi sem volt nyitva, csak a biztonsági szolgálat működött. Mikor rátettem a kemény bőröndöt a röntgenhez vezető szállítószalagra, már tudtam, mire számíthatok.

– Szíveskedjék kinyitni, hölgyem – mondta a biztonsági szolgálat egyik tagja, egy nő.

Kinyitottam és felkattintottam a kapcsokat. A bőrönd belsejében csontokat tartalmazó, felcímkézett, habszivacsba ágyazott műanyag tasakok feküdtek. A biztonságis szeme elkerekedett.

– Máskor is vittem át már itt ilyesmit – mondtam türelmesen.

Nyúlt az egyik műanyag tasak felé.

– Ne érjen semmihez – figyelmeztettem. – Egy gyilkosság bizonyítékai vannak benne.

Ekkorra már jó néhány utas állt mögöttem, minden szavunkat hallották.

– Nekem akkor is meg kell néznem.

– Nem lehet. – Elővettem és megmutattam igazságügyi orvos szakértői jelvényemet. – Ha bármihez hozzáér, előbb-utóbb magát is kénytelen lesz megidézni a bíróság.

Ennyivel beérte, és továbbengedett.

– Hülye, mint hat pár rendőrcsizma – dünnyögte Marino, mikor már néhány lépésnyire eltávolodtunk.

– Csak teszi a dolgát – válaszoltam.

– Nézze – mondta Marino. – Csak holnap reggel jövünk vissza, ami azt jelenti, hogy ha nem tölti az egész napot azoknak a redves csontoknak a nézegetésével, akkor marad egy kis időnk.

– Nyugodtan elmehet egyedül is Gracelandbe, nekem amúgy is rengeteg teendőm van, Egyébként pedig nemdohányzó helyen ülök. – Leültem egy székre a kapunk közelében. – Úgyhogy ha cigarettázni akar, akkor fáradjon át oda – mutattam.

Végigpásztázta tekintetével a hozzánk hasonlóan beszállásra váró utasokat, aztán rám nézett.

– Tudja, mi a baja magának, doktornő? Hogy nem bír kikapcsolni.

Elővettem retikülömből a reggeli lapot, és kihajtogattam.

Marino mellém ült. – Van egy fogadásom, hogy még sose hallotta Elvist.

– Hogyne hallottam volna? Tele van vele a rádió meg a tévé. Még a liftben is szól.

– Ő a király.

Kissé lejjebb engedtem az újságot, és ránéztem.

– A hangja meg minden. Nem létezik még egy olyan hapsi, mint ő volt! – folytatta Marino, mintha élete szerelméről lelkendezne. – Valahogy úgy vagyok vele, mint maga a klasszikus zenével meg a festőkkel, akikért úgy rajong. Szerintem ilyen emberből csak kétszáz évenként születik egy.

– Szóval most Mozarthoz és Monet-hoz hasonlítja. – Lapoztam, mert untatott a helyi politika és üzleti élet.

– Rémes, hogy időnként mekkora sznob bír lenni. – Marino zsémbesen felállt. – Mi volna, ha egyszer ez életben rászánná magát, hogy eljöjjön velem egy olyan helyre, ahova én szeretek járni? Látott már engem tekézni? – Villámló szemekkel nézett rám, és elővette a cigarettáját. – Mondott már valaha is egy jó szót a járgányomról? Eljött velem akár csak egyszer is pecázni? Vacsorázott már nálam? Nem. Nekem kell magához mennem, mert maga lakik egy rendes negyedben.

– Ha főz nekem, elmegyek – mondtam olvasás közben.

Dühösen otthagyott; éreztem magamon a gépre várók tekintetét. Biztos azt hitték, hogy Marino a férjem, és már évek óta keserítjük egymás életét. Elmosolyodtam, és továbblapoztam. Úgy terveztem, nemcsak hogy elmegyek vele délután Gracelandbe, de meghívom egy flekkenre is.

Mivel Richmondból közvetlen járat csak Charlotte-ba indul, először Cincinnatibe irányítottak minket, ahol át kellett szállnunk. Délre érkeztünk meg Memphisbe, bejelentkeztünk a Peabody Hotelbe. Állami alkalmazotti mivoltunk miatt csak hetvenhárom dollárt kellett fizetnünk éjszakánként. Marino eltátotta a száját a hatalmas előcsarnok, a színes üvegablakok és a vadkacsás szökőkút láttán.

– Megáll az ész – suttogta. – Még soha életemben nem láttam szállodát, ahol élő kacsák úszkáltak volna. Itt meg csak úgy nyüzsögnek.

Bementünk a stílszerűen Vadkacsának nevezett étterembe, ahol üvegvitrinekben mindenféle kacsákkal kapcsolatos műtárgyak díszelegnek. A falak is kacsákkal vannak telepingálva, és a személyzet zöld mellényt és nyakkendőt visel.

Mondtam a teremfőnöknek, hogy egy kétszemélyes asztalt szeretnénk. Nemdohányzót.

Az étterem zsúfolásig tömve volt tenyérnyi névtáblákat viselő férfiakkal és nőkkel, akik valamilyen ingatlanügyben jöttek össze itt tanácskozni. Annyira közel ültünk hozzájuk, hogy el tudtam olvasni a kezükben tartott jelentéseket, és hallottam, miről beszélgetnek. Gyümölcssalátát és kávét rendeltem, Marino a maga szokásos grillezett hamburgertálját.

– Közepesen átsütve – mondta a pincérnek.

– Közepesen. – Jelentőségteljesen ránéztem Marinóra.

– Hát igen, úgy. – Rándított egyet a vállán.

– Garantált gyomorfekély – mondtam, miután a pincér távozott. – Nekem elhiheti. Nem éri meg.

– Magának sose támad kedve valami ártalmasra? – kérdezte.

Rosszkedvűnek és hirtelen öregnek látszott, ahogy ült ott velem szemben abban a gyönyörű étteremben, amelynek vendégei jobban öltöztek és többet kerestek, mint egy richmondi rendőrkapitány. Marino haja erősen megritkult, már csak egy szanaszét álló hajsáv keretezte a fejét a füle fölötti magasságban, mintha egy kissé lecsúszott, patinás ezüstglóriát viselt volna. Egy dekát sem fogyott, mióta ismertem, derékszíja fölött kidudorodó hasa az asztal peremét érte. Állandóan aggódtam miatta, nem tudtam elképzelni, mi lenne, ha már nem dolgozna velem.

Fél kettőkor beszálltunk bérelt kocsinkba, és elmentünk. Marino vezetett, mert eszébe se jutott, hogy másképp is lehetne. A Madison Avenue-n haladtunk, távolodva a Mississippitől. A Regionális Igazságügyi Tudományos központ, az egyetem egyik épülete annyira közel van, hogy akár át is sétálhattunk volna. Vele szemben a Véradó Központ magasodik, a mellett pedig egy autógumi-üzlet működik. Marino hátul állította le a kocsit, az igazságügyi orvos szakértő hivatalának főbejárata közelében.

Az intézményt a megye hozta létre, és körülbelül akkora, mint az én központi körzeti intézetem Richmondban. Három igazságügyi patológus dolgozik benne, s mellettük még szokatlan és irigylésre méltó módon három igazságügyi antropológus is; nagyon szerettem volna, ha nálunk is van ilyen szakember, mert hiányzott a munkatársaim közül egy olyan valaki, mint például David Canter doktor. Memphis másról is nevezetes, de az éppenséggel nem örvendetes: az itteni vezető orvos szakértő boncolta Martin Luther Kinget, és jelen volt Elvisén is.

– Ha most nem kellek magának – mondta Marino a kocsiból kiszállva –, lebonyolítok néhány telefont, amíg maga dolgozik.

– Nagyszerű. Biztos találnak magának egy szobát, ahova beülhet.

Hunyorogva nézett föl a kék, őszies égre, mikor pedig elindultunk, körülpillantott. – El se hiszem, hogy itt vagyok – mondta. – Itt boncolták.

– Téved – feleltem, mert pontosan tudtam, kiről beszél. – Elvis Presleyt a Baptist Memorial Hospitalben boncolták. Itt kellett volna, de nem ide hozták.

– És miért nem?

– Természetes halálesetként kezelték – válaszoltam.

– Mert az is volt. Szívrohamot kapott.

– Valóban borzalmas állapotban volt a szíve – mondtam –, de nem abba halt bele, hanem a rengeteg gyógyszerbe.

– Parker ezredes miatt halt meg – morogta Marino olyan hangon, mintha legszívesebben megölné az illetőt.

Rápillantottam. Beléptünk az épületbe. – Elvis mellett tízféle nyugtató- és serkentőszert találtak. Balesetnek kellett volna minősíteni. Szomorú.

– Mi viszont akkor is tudjuk, hogy Parker volt – folytatta Marino.

– Az ég áldja meg, Marino!

– Miért? Látta talán a fényképeket? Konkrétan tudja? – folytatta.

– Igen, láttam a fényképeket, és igen, konkrétan tudom. – Odaértünk a recepcióhoz.

– Na és mit látott? – Marino nem bírt leállni.

A recepciós, egy Shirley nevű fiatal nő, akivel már többször találkoztam itt, szótlanul várta, hogy abbahagyjuk a vitát.

– Attól magának ne fájjon a feje – mondtam negédesen, és a recepciósra néztem. – Mi újság, Shirley? Hogy van?

– Hát megint visszajött? – mosolygott rám.

– Sajnos nem a magam jószántából – válaszoltam.

Marino a zsebkésével tisztogatni kezdte a körme alját, s közben úgy pillantgatott körül, mintha Elvis bármely pillanatban besétálhatna.

– Canter doktor úr már várja – mondta Shirley. – Erre tessék. Odakísérem.

Mialatt Marino elporoszkált, hogy keressen egy telefont az előcsarnokban, Shirley bevezetett egy olyan férfi szerény hivatali szobájába, akit már akkor ismertem, mikor még bentlakó orvos volt a Tennessee Egyetemen. Első találkozásunkkor annyi idős volt, mint most Lucy.

A legjobbaktól tanult, többek között Bass doktortól, egy remek törvényszéki antropológustól, aki annak idején Knoxville-ben megalapította a Hullakemping néven ismeretes intézményt, ahol a holttestek bomlási folyamatait tanulmányozzák. Fűrésznyomok tekintetében Cantert a világ legjobb szakértőjének tartják. Nem tudom, mi az oka, hogy épp az egyebek között Daniel Boone-ról és a Tennessee-Knoxville Egyetemről híres Tennessee adja a halál időpontja megállapításának és az emberi csontoknak a legjobb szakértőit.

– Kay! – Canter kezét nyújtva felállt.

– Kedves magától, Dave, hogy mindig ilyen gyorsan hajlandó fogadni. – Leültem egy székre az íróasztalával szemben.

– Hallom, milyen rémes dolgokkal foglalkozik már megint.

Gesztenyebarna haját simán hátrafésülve viseli, ezért valahányszor lehajtja a fejét, a szemébe hull, minduntalan hátra kell simítania, de a mozdulat már gépiessé vált, észre se veszi. Fiatalos és érdekesen szögletes arca van, közel ülő szeme, erős álla és orra.

– Hogy van Jill meg a gyerekek? – érdeklődtem.

– Remekül. Megint várandósok vagyunk.

– Gratulálok. Vele együtt már három?

– Négy. – Még szélesebben mosolygott.

– Nem tudom, hogyan csinálja – mondtam őszintén.

– Rám csak a könnyű része hárul. Mi szépet hozott nekem?

A kemény táskát az asztal szélére téve kinyitottam, és kivettem belőle a műanyagba csomagolt csontdarabokat. A bal combcsontot nézte meg először. Nagyítólencse alatt tanulmányozta az asztali lámpa fényénél, lassan ide-oda forgatta.

– Hmmm – szólalt meg végül. – Szóval nem karcolta be azt a végét, amelyiket maga vágta le. – Rám nézett.

Nem korholt, csak emlékeztetett, de ez is elég volt, hogy megint dühös legyek magamra. Általában nagyon körültekintően járok el, mármár kényszeresen óvatosnak tartanak egyesek.

– Feltételeztem valamit, de tévedtem – mondtam. – Nem számítottam rá, hogy a gyilkos olyan fűrészt használ, amelyik ennyire hasonlít az enyémre.

– Hát többnyire nem boncfűrészt használnak. – Canter hátratolta a székét és felállt. – Még nekem sem volt ilyen esetem, csak elméletileg vizsgáltam ezt a fűrésztípust, itt a laborban.

– Szóval ez itt boncfűrész. – Ezt már addig is sejtettem.

– Amíg mikroszkóppal meg nem nézem, nem állíthatom biztosan, de úgy néz ki, mindkét végét Strykerrel vágták le.

Összeszedte a csontokat tartalmazó tasakokat, és elindultunk a folyosón. Fokozódott rossz előérzetem: nem tudtam, mitévők leszünk, ha nem tudja megkülönböztetni a fűrésznyomokat. Elég egyetlen ilyen tévedés, és a vád nem áll meg a bíróság előtt.

– Gondolom, a gerincoszlopról nem tud majd sokat megállapítani – mondtam, mivel az sokkal ritkább szerkezetű, mint a többi csont, s következésképp csak kevés fűrésznyomot őriz meg.

– Azért sose árt, ha az is megvan. Lehet, hogy szerencsénk lesz – felelte Canter.

Bementünk a laboratóriumába.

Tenyérnyi üres hely sem volt benne. Százhúsz literes hordókban állt minden elképzelhető helyen a zsíroldó és a poliuretán kence. A padlótól a mennyezetig sorakozó polcokon becsomagolt csontok zsúfolódtak, ládákban és faliképeken ábrázolva pedig ott volt a világ összes ismert fűrésztípusa. Az áldozatok feldarabolása ritka, és csak három nyilvánvaló okát ismerem: először is így könnyebb szállítani a holttestet, megne-

hezíti vagy éppenséggel lehetetlenné teszi az azonosítást, és az is előfordul, hogy egyszerűen csak gonoszságból teszik.

Canter odahúzott egy hosszú lábú ülőkét az egyik mikroszkóphoz, amelyre egy fényképezőgép volt szerelve, és félretolt egy törött bordákkal és pajzsporcokkal teli tálcát – azokon dolgozhatott, mielőtt megérkeztem.

– Ezt az illetőt egyebek között torkon rúgták – mondta szórakozottan, miközben sebészkesztyűt húzott.

– Gyönyörű világban élünk – feleltem.

Kinyitotta a jobb combcsontdarabot tartalmazó patentzáras tasakot. Mivel a mikroszkóp alá csak akkor tudta volna betenni a csontot, ha egy megfelelően vékony metszetet tudott volna leszelni belőle, ezért megkért, hogy szorítsam az öt centiméteres csontdarabot az asztal széléhez, odahúzott hozzá egy lámpával felszerelt, huszonötös száloptikát, és szemügyre vette a fűrészelt felületet.

– Egyértelműen Stryker-fűrész – jelentette ki a szemlencsébe nézve. – Annak a gyors, váltakozó mozgása ad ilyen sima felületet. Majdnem olyan, mint a csiszolt kő. Látja?

Félreállt, és én is megnéztem. Kissé rézsútos és fényes volt, mint az enyhe fodrozódásokba fagyott víz. Más motoros fűrészekkel ellentétben a Stryker vágóéle rezeg, de csak nagyon kis játéka van. A bőrt nem vágja, csak az olyan kemény felületeket, amelyeknek nekiszorítják; például csontot, vagy a gipszet, mikor az orvos leszedi az eltörött és meggyógyult lábról.

– Igen. Látom – mondtam. – Ezek a harántirányú vágások tőlem származnak, velőmintát vettem a DNS-hez.

– De a késnyomok nem.

– Nem. A leghatározottabban nem.

– Azt hiszem, nem sok szerencsénk lesz velük.

A kés nyoma általában nem azonosítható, kivéve az olyan eseteket, mikor az áldozat valamelyik csontjában vagy porcos részében akad meg a penge.

– Ezzel szemben van jó hír is. Van itt néhány nem folytatott vágás, aztán egy szélesebb fűrészjárat, és az FSZ is megállapítható. – Igazított a mikroszkóp fókuszán, én meg tartottam a csontot.

Míg nem kötöttem közelebbi ismeretséget Canterrel, semmit sem tudtam a fűrészekről. A csont remekül megőrzi a szerszámnyomokat, és mikor a fűrész foga belemar, egy sajátos vájat – fűrészjárat – keletkezik. A fűrészjárat falainak és aljának mikroszkópos vizsgálatával meghatározható a pontos hely, ahol a fűrész a csontba hatolt, megállapítható az FSZ, a fogazatszám, azaz hogy hüvelykenként hány foga van a fűrészlapnak, mennyire vannak egymástól a fogak, milyen barázdát hagynak, és hogy milyen alakú maga a penge.

Carter igazított a száloptikán, hogy élesebben lássa a barázdákat.

– Látni a penge görbületét. – A csonton látható megkezdett, de nem folytatott fűrészelési nyomokra mutatott, ahol valaki a csontnak nyomta a fűrészt, aztán mégis egy másik helyen folytatta a vágást.

– Ezeket nem én csináltam – mondtam. – Legalábbis remélem, hogy ennél azért gyakorlottabb vagyok.

– Mivel a csontnak ezen a végén van a legtöbb késsel ejtett vágás is, hajlandó vagyok egyetérteni, hogy ez nem a maga műve. Aki ezt csinálta, annak először valami mással kellett vágnia, mivel egy oszcilláló penge nem vágja a húst.

– És a pengéről mit tud mondani? – kérdeztem, mivel tudtam, hogy az intézetben milyet használok.

– A fűrészfogak elég nagyok, hüvelykenként tizenhét van belőlük. Úgyhogy ez egy körtárcsás boncfűrész lesz. Fordítsuk meg.

Megfordítottam a csontot, Canter pedig a másik végére irányította a fényt, ahol nem voltak abbahagyott fűrésznyomok. A vágás felszíne

ugyanolyan kissé rézsútos és sima volt, mint a másik, de Canter szakértő szeme előtt mégis más, mint az előző.

– Motoros boncfűrész, nagy, daraboló pengével – mondta. – Többirányú vágás, mivel a penge sugara kicsi ahhoz, hogy egyszerre átvágja az egész csontot. Az illető tehát többször is irányt váltott, és nagyon ügyesen, különböző szögekből próbálkozott. A fűrészjáratnak van egy kis íve. Minimális kilépési lemorzsolódás. Ez is azt jelenti, hogy az illető nagyon jól kezeli a fűrészt. Erősítem egy kicsit a nagyítást, megnézzük, tudjuk-e pontosítani a fűrészfogak közötti távolságot. Állított a fókuszon.

– Fogazattáv nulla egész százötvennyolc ezred milliméter. Toló-vonó irány, fogszerű véső. Szerintem ez a magáé.

– Ennek örülök – mondtam megkönnyebbülten.

Canter még mindig a csontot nézegette. – Nem hinném, hogy maga körfűrészt használna bármire is.

A nagy kerek vágólapú boncfűrészek nehezek, állandóan forognak, és jobban roncsolják a csontot. Ilyen fűrészeket általában laboratóriumokban használnak, vagy orvosok a gipszelés lefejtésére,

– Ritkán használok körfűrészt, és akkor is csak állatokon – mondtam.

– A két- vagy a négylábú változaton?

– Vettem már ki lövedéket kutyákból, madarakból, macskákból, sőt egyszer még egy pitonból is, egy kábítószer-razzia során lőtték meg – válaszoltam.

Canter már egy másik csontot nézegetett. – És én még azt hittem, hogy ami móka, az mind nekem jut.

– Maga szerint szokatlan, hogy valaki négy darabolós gyilkossághoz csontfűrészt használ, aztán hirtelen áttér motoros boncfűrészre? – kérdeztem.

– Ha az írországi esetekkel kapcsolatos elmélete helytálló, akkor összesen kilenc csontfűrészes esetről van szó – mondta Canter. – Tartaná ezt így egy kicsit, hogy lefényképezhessem?

Ujjaim hegye közé fogtam a bal combcsontdarabot, ő pedig megnyomta a kioldógombot.

– Hogy válaszoljak a kérdésére, rendkívül szokatlannak tartom – mondta. – Itt két különböző dologról van szó. A csontfűrész kézi szerszám, fizikai erővel működik, és hüvelykenként általában tíz foga van. Áthatol a testszöveteken, minden egyes mozdulatával sok csontport sodor magával, a fűrésznyomok durvábbak, és inkább egy erős és gyakorlott emberre utalnak. Arról sem szabad megfeledkezni, hogy a gyilkos a korábbi esetekben mindig az ízületeket vágta keresztül, és nem a csontokat, ami szintén nagyon ritka.

– Ez nem ugyanaz az ember – mondtam növekvő meggyőződéssel.

Canter kivette a kezemből a csontot, és rám nézett. – Én is erre szavazok.

Mikor visszamentem az épület előcsarnokába, Marino még telefonált. Vártam egy kis ideig, aztán kimentem, mert szomjaztam a friss levegőt. Napfényre és emberi látványra vágytam. Beletelt jó húsz percbe, mire Marino előkerült, és odajött a kocsihoz.

– Nem tudtam, hogy már végzett – mondta. – Ha szólt volna, leszállok a telefonról.

– Semmi gond. Gyönyörű időnk van. Kinyitotta a kocsit.

– Hogy ment? – kérdezte, becsusszanva a vezetőülésre.

Röviden összefoglaltam a fejleményeket, közben csak ültünk ott a parkolóban.

– Akkor most hová? – kérdezte Marino, hüvelykujjával a kormányt ütögetve. – Vissza a Peabodyba?

Pontosan tudtam, hova szeretne menni.

– Nem – feleltem. – Azt hiszem, most az orvos is Gracelandet ajánlaná.

Sebességbe kapcsolt, és széles mosolyra szaladt a szája.

– Azt hiszem, a Fowler autópálya volna a legjobb – mondtam, mert a repülőgépen már tanulmányoztam a térképet.

– Örülnék, ha meg bírná szerezni nekem a boncolási jegyzőkönyvét – kezdte újra a témát Marino. – Szeretném a saját szememmel látni, hogy mi történt vele. Ha megtudom, többé már nem fog rágni ez a história.

– És mire kíváncsi? – néztem rá.

– Hogy úgy történt-e, mint mondják. Tényleg a budin halt meg? Ettől engemet mindig kirázott a hideg. Tudja, hány ilyen esetet láttam már? – Rám pillantott. – Tökmindegy, ki az illető, egy bunkó vagy az Egyesült Államok elnöke, a seggén akkor is ott marad az ülőke lenyomata. Nagyon remélem, hogy én nem így fogok fölfordulni.

– Elvist a fürdőszobája kövén találták meg. Meztelen volt, és igen, úgy gondolták, hogy a fekete porcelán vécécsészéjéről csúszott le.

– Ki talált rá? – Marino, tőle szokatlan módon, szinte transzba esett.

– Az egyik barátnője, aki a szomszédos szobában lakott. Állítólag.

– Most akkor képzeljem el úgy, hogy bement, nem volt semmi baja, leült és nyekk? Semmi figyelmeztető előjel vagy ilyesmi?

– Én mindössze annyit tudok, hogy reggel még rakettballozott, s úgy tűnt, jól érzi magát – mondtam.

– Maga most viccel. – Marino kíváncsisága kielégíthetetlen volt. – Ez az az izé, amelyik olyan, mintha egyszerre kézilabdáznának és fallabdáznának? Rémlik, hogy láttam egyszer a tévében. Na de hogy Elvis? Erről sose hallottam.

Ipari övezeten hajtottunk keresztül, vonatokat, kamionokat lehetett látni, aztán eladó lakókocsikat. Gracelandet olcsó motelek és áruházak veszik körül, s e környezet miatt éppenséggel nem látszik valami nagyszerűnek. Nagy, fehér, oszlopos ház, kirí a többi épület közül, olyan, mint valami vicc vagy egy rossz filmkulissza.

– Egek ura! – bukott ki Marinóból az ámulat, mikor begurultunk a parkolóba. – Ezt nézze meg! Uram az egekben…!

Úgy lelkendezett, mintha legalábbis a Buckingham-palotát látta volna. Leállította a kocsit egy busz mellett.

– Bárcsak ismerhettem volna! – mondta vágyakozva.

– Ha a király jobban vigyáz magára, talán ismerhette volna. – Kinyitottam az ajtót, Marino meg közben rágyújtott.

A következő két órában aranyozott felületek, tükrök, süppedős szőnyegek és festettüveg-pávák között barangoltunk; Elvis hangja végig, egész világán át elkísért minket. Közben sorra érkeztek az autóbuszok, százszámra ontották a rajongókat, s ahogy körüljártak a hatalmas házban és hallgatták a kazettáról szóló tárlatvezetést, arcukon ott ragyogott a ház egykori tulajdonosa iránt érzett imádatuk. Sokan virágot, üdvözlőlapot vagy levelet helyeztek a sírjára. Egyesek zokogtak, mintha közeli ismerősük lett volna. Körülsétáltuk Elvis bíbor és rózsaszín Cadillacjeit, Stutz Blackhawkját és a többi kocsiját bemutató múzeumot. Ott voltak a repülőgépei meg a lőtere, megnéztük az Aranycsarnokot, az arany- és platinalemezes Grammy-vitrineket, a trófeákat és más díjakat, amelyek még engem is elképesztettek. A folyosó legalább huszonöt méter hosszú volt. Nem bírtam levenni a szemem az arannyal és flitterekkel díszített öltözékekről, és a fényképekről, amelyek erről a valóban rendkívüli és érzékien szép emberről készültek. Marino a száját tátotta, s ahogy szobáról szobára vándoroltunk, arca már-már fájdalmas kifejezése a szerelmes kamaszok szenvelgését idézte.

– Tudja, mikor megvette ezt a házat, nem akarták, hogy ideköltözzön – jelentette be, mikor már ismét kiértünk az őszi délután fényes hűvösébe. – Akadtak sznobok a városban, akik sose fogadták be. Szerintem ez bizonyos értelemben bánthatta. Lehet, hogy végül is ez tett be neki. Érti…? Hogy ezért kapkodta be a fájdalomcsillapítókat.

– Ennél azért többet tett – válaszoltam már menet közben.

– Ha maga lett volna itt az orvos szakértő, maga boncolhatta volna? – Marino cigarettát vett elő.

– Természetesen.

– És nem takarta volna le az arcát? – Marino indignálódva nézett rám, és felkattintotta az öngyújtóját.

– Természetesen nem.

– Én letakartam volna. – Megcsóválta a fejét, beszívta a füstöt. – Még a lábamat se tettem volna be abba a helyiségbe.

– Szerettem volna, ha az én esetem – mondtam. – Én nem minősítettem volna természetes halálnak. A világnak tudnia kell az igazságot, hogy adott esetben valaki kétszer is meggondolja, mielőtt Percodanhoz nyúl.

Időközben az egyik emléktárgybolt elé értünk, emberek álltak a bemutató tévék körül, Elvis-videókat néztek. A kívülre szerelt hangszórókból a „Kentucky Rain” szólt Elvis erőteljes és játékos hangján, más volt, mint az addig hallott többi. Megint elindultam, és bevallottam az igazságot.

– Hát ha tényleg olyan kíváncsi rá, én is szeretem, és elég komoly gyűjteményem van otthon a CD-iből – mondtam Marinónak.

El se akarta hinni. Tűzbe jött.

– És hálás lennék, ha ezt nem terjesztené – folytattam.

– Ezer éve ismerem magát, hogy nem mondta eddig? – kiáltott fel Marino. – Ugrat, igaz? Ezt álmomban se gondoltam volna, ha millió évig élek még, akkor sem. Szóval akkor talán mégiscsak elhiszi, hogy van ízlésem.

Végig így lelkendezett, mialatt vártuk, hogy jöjjön az ingajárat, és visszavigyen minket a parkolóhoz. De a kocsiban sem bírta abbahagyni.

– Emlékszem, egyszer kiskrapek koromban láttam tévén New Jerseyben – mondta. – A faterom szokás szerint piásan jött haza, elkezdett ordítozni, hogy váltsak másik csatornára. Míg élek, nem felejtem el.

Lassított, és bekanyarodott a Peabody Hotelhez.

– Elvis épp a „Hound Dog”-ot énekelte. Ötvenhat júliusa volt. Pont a születésnapom. Bejött a fater, káromkodott, kikapcsolta a tévét, én meg fölálltam és visszakapcsoltam. Lekevert egyet, és megint kikapcsolta. Én meg megint bekapcsoltam, és nekimentem. Életemben először emeltem kezet rá. Nekivágtam a falnak, szájon vágtam, és megmondtam a

rohadéknak, hogy ha még egyszer akár csak egy ujjal is hozzám nyúl vagy az anyámhoz, megölöm.

– És nyúlt? – kérdeztem; a szálloda inasa már nyitotta az ajtót.

– Egy frászt.

– Akkor ez is Elvisnek köszönhető – mondtam.

7

Két nappal később, november 6-án, csütörtökön korán nekivágtam a másfél órás autóútnak Richmond és a quanticói FBI Akadémia között. Marinóval mentem, de külön kocsival, mivel nem tudhattuk, nem adódik-e közben valami, ami miatt szét kell válnunk. Számomra ez lehetett egy lezuhant repülőgép vagy egy kisiklott vonat, Marino pedig a város vezetőivel és a pléhgallérosokkal viaskodott örökösen. Nem lepett meg, mikor Fredericksburghoz közeledve megszólalt a kocsitelefon. A nap kibe bujkált a felhők között, hideg volt, akár havazhatott is volna.

– Scarpetta – szóltam a mikrofonba.

Marino hangja robbant a kocsiba. – A városi tanács a plafonra mászott. Van az a McKuen, akinek a kislányát elütötte egy kocsi. Most megint elővették az ügyet, tele van vele a tévé meg az újság, és egyfolytában nyomja a rádió.

Az utóbbi két napban más kiszivárogtatások is napvilágot láttak: a rendőrség már gyanítja, ki lehet a sorozatgyilkos, aki Dublinban is megölt öt embert, letartóztatása bármely pillanatban várható.

– Most szóljon hozzá! – harsogta Marino. – Az illető huszonöt körüli, és az elmúlt években valamiért Dublinban szambázott, ez a műsor. A lényeg, hogy a városi tanács hirtelen elhatározta, hogy rendez valamilyen lakossági fórumot az üggyel kapcsolatban, szerintem azért, mert azt hiszik, hogy hamarosan megoldódik, meg hogy most ez egyszer megetessék a jó néppel, hogy csinálnak is valamit – füstölgött. – Úgyhogy

nekem most vissza kell fordulnom, tízre be kell érnem a városházára. Ráadásul a nagyfőnök látni óhajt.

Láttam a hátsó lámpáit: egy lejáró felé manőverezett. Az I-95-ös aznap reggel tele volt teherautókkal és olyan emberekkel, akik naponta bejártak Washingtonba. Bármennyire korán indultam is északnak, minden egyes alkalommal borzalmas volt a forgalom.

– Tulajdonképpen nem is baj, hogy visszamegy – mondtam. – Legalább fedezhet engem is. Később majd jelentkezem, és beszámolok a fejleményekről.

– Jó. Ha találkozik Ringgel, dörgölje az orra alá.

Az Akadémiához érve az őr, aki már ismerte a kocsimat meg a rendszámát, ki se jött a bódéjából, úgy intett, hogy mehetek. A parkoló annyira tele volt, hogy végül szinte a fák között kellett megállnom. Az út túlsó oldalán már folytak a lőgyakorlatok, mindenütt a kábítószercsoport terepszín öltözékes, géppisztolyos, harcias tekintetű emberei rohangáltak. A füvet erősen megülte a harmat, s mikor keresztülvágtam rajta a Jefferson nevű sárgásbarna épület irányába, alaposan eláztatta a cipőmet.

Bent az előcsarnokban bőröndök és utazótáskák sorakoztak a kanapék és a falak mellett: tapasztalataim szerint az Akadémia rendőrsége mindig épp indul valahová. A recepciós pult fölötti videokijelző mindenkit felszólított, hogy érezze jól magát, és jól látható helyre tűzze ki a jelvényét. Az enyém még a retikülömben volt, kivettem, és hosszú láncánál fogva a nyakamba akasztottam. Mágneses kártyámat a leolvasó résbe csúsztatva kinyitottam az igazságügyi minisztérium becsiszolt jelvényével díszített üvegajtót, és elindultam a hosszú, üvegfalú folyosón.

Mélyen elmerültem gondolataimban, jóformán észre se vettem a sötétkék és sárgásbarna öltözékes új ügynököket és a zöld ruhás növendékeket. Mosolyogva biccentgettek, ahogy elhaladtak mellettem. Én is barátságos voltam, de nem figyeltem rájuk. A torzó járt az eszemben, a

betegsége és a kora, meg az a szánalmas tasak a hűtőben, amelyben akár évekig is heverhet, míg meg nem tudjuk a nevét. Keith Pleasantsre gondolom, deadocra, fűrészekre és éles pengékre.

Abban a pillanatban, ahogy beléptem a fegyvertisztító helyiségbe, felismertem az oldószer illatát: Hoppes. A helyiségben fekete pultok sorakoznak egymás mellett, kompresszorok fújják a sűrített levegőt a fegyverek csövén keresztül. Valahányszor megéreztem ezeket a szagokat, mindannyiszor eszembe jutott Wesley és Mark. Érzelmeim mintha satuba szorították volna a szívemet, mikor egy ismerős hang nevemen szólított.

– Úgy veszem észre, egy irányba tartunk – mondta Ring.

Kifogástalan tengerészkék öltöny volt rajta, a liftet várta, amely majd velem együtt leviszi a hatemeletnyi mélységbe, ahova Hoover a bombabiztos óvóhelyét építtette.

– Jó reggelt – mondtam udvariasan.

– Engedje meg, hogy segítsek.

Ahogy kezét nyújtotta, feltűnt, hogy polírozza a körmét. Nyílt a liftajtó.

– Köszönöm, bírom – mondtam, mert nem akartam, hogy segítsen.

Beszálltunk a liftbe. Mindketten egyenesen magunk elé néztünk, ahogy elindultunk lefelé a közvetlenül a belső lőtér alatt lévő ablaktalan épület legalsó szintjére. Ring vett már itt részt megbeszéléseken, szorgalmasan jegyzetelt is, de egyelőre semmi sem szivárgott ki belőlük. Ennél azért több esze volt. Ha egy FBI-értekezleten felmerült információ kiszivárog, könnyű lenyomozni: csak néhány ember jöhet számításba.

– Nagyon megdöbbentett az az információ, amelyik valahogy eljutott a sajtóhoz – mondtam.

– Tudom, mire gondol – felelte őszinte arccal Ring.

Kinyitotta előttem a folyosólabirintusra szolgáló ajtót, ahol a nyomozástámogató egység névre átkeresztelt viselkedéskutatási egység –

jelenleg CASKU, az FBI gyermekrablási és sorozatgyilkossági osztálya – helyiségei találhatók. A nevek változnak, de az ügyek nem. Férfiak és nők gyakran jönnek ide sötétedés után, s távoznak olyankor, mikor már sötét van megint; napokon, éveken át tanulmányozzák az emberi szörnyek minden apró kis tulajdonságát, minden fognyomot, sárban rögzült talplenyomatot, elemzik a módszereiket, a szagukat, a gyűlöletüket.

– Minél több információ szivárog ki, annál rosszabb – folytatta Ring. Már egy másik ajtóhoz közeledtünk, amely egy tárgyalóterembe nyílt, ahol minden hónapban eltöltöttem legalább néhány napot. – Más dolog, ha olyan részletekről van szó, amelyek révén a lakosság segíthet nekünk, és…

Csak beszélt, beszélt, de nem figyeltem rá. Odabent Wesley orrára biggyesztett olvasószemüveggel már ott ült a politúrozott tárgyalóasztal főhelyén. Nagy fényképeket nézegetett, amelyek hátoldalán a Sussex Megyei Seriffhivatal bélyegzőlenyomata kéklett. Grigg jó néhány székkel távolabb ült, egy halom papír tornyosult előtte, és valamiféle vázlatrajzot tanulmányozott. Vele szemben Frankel, a VEBEP, a veszélyes bűnözők elfogási programjának egyik embere foglalt helyet, az asztal másik végén pedig az unokahúgom. Lucy egy hordozható számítógép billentyűzetét kopogtatta, épp csak felpillantott rám, de nem köszönt.

Leültem a szokásos helyemre, Wesley jobbjára, kinyitottam a táskámat, és elővettem a papírjaimat. Ring a másik oldalamra ült, és folytatta kiselőadását.

– Tényként kell elfogadnunk, hogy ez a pofa figyeli a híreket. Neki ez is szórakozás.

Mindenki rá figyelt, minden szempár felé fordult, a helyiségben csak az ő hangja hallatszott: első osztályú szélhámos volt. Amit pedig ezután mondott a kollégáim előtt, mérhetetlenül felingerelt.

– Például, és ezt őszintén meg kell mondanom, egyszerűen nem tartom helyesnek, hogy kiadjuk az áldozat fajtájára, korára és egyebére vonatkozó adatokat. Lehet, hogy tévedek – körülhordozta tekintetét a

jelenlévőkön –, de szerintem minél kevesebbet mondtunk volna, annál kedvezőbb helyzetben lennénk most.

– Nem tehettem mást – mondtam leplezetlen éllel –, mivel valaki már kiszivárogtatott néhány információt, amelyek ráadásul tévesek voltak.

– Ilyesmi mindig előfordul, de szerintem ez még nem ok arra, hogy a megfelelő időpont előtt adatokat szolgáltassunk ki – mondta Ring ugyanazon az őszintének ható hangon.

– Nem segít nekünk, ha az emberek figyelme egy eltűnt, serdületlen ázsiai lányra összpontosul. – Villámló szemekkel néztem Ringre; mindenki minket nézett.

– Egyetértek – szólalt meg Frankel. – Az egész országból özönleni fognak hozzánk az eltűnési anyagok. Egy ilyen tévedést helyesbíteni kell.

– Kezdjük inkább azzal, hogy egy ilyen tévedésnek nem is lett volna szabad megtörténnie – mondta Wesley, a szemüvege fölött nézve körül, mint mindig, mikor nem volt derűs kedvében. – Mai megbeszélésünkön körünkben üdvözölhetjük Grigg nyomozót Sussexből, és Farinelli különleges ügynököt. – Lucyra nézett. – Ő a HRT technikai elemzője, és ő irányítja a CAIN néven ismert bűnügyi információs hálózatot. Azért jött, hogy segítsen nekünk egy számítógépes probléma megoldásában.

Lucy feszült arckifejezéssel folytatta a kopogtatást, még most sem nézett föl. Ring szinte fölfalta a szemével.

– Miféle számítógépes problémában? – kérdezte egy pillanatra se véve le a tekintetét Lucyról.

– Arra is rátérünk – felelte Wesley, s élénken folytatta. – Előbb összefoglalom, aztán rátérünk a részletekre. Ennek a legújabb szeméttelepi esetnek az áldozata típusában annyira eltér az előző négytől, illetve az íreket is számításba véve kilenctől, hogy nézetem szerint ezúttal egy másik gyilkossal van dolgunk. Scarpetta doktornő ismertetni fogja az orvosi szempontból észlelt jelenségeket, amelyek, azt hiszem, teljesen

egyértelművé teszik, hogy a tettes ezúttal egy egészen más módszert alkalmazott.

Folytatta még egy ideig, aztán délig a jelentéseim, ábráim és felvételeim megtárgyalásával folytattuk. Számos kérdést kaptam, legfőképp Grigg-től, aki nagyon szerette volna megismerni az addigi darabolós gyilkosságok minden apró kis részletét, hogy jobban össze tudja vetni a legutóbbi esettel, amely a többivel ellentétben az ő hatáskörébe tartozott.

– Mi a különbség, ha az ízületeket vagy a csontot vágják át? – tudakolta.

– Az ízületnél vágni sokkal nehezebb – feleltem. – Anatómiai ismereteket kíván, sőt esetleg némi gyakorlatot is.

– Például mészáros az illető, vagy egy húsfeldolgozó üzemben dolgozik.

– Igen.

– Szóval akkor ez egybevág a csontfűrésszel – mondta Grigg.

– Igen. És az egészen más, mint a boncfűrész.

– És miben más? – Ezt Ring kérdezte.

– A csontfűrész kéziszerszám, és arra tervezték, hogy húst, porcot és csontot egyaránt vágjon. – Végignéztem az asztal körül ülőkön. – Általában harmincöt centiméter hosszú, a pengéje nagyon keskeny, és két és fél milliméterenként helyezkednek el a fogai. Tolni kell, a használatához kell bizonyos mértékű erő. Ezzel szemben a boncfűrész nem vágja a testszöveteket, tehát azokat előbb valamivel, például késsel el kell távolítani az útjából.

– Ahogy a jelen esetben is történt – mondta rám nézve Wesley.

– Vannak a csonton vágások, amelyek megfelelnek a kések által hagyott nyomok jellemzőinek – válaszoltam. – A boncfűrészt úgy tervezték – folytattam a magyarázatot –, hogy csak a kemény felületeket vágja, méghozzá váltakozó, tehát toló-húzó irányú mozgással, és egy-egy

mozdulattal csak kismértékben hatol a csontba. Tudom, hogy a jelenlévők közül mindenki látott már ilyet, de hoztam néhány fényképet is.

Kinyitottam a borítékot, és kivettem belőle azokat az A4-es méretű felvételeket, amelyek a Memphisbe vitt csontmaradványokon látható fűrésznyomokat mutatták. Mindenki elé odacsúsztattam egyet-egyet.

– Mint látják, a fűrésznyom kétirányú és fényes felületű.

– Szeretnék tisztázni valamit – mondta Grigg. – Ez pontosan ugyanolyan fűrész, mint amilyet maga használ a boncteremben?

– Nem. Nem pontosan ugyanolyan – feleltem. – Én ennél általában nagyobb pengét használok.

– De ez is valamilyen orvosi fűrész – emelte föl Grigg az előtte fekvő fényképet.

– Igen.

– Hol szerezhet átlagember ilyesmit?

– Orvosi rendelőben, kórházban, orvosi műszereket gyártó cégeknél – válaszoltam. – Rengeteg helyen. Nincs korlátozva az árusításuk.

– Szóval akkor is rendelhetett, ha nem orvos.

– Simán – feleltem.

Ring közbeszólt. – Lophatta is. Lehet, hogy direkt használt másfajta fűrészt, hogy félrevezessen minket.

Lucy ránézett: láttam már ezt a tekintetet a szemében. Hülyének minősítette Ringet.

– Ha ez ugyanaz a gyilkos – mondta –, akkor miért küldözget most anyagokat az Interneten, mikor korábban ezt sem csinálta?

– Jó kérdés – bólintott Frankel.

– Miféle agyagokat? – kérdezte Ring Lucyt nézve.

– Arra is rátérünk. – Wesley helyreállította a rendet. – A módszer más, és más az eszköz is.

– Az áldozat feltehetőleg fejsérülést szenvedett – adtam körbe a boncolási ábrákat és a drótpostán érkezett fotókat –, mivel a légutaiban vért

találtunk. Lehetséges, hogy ez is különbözik az előző eseteknél tapasztaltaktól, mert azoknál nem sikerült megállapítani a halál okát. Mindezeken túlmenően a radiológiai és antropológiai vizsgálatok azt mutatják, hogy az áldozat sokkal idősebb az előzőeknél. Elemi szálakat is találtunk, amelyek arra utalnák, hogy az áldozat a csonkoláskor valamilyen festékvédő lepelbe volt csavarva, ami ugyancsak nem tapasztalható a korábbi esetekben.

Elmondtam még néhány dolgot az elemi szálakról és a festéknyomokról is, s közben mindvégig élénken érzékeltem, hogy Ring továbbra is bámulja az unokahúgomat, és jegyzetel.

– Eszerint feltehetőleg egy műhelyben vagy egy garázsban darabolták föl – állapította meg Grigg.

– Nem tudom – feleltem. – És amint az Interneten érkezett fényképeken is látja, csak annyit tudunk megállapítani, hogy az áldozat egy piszkosfehér falú szobában hever, amelyben van egy asztal.

– Hadd mutassak rá még egyszer, hogy Keith Pleasantsnek van egy helyisége a háza mögött, amit műhelynek használ – emlékeztette a jelenlévőket Ring. – Van benne egy nagy munkapad, a fala meg csak le van glettelve. – Rám nézett. – Simán elmegy piszkosfehérnek.

– Szörnyen nagy munka lehetett megszabadulni annyi vértől – dünnyögte kételkedve Grigg.

– A gumibélésű takaróvászon magyarázhatja a vér hiányát – vetette ellen Ring. – Ez a lényege. Hogy semmi sem szivárog át rajta.

Mindenki rám nézett, hogy erre mit válaszolok.

– Nagyon szokatlan volna, ha egy ilyen esetben nem véreződne be az áldozat környezete – mondtam. – És főleg azért, mert az áldozatnak még volt vérnyomása, mikor levágták a fejét. Ha sehol máshol, a fűrészporszemcséken vagy az asztal repedéseiben kellene lennie.

– Ezt megpróbálhatjuk vegyszerrel kideríteni. – Ring most tudósként vezette elő magát. – Például luminollal. Ha van vér, reakcióba lép vele, és dereng a sötétben.

– A luminollal az a baj, hogy roncsol – válaszoltam –, mi pedig szeretnénk DNS-vizsgálatot végezni, hátha kimutatunk vele egyezőt. Éppen ezért nem volna tanácsos tönkretenni, ha esetleg találunk valahol egy kis vért.

– Egyébként nincs is annyi bizonyítékunk Pleasants ellen, hogy arra házkutatási engedélyt kapjunk és mindenféle vizsgálatokat folytassunk a műhelyében. – Grigg tekintetén, ahogy Ringre nézett, látszott, hogy hajlandó összerúgni vele a patkót.

– Szerintem meg van. – Ring állta Grigg tekintetét.

Wesley szótlanul figyelt, szokásos módján mindenkit és minden szót mérlegre tett. Megvolt a maga véleménye, s az majdnem biztosan helyes is volt. Ennek ellenére továbbra is némán figyelte a vitát.

– Arra gondoltam… – próbált megszólalni Lucy.

– Szerintem nagyon is könnyen lehetséges, hogy ez egy kopírkutya – jelentette ki Ring.

– Ebben én is egyetértek – mondta Grigg –, csak a Pleasantsszel kapcsolatos teóriájában nem hiszek.

– Hadd fejezzem be. – Lucy átható tekintete végigpásztázta a férfiak arcát. – Szeretném tájékoztatni magukat, hogyan küldték azt a két képet az AOL-on keresztül Scarpetta doktornőnek.

Mindig furcsán hatott rám, mikor a vezetéknevemen említett.

– Gyötör a kíváncsiság. – Ring most már tenyerébe támasztott állal fürkészte Lucyt.

– Először is kellett hozzá egy lapolvasó – folytatta Lucy. – Azt nem olyan nehéz szerezni. Színesnek kellett lennie, és rendes felbontóképességűnek. Úgy nézem, ez itt kábé háromszáz dpi, azaz két és fél centiméterenként háromszáz képpont. Lehet akár egy egyszerű beolvasó is háromszázkilencvenkilenc dollárért, de lehet egy harmincöt milliméter széles, csúszókás lapolvasó is, ami több ezerbe is kerülhet.

– És milyen számítógépre lehet ezt rákapcsolni? – kérdezte Ring.

– Épp most akartam rátérni. – Lucyt láthatólag bosszantotta, hogy Ring már megint félbeszakította. – Kell hozzá legalább nyolc mega RAM, egy színes monitor, valamilyen szoftver, például Foto-Touch vagy ScanMan, meg egy modem. A gép lehet Macintosh, lehet Performa 6116 CD, de akár valami régebbi is. A lényeg, hogy egy képet beolvastatni a számítógépbe, aztán az adatállományt elküldeni az Interneten, ma már nem okoz gondot az átlagembernek. Épp ezért van olyan sok dolgunk mostanában a telekommunikációs bűnözéssel.

– Ilyen volt az a nagy gyerekpornó- és pedofilügy is, amit mostanában oldottak meg – mondta Grigg.

– Igen. Fotókat küldözgettek a World Wide Weben, ahol a gyerekek megint szóba állhatnak idegenekkel – mondta Lucy. – A jelenlegi esetben az az érdekes, hogy a fekete-fehér lapolvasás ugyan nem nagy ügy, de a színes már bonyolultabb. A Scarpetta doktornőnek küldött képeken a kontúrok viszonylag élesek.

– Eszerint az ürge ért hozzá? – kérdezte Grigg.

– Igen – bólintott Lucy. – De nem feltétlenül számítógép-szakember vagy grafikus. Sőt.

– Ha valakinek manapság van gépe meg néhány kézikönyve hozzá, ilyesmit bármikor meg tud csinálni – szólalt meg Frankel, aki szintén dolgozott számítógépekkel.

– Rendben van, addig eljutottunk, hogy a képeket beolvastatták a számítógépbe – mondtam Lucynak –, de mi történt aztán? Milyen úton jutott el hozzám?

– Először is fel kell tölteni a fájlt, amely jelen esetben egy grafikus vagy gif fájl – válaszolta Lucy. – Ahhoz, hogy ezt rendesen el lehessen küldeni, meg kell állapítani az adatbitek számát, a stopbiteket, a paritásbeállítást, szóval a megfelelő konfigurációt. Ez a része éppenséggel nem felhasználóbarát, viszont az AOL mindezt elvégzi a felhasználó helyett. Tehát esetünkben a képek elküldése sima ügy volt. Az ember felküldi, és már megy is. – Rám nézett.

– És minden alapjában véve telefonon zajlott – mondta Wesley.

– Igen.

– Vissza lehet nyomozni?

– A tizenkilences osztag már dolgozik rajta. – Az FBI-nak ez az egysége foglalkozik az Internet illegális használatával.

– Nem tudom biztosan, hogy esetünkben miben is nyilvánul meg a bűntény – jelezte Wesley. – Ha a fotók hamisítványok, akkor obszcenitás, de ezt sajnos nem tiltja a törvény.

– A fényképek nem hamisítványok – mondtam.

– Nehéz bizonyítani. – Wesley állta a tekintetemet.

– És ha nem hamisítványok, akkor mi van? – kérdezte Ring.

– Akkor bizonyítékok – felelte Wesley, majd némi hallgatás után hozzátette: – A tizennyolcas cikkely nyolcszázhetvenhatodik bekezdése: fenyegető tartalmú közlemény postai úton történő továbbítása.

– És kire nézve fenyegető? – Megint Ring kérdezett.

Wesley még mindig engem nézett. – Nyilván a címzettre nézve.

– Ezek nem tartalmaznak nyílt fenyegetéseket – emlékeztettem.

– Ennyi is elég egy letartóztatási parancshoz.

– Ahhoz előbb meg kell találni a feladót – mondta Ring macskamód nyújtózkodva és ásítva ültében.

– Már figyeljük, hogy mikor jelentkezik be megint – mondta Lucy. – Éjjel-nappal. – Folytatta a számítógép billentyűinek kopogtatását, folyamatosan figyelte a megjelenő üzeneteket. – De képzeljen el egy egész világra kiterjedő telefonrendszert, amelyet mintegy negyvenmillióan használnak, és nincs hozzá se telefonkönyv, se központos, se tudakozó – mert ez az Internet. Nincs tagnévsor, még az AOL-nak sincs, legföljebb azokról, akik hajlandóak kitölteni magukról egy adatlapot. Jelen esetben mindössze annyit tudunk, hogy a mumus neve deadoc.

– És honnan tudta, hogy hova címezze a levelet? – nézett rám Grigg.

Elmagyaráztam,, azután Lucyhoz fordultam. – Mindez hitelkártyán keresztül zajlik?

Bólintott. – Ennyit már sikerült kinyomoznunk. Egy American Express Card, Ken L. Perley nevére szól. Nyugdíjas középiskolai tanár. Az egyszerűség kedvéért Norfolkban, Virginia legnagyobb városában. Hetvenéves, egyedül él.

– És tudunk már valamit arról, hogyan férhetett hozzá valaki a kártyájához? – kérdezte Wesley.

– Ritkán használja a kártyáját. Utoljára egy norfolki étteremben, a Red Lobsterben vette elő. Október másodikán, mikor ott vacsorázott a fiával. Borravalóval együtt huszonhét dollár harminc cent volt a számla, azt fizette AmExszel. Se ő, se a fia nem emlékszik rá, hogy aznap este bármi szokatlan történt volna. Mikor azonban eljött a fizetés ideje, a kártya elég sokáig ott hevert az asztalon mindenki szeme láttára, mert az étteremnek rengeteg vendége volt, ráadásul Perley közben kiment a mosdóba, a fia meg kilépett rágyújtani.

– Jézus. Okos. A személyzet nem látott valakit az asztalhoz lépni? – kérdezte Wesley Lucyt.

– Ahogy mondtam, telt házuk volt. Az összes aznap esti számlájukat végigböngésszük, hogy kapjunk egy névsort a vendégeikről. Csak az a bökkenő, hogy néhányan zsebből fizettek.

– Gondolom, ahhoz még korán van, hogy az AOL díjtételei jelentkezzenek Perley American Expressén – mondta Wesley.

– Hát igen – felelte Lucy. – Az AOL szerint csak most nyitották meg náluk a számlát. Egészen pontosan egy héttel a Red Lobsterben elköltött vacsora után. Perley egyébként nagyon segítőkész, és az AOL is nyitva hagyja a számlát, hátha az a briganti akar küldeni még valamit.

Wesley rábólintott. – Korai volna még kijelenteni, de azért mindenképpen számításba kell venni, hogy a mostani eset tettese körülbelül egy hónapja Norfolkban járhatott.

– Lehetséges, hogy valamelyik hullát hűtőben tárolták? – kérdezte Ring.

– Ezt nem – vágta rá Wesley. – Kizárt eset. Ez a féreg rá se bírt nézni az áldozatára. Le kellett neki takarnia, a szöveten keresztül darabolta föl, és érzésem szerint nem vitte nagyon messzire, mikor meg akart szabadulni tőle.

Lucy közben feszülten figyelte számítógépe képernyőjét, és halkan kopogtatott. – Most jött valami a tizenkilencestől – mondta. – Deadoc ötvenhat perce rákapcsolódott a hálózatra. – Fölnézett. – Az elnöknek küldött e-mailt.

Az elektronikus levél közvetlenül a Fehér Házhoz érkezett, ami nem ritka esemény, mivel a cím nyilvános, és az Internet bármely felhasználója bármikor megtudhatja. Ez az üzenet is furcsán, csupa kisbetűvel és központozás nélkül íródott: *elnézést ha nem franciaországban kezdem.*

– Sok benne a célozgatás – mondta Wesley; a fölöttünk lévő lőtérről lehallatszó tompa dörrenések úgy hatottak, mint valami távoli háború. – Aggódom érted.

Megállt az ivókútnál.

– Nem hinném, hogy bármi köze volna hozzám – mondtam. – Ennek az Egyesült Államok elnökéhez van köze.

– Ha érdekel a véleményem, szerintem ez szimbolika. Nem betű szerint kell értelmezni. – Sétálva elindultunk. – Szerintem a gyilkos elégedetlen, dühös, és úgy érzi, hogy egy bizonyos felelős beosztású ember vagy több ilyen ember okozza élete problémáit.

– Mint a Unabomber – mondtam Theodore Kaczynskire, a Berkeley Egyetem egyik volt tanárára célozva, aki levél- és csomagbombákat küldözgetett az utóbbi évtizedben Amerikában, amelyek több ember halálát okozták. Beléptünk a liftbe, és elindultunk fölfelé.

– Valaki nagyon hasonló. Lehet, hogy épp az inspirálta – felelte órájára pillantva Wesley. – Beülsz velem egy sörre, mielőtt elindulsz?

– Csak ha adsz mellém egy sofőrt, aki hazavisz. – Elmosolyodtam. – De egy kávéra rábeszélhetsz.

Átmentünk a fegyvertisztító helyiségen, ahol húsz-harminc FBI-os és DEA-ügynök fúvatta sűrített levegővel és olajozta szétszedett fegyvere alkatrészeit. Kíváncsian pillantgattak felénk, bennem pedig felötlött, hogy vajon hallották-e a pletykát. A Wesleyvel való viszonyom már hosszú ideje szóbeszéd tárgya volt az Akadémián, és jobban zavart, mint mutattam. Úgy vettem észre, legtöbben azt hiszik, hogy a felesége miattam hagyta ott, jóllehet a valóságban egy másik férfi kedvéért vált el tőle.

Odafent hosszú sor állt a kantinban, a kirakataiban legújabb divatú melegítőfelsőkbe és gyakorlónadrágokba öltöztetett próbababák, hálaadásnapi pulykák és tökök díszelegtek. Mögötte, az étkezdében bömbölt a tévé, és nyilván máris sörözgettek és falták a pattogatott kukoricát. Annyira távol ültünk le a többiektől, amennyire csak lehetséges volt; kávét kortyolgattunk.

– Mire célozgat ez Franciaországgal kapcsolatban? – kérdeztem.

– Nyilvánvalóan intelligens emberről van szó, aki figyelemmel kíséri a híreket. A franciákkal a legutóbbi kísérleti atomrobbantásaik idején nagyon feszültté vált a kapcsolatunk. Biztos emlékszel, milyen tüntetéshullám és milyen vandalizmus fogadta a hírt, bojkottálták a francia borokat meg a francia árukat. Rengeteg helyen tiltakoztak a francia követségek előtt, egyebek között nálunk is.

– De annak már két éve.

– Nem számít. Bizonyos sebek lassan gyógyulnak. – Wesley kinézett az ablakon. Már sötétedett. – És ami még inkább a tárgyhoz tartozik: a franciák nem örülnének, ha exportálnánk nekik egy sorozatgyilkost. Csak találgatni tudok, hogy mire céloz ez a deadoc. A külföldi rendőrök, már hosszú évek óta tartanak attól, hogy a mi problémánk előbb-utóbb az övék is lesz. Mintha a vérontás valami járványszerűen terjedő kórság volna.

– Az is.

Bólintott, ivott egy korty kávét.

– Talán több értelme volna a dolognak, ha feltételeznénk, hogy ezt a tíz embert az íreknél és nálunk ugyanaz az ember ölte meg – mondtam.

– Semmit sem zárhatunk ki, Kay. – Fáradtnak érződött hangja.

Megcsóváltam a fejem. – Ez a valaki más gyilkosságait vállalja, és most fenyegetőzik. Valószínűleg fogalma sincs, mennyire más a módszere. Természetesen igazad van, Benton, semmit sem zárhatunk ki. Én viszont tudom, hogy miket tapasztaltam a boncoláskor, és véleményem szerint a legutóbbi áldozat kilétének a megállapítása a megoldás kulcsa.

– Te mindig ezt mondod. – Wesley mosolyogva játszadozott a mokkáskanalat helyettesítő kis műanyag lappal.

– Tudom, hogy kiért dolgozom. Jelen pillanatban egy szerencsétlen asszonyért, akinek a torzója az intézet hűtőjében fekszik.

Odakint már teljesen besötétedett, az étkezdébe simára borotvált, egészséges férfiak és színkódos gyakorlót viselő nők érkeztek egyremásra. Az erősödő háttérzaj megnehezítette a beszélgetést, és hazaindulás előtt még Lucyhöz is be akartam nézni.

– Te nem szereted ezt a Ringet. – Wesley hátranyúlt, és leakasztotta zakóját a széke támlájáról. – Pedig okos, és úgy veszem észre, komolyan érdekli az ügy.

– A jellemzés utóbbi része egészen biztosan téves. – Felálltam. – De amit először mondtál, az igaz: tényleg nem szeretem ezt az embert.

– Nyilvánvaló volt a viselkedésedből.

Kerülgettük az embereket, akik söröskorsókkal a kezükben figyelték, mikor szabadul már fel egy asztal, hogy leülhessenek.

– Veszélyesnek tartom – mondtam.

– Hiú, és nevet akar szerezni – mondta Wesley.

– És te ezt nem tartod veszélyesnek? – néztem rá.

– Ez szinte mindenkire érvényes, akivel eddig együtt dolgoztam.

– Kivéve rám. Remélem.

– Scarpetta doktornő, te szinte minden alól kivétel vagy.

Egy hosszú folyosón sétáltunk az előcsarnok felé, és semmi kedvet nem éreztem hozzá, hogy most rögtön elváljak Wesleytől. Magányosnak éreztem magam, de nem tudtam, miért.

– Jó volna beülni valahova vacsorázni – mondtam –, de Lucy szeretne valamit mutatni nekem.

– És miből gondolod, hogy nekem még nincs programom? – Kinyitotta előttem az ajtót.

Zavart, amit mondott, pedig tudtam, hogy csak ugrat.

– Várjuk meg, míg el tudok szabadulni innen – mondta. Már a parkoló felé lépdeltünk. – Talán valamikor a hétvégén, amikor lazíthatunk egy kicsit. És akkor én főzök. Hol áll a kocsid?

– Ott. – Megnyomtam a távkapcsoló gombját. Ajtózárak csettentek, és kigyúlt a belső világítás.

Szokás szerint nem értünk egymáshoz – sose tudhattuk, mikor lát minket valaki.

– Időnként nagyon utálom ezt az egészet – mondtam, és beültem a kocsiba. – Egész nap feldarabolt emberekről, nemi erőszakról és gyilkosságról beszélünk, de mikor vége, meg sem öleljük egymást, de még csak kezet sem fogunk. Isten ments, még meglátja valaki. – Beindítottam a motort. – Szerinted mennyire normális ez? Ez most már nem házasságtörés. Nem is büntetendő. – Áthúztam magam előtt a biztonsági övet. – Létezik talán valamilyen titkos szabály az FBI-nál, amit még senki sem közölt velem?

– Létezik.

Szájon csókolt. Egy egész kis csapat ügynök ment el mellettünk. – Úgyhogy el ne mondd senkinek – mondta.

Néhány perc múltán már le is állítottam a kocsit az MKK, a Mérnöki Kutatási Központ előtt: hatalmas, űrkorszaki épület, itt folynak az FBI titkos műszaki kutatási és fejlesztési programjai. Lehetséges, hogy Lucy

mindenről tudott, ami az épület laboratóriumaiban folyt, de ha tudta, se beszélt róla soha, engem meg, még ha vele voltam is, csak néhány helyre engedtek be. A bejárat előtt várt, látta, hogy megnyomom a kocsi távirányítóját, de eredménytelenül.

– Itt nem működik – mondta.

Felnéztem az antennákkal és parabolaantennákkal teli tetőre, felsóhajtottam, és a kulcsával zártam be az autót.

– Azt hinné az ember, ennyi idő után már emlékszem rá – dünnyögtem.

– Ring barátod, a nyomozó a megbeszélés után át akart kísérni ide – mondta Lucy, miközben bedugta hüvelykujját az ajtó biomechanikus zárjába.

– Nem a barátom – válaszoltam.

A magas mennyezetű előcsarnokban üvegtárlók állnak, bennük azok a nehézkes, kis teljesítményű rádiók és elektronikus műszerek láthatók, amelyeket az MKK létrehozása előtt használtak a törvény őrei.

– Megint randira hívott – mondta Lucy.

Az épület egyszínű folyosói végeérhetetlennek érződnek; mindig erősen hatott rám az itteni csend, és hogy sehol egy lelket sem látni. A kutatók és mérnökök zárt ajtók mögött munkálkodnak, akkora termekben, amelyekben könnyedén elfér egy-egy autó, helikopter vagy kisebb repülőgép. Több száz ember dolgozik itt, de az FBI más területeiről érkezők gyakorlatilag sosem találkoznak velük. Egyikük nevét sem ismertük.

– Millió ember rohangál a világban, aki szeretne veled randizni – mondtam. Beléptünk a liftbe, Lucy megint beledugta hüvelykujját egy biozárba.

– De általában nem olyanok, akik egy bizonyos időt már eltöltöttek mellettem – válaszolta.

– Én ezt nem tudom, de egyelőre még én sem szabadultam meg tőled.

Lucy azonban nagyon komoly volt. – Abban a pillanatban, amint elkezdek szakmai dolgokról beszélni, a hapsik már rohannak is. Ez a Ring viszont szereti a kemény diókat. Ismered az ilyen típust.

– Nagyon is.

– Ez a pasi akar tőlem valamit, Kay néni.

– Mégis mit gondolsz, mit? Egyébként hová viszel?

– Nem tudom. Csak van egy ilyen érzésem. – Lucy kinyitotta a virtuális környezeti labor ajtaját. – Támadt egy nagyon érdekes ötletem.

Az ötletei sosem egyszerűen csak érdekesek voltak: inkább ijesztőek. A laborban lépni is alig lehetett az egymásra tornyozott számítógépektől és monitoroktól, a pultokon szerszámok, alaplapok, processzorok, adattovábbító kesztyűk s VR sisakok hevertek. Vastag kötegekbe fogott elektromos vezetékek húzódtak egy linóleumborítású, alacsony, széles dobogó körül, ahol Lucy rendszeresen elkalandozott a kibertérben.

Fölvett egy távirányítót, mire két monitor feléledt. Fölismertem a képeket: ezeket küldte deadoc. Nagynak és színesnek hatottak a képernyőn. Nyugtalanság kerülgetett.

– Mit csinálsz? – kérdeztem.

– Az alapkérdés mindig is az volt, és ma is az, hogy egy adott környezetbe történő beilleszkedés javítja-e az operátor teljesítményét, vagy jobb, ha kívülről szemléli. – Lucy beszéd közben számítógépparancsokat írt be. – Te még sosem jártál ebben a környezetben. A bűntett színhelyén.

Mindkettőnk tekintete a monitorokon látható véres csonkokra és sorban egymás mellé helyezett emberi tagokra merevült; végigfutott hátamon a hideg.

– Tételezzük fel, hogy most volna rá lehetőséged – folytatta Lucy. – Mit szólnál hozzá, ha bejuthatnál deadoc szobájába?

Közbe akartam szólni, de nem hagyta.

– Mit láthatnál még? Mit tehetnél még? – kérdezte Lucy; ilyenkor szinte megszállottnak hatott. – Mit tudhatnál meg még róla és az áldozatáról?

– Nem tudom, képes vagyok-e használni ilyesmit – tiltakoztam.

– Hogyne lennél képes. Szintetikus hangokat már nem volt időm hozzátenni, illetve csak a szokásos konzervhangokat. Ha például nyikorgást hallasz, az azt jelzi, hogy valami kinyílik, csettenés hallatszik, mikor be- vagy kikapcsolsz valamit, a csengetés pedig általában arra utal, hogy nekimentél valaminek.

– Lucy! – mondtam, miközben megfogta a bal karomat. – Mi a csudáról beszélsz?

Óvatosan felhúzott a bal kezemre egy adattovábbító kesztyűt, vigyázott, hogy szorosan simuljon.

– Az emberi kommunikációban gesztikulációkat használunk. A számítógéppel történő kapcsolatban is használhatóak a gesztusok, csak mi pozícióknak nevezzük őket.

A fekete kesztyű hátára száloptikás érzékelők illeszkedtek. Ezek egy kábelhez csatlakoztak, amely abba a nagy teljesítményű számítógépbe vezetett, amelynek billentyűzetén Lucy most zongorázni kezdett. Mikor befejezte, egy furcsa sisakot fogott a kezébe – az is egy kábelre volt csatlakoztatva. Ijedség suhant át rajtam, mikor odalépett vele hozzám.

– Ez egy VPL Eyephone HRX – közölte vidáman. – Ezt használják a NASA Ames Kutatási Központjában is, én is ott bukkantam rá. – A kábeleket és a rögzítőpántokat igazgatta. – Háromszázötvenezer színárnyalatot tud. Ragyogó felbontás, széles látószög.

A fejemre helyezte a sisakot. Nehéz volt, és nem láttam tőle.

– A szemed előtt folyadékkristályos kijelző van, olyan, mint a kézi számítógépek képernyője, csak sokkal jobb. A színeket üveglapok, elektródák és molekulák állítják elő. Mit érzel?

– Mindjárt hasra esek és megfulladok.

Olyasfajta vakrémület kezdett környékezni, mint amikor először merültem le búvárfelszereléssel.

– Nem fogsz se hasra esni, se megfulladni. – Lucy maga volt a türelem. Megfogta a karomat, hogy biztosabban álljak a lábamon. – Engedd el magad. Ez a fóbia eleinte teljesen normális jelenség. Én majd mondom, hogy mit csinálj. Egyelőre csak állj nyugodtan, és lélegezz mélyeket. Beteszlek.

Eligazgatta a sisakot, állított a kijelzők állásszögén, aztán visszament a gépéhez. Bizonytalanul imbolyogtam, vak voltam, csak egy-egy apró monitort láttam a két szemem előtt.

– Figyelj, elkezdjük! – mondta Lucy. – Nem tudom, lesz-e valami haszna, de ártani biztos nem árt.

Billentyűzet kattogott, aztán már ott álltam a szobában. Lucy elkezdte magyarázni, mit csináljak a kezemmel, hogyan mehetek előre, hogyan gyorsíthatok, hogyan húzódhatok vissza, hogyan engedhetek el vagy foghatok meg valamit. A mutatóujjamat mozgattam, mintha egérrel klikkelnék, aztán körbeforgattam, hüvelykujjamat a tenyeremhez közelítettem, keresztben a mellem elé emeltem a karomat; kivert a veríték. Jó öt percig vagy a mennyezeten mászkáltam, vagy minduntalan nekimentem a falnak. Egyszer valahogy még az asztalra is fölkerültem, amelyen a torzó és a véres kék lepel feküdt: a tárgyi bizonyítékokon és a holttesten lépkedtem.

– Mindjárt rókázni fogok – mondtam. – Akkor csak állj mozdulatlanul egy kicsit – mondta Lucy. – Tartsd vissza a lélegzeted.

Válaszolni akartam, s mondandómat hangsúlyozandó megmozdítottam a kezem. Abban a pillanatban a képzetes padlón találtam magam, de úgy, mintha a mennyezetről zuhantam volna oda.

– Ezért mondtam, hogy ne mozogj. – Lucy a saját monitorán figyelte, mit csinálok. – Most emeld föl lassan a kezed, és a mutató- és a középső ujjaddal mutass arra, amerről a hangom hallod. Így jobb?

– Jobb – feleltem.

A helyiség padlóján álltam, mintha a fénykép életre kelt volna: hatalmas, háromdimenziós térré alakult. Körülnéztem, de nem láttam semmi olyasmit, amit ne láttam volna akkor, amikor Vander elvégezte a képerősítést. Ez volt az, ami megváltoztatta az érzelmeimet, és amit éreztem, megváltoztatta azt, amit láttam.

A piszkosfehér falon imitt-amott; foltok látszottak, amelyeket mind ez idáig valamiféle pincében vagy garázsban szokásos beázásnak tulajdonítottam. Most azonban másmilyennek láttam őket: mintha szabályosabb lett volna az elosztásuk. Egyik-másik annyira halvány volt, hogy alig tudtam kivenni. Ezeket a falakat valamikor tapéta borította. A tapétát eltávolították, akárcsak a karnist vagy a függönyrudat: a szorosra zárt reluxával takart ablak fölött még ott voltak a tartókampók apró lyukai.

– Ez nem itt történt – mondtam. Éreztem, hogy felgyorsul a szívverésem.

Lucy hallgatott.

– Utána hozták ide a fényképezéshez. Nem itt történt a gyilkosság és a darabolás.

– Mit látsz? – kérdezte Lucy.

Kezem megmozdításával közelebb léptem a képzetes asztalhoz, és a képzetes falra mutattam, hogy jelezzem neki, mit látok. – Hová dugta be a boncfűrész konnektorát? – kérdeztem.

Csak egyetlen dugaljat találtam: a fal tövében.

– És a védőlepel se innen származik – folytattam. – Itt nem passzol semmihez. Se festék, se szerszámok. – Lassan körülpásztáztam a szobát. – És nézd meg a padlót. Ott a szélén világosabb a parkett, mintha valamikor egy szőnyeg lett volna ott. Ki tesz szőnyeget egy műhelybe? Ki tapétázza ki, ki tesz karnist és függönyt az ablakára? És hol vannak az elektromos szerszámokhoz szükséges konnektorok?

– Mit érzel? – kérdezte Lucy.

– Úgy érzem, hogy ez egy olyan szoba, ahonnan elvitték a bútorokat, csak valamiféle asztalt hagytak benne, az van leterítve ezzel a lepellel. Lehet, hogy zuhanyfüggöny. Nem tudom. De lakószobának érzem.

Kinyújtottam a kezem, meg akartam fogni a lepel szegélyét, mintha fölemelhettem és alánézhettem volna, és ahogy körülhordoztam a tekintetem, annyira egyértelművé váltak a részlétek, hogy nem is értettem, addig miért nem tűntek fel. Közvetlenül az asztal fölött villanyvezetékeket lehetett látni, mintha valamilyen csillár vagy lámpa függött volna ott valamikor.

– Hogyan működik ilyenkor a színlátásom? – kérdeztem.

– Ugyanúgy, ahogy eddig.

– Mert akkor van még valami. Ez a fal. – Megérintettem. – Ebben az irányban világosodik a színe. Itt valami nyílásnak kell lenni. Talán egy ajtó, azon jön be a fény.

– A fényképen nincs ajtó – figyelmeztetett Lucy. – Csak azt láthatod, ami ott van.

Furcsa érzés volt, de egy pillanatig úgy rémlett, mintha vérszagot éreznék, és egy napok óta élettelen test átható bűzét. Eszembe jutott a torzó tésztás bőre, és azok a sajátos kiütések, amelyek miatt arra gondoltam, hogy talán övsömöre lehetett.

– Ez nem egy találomra kiválasztott áldozat – mondtam.

– A többiek viszont azok voltak.

– A többi eset nem hasonlítható ehhez. Mindenből kettőt látok, tudnál igazítani rajta?

– Vertikális retinaképi diszparitás.

Éreztem, hogy megfogja a karom.

– Tizenöt-húsz perc múlva általában elmúlik. Ideje szünetet tartani.

– Nem érzem valami jól magam.

– Képrotációs egyenetlenség. Vizuális fáradtság, szimulátorbetegség, kibertérbetegség vagy nevezd, aminek akarod – mondta Lucy. – Elhomályosul tőle a látás, könnyeztet, de még hányingert is okoz.

Nem volt türelmem kivárni, míg leveszi rólam a sisakot, és ahogy érte nyúltam, megint ott találtam magam az asztalon: hason, arccal a vérben. Lucy leemelte fejemről a sisakot, s ezzel eltávolította a szemem elől a kis folyadékkristályos kijelzőket.

Remegett a kezem, mialatt lehúzta rólam a kesztyűt. Leültem a padlóra.

– Rosszul vagy? – kérdezte szeretetteljesen Lucy.

– Rémes volt – feleltem.

– Akkor jó. – Egy pultra tette a sisakot és a kesztyűt. – Beleolvadtál a környezetbe. Ennek így kell lennie.

Papír zsebkendőket nyomott a kezembe, azokkal törölgettem az arcom.

– És a másik fényképpel mi lesz? – kérdezte. – Azt nem akarod megnézni? Amelyiken a kezek meg a lábak vannak.

– Eleget császkáltam már abban a szobában – válaszoltam.

8

Feldúltam vezettem hazafelé. Mióta csak a pályán vagyok, járom a bűntények helyszíneit, de eddig még egy sem hatott így rám. Az érzés, hogy egy fényképben járok, hogy mint egy álomban, megtapogathatom a halottat és érzékelem a szagát, mélyen megrázott. Éjfélre járt már, mire beálltam a garázsba. Nem tudtam elég gyorsan bejutni a házba, megszólalt a riasztó. Kikapcsoltam, és szinte még ugyanabban a pillanatban visszarohantam, és bezártam az ajtót. Utána körülnéztem, minden a helyén van-e.

Begyújtottam a kandallóba, azután kevertem magamnak egy koktélt. Megint hiányzott a cigaretta. Föltettem egy CD-t, hogy ne legyek olyan egyedül, utána bementem a dolgozószobába megnézni, mi vár rám. Kaptam egy halom faxot, számos telefonüzenetet, és egy újabb elektronikus levelet. Deadoc ezúttal csak ismételte önmagát: *nagyon okosnak hiszi magát.* Kinyomtattam és eltűnődtem, vajon látták-e a tizenkilencesek. Közben megszólalt a telefon; összerezzentem.

– Szia – mondta Wesley. – Csak gondoltam, megkérdezem, minden rendben van-e.

– Megint jött egy e-mail. – Beszámoltam róla.

– Mentsd el, és feküdj le.

– Nemigen tudom kiverni a fejemből.

– Ez azt akarja, hogy egész éjjel ne tudj aludni. Ebben van az ereje. Ezt játssza.

– De miért pont velem? – Kezdett kifogyni belőlem az erő, enyhén szédelegtem.

– Mert szálka vagy a szemében, Kay. Menj, feküdj le. Holnap folytatjuk. Szeretlek.

De nem sikerült sokáig aludnom. Néhány perccel hajnali négy után megint megszólalt a telefon. Ezúttal Hoyt doktor hívott, aki háziorvos Norfolkban, ahol immár húsz esztendeje egyben az állami igazságügyi orvos szakértő tisztét is ellátja. Erősen hetven felé jár, de egészséges, mint a makk; az esze vág, mint a borotva. Sose tapasztaltam, hogy bármitől is megriadt volna. Most már az első pillanatban idegesség fogott el a hangja hallatán.

– Bocsásson meg, Scarpetta doktornő. – Hadart. – A Tangier-szigetről beszélek.

Furcsa, de nem jutott eszembe más, csak a ráksaláta.

– Mi a manót keres maga ott?

Hátam mögé gyömöszöltem a párnám, és már nyúltam is a jegyzettömbömért és a tollamért.

– Tegnap este kaptam egy hívást, itt vagyok már éjfél óta. A parti őrség hozott ide egy olyan kis lélekvesztőn. Úgy összevissza dobált, hogy azt se tudtam, fiú vagyok-e vagy lány. Ráadásul olyan hideg van, mint egy hűtőházban.

Sejtelmem sem volt, miről beszél.

– Utoljára negyvenkilencben láttam ilyet, Texasban – folytatta még mindig hadarva –, még cselédkönyves koromban, akkor álltam nősülés előtt…

Muszáj volt a szavába vágnom. – Higgadjon le, Fred. Mondja el, mi történt.

– Egy hetvenkét éves tangieri asszony. Úgy nézem, legalább huszonnégy órája holtan fekszik az ágyán. Tele van egy csoportban elhelyezkedő kiütésekkel az egész teste, de szó szerint, még a tenyere és a talpa is. Tudom, hogy őrültségnek hangzik, de én fekete himlőnek nézem.

– Igaza van, ez őrültség – feleltem, de hirtelen kiszáradt a szám. – Nem lehet inkább bárányhimlő? Nem csökkentették valamilyen módon az immunreakcióit?

– Semmit sem tudok erről a nőről, de ilyen bárányhimlőt még nem láttam. Ezeknek a kiütéseknek az elhelyezkedése fekete himlőre utal. Amint már mondottam, először is csoportosan fordulnak elő, mind körülbelül egyidősnek látszik, és minél távolabb vannak a test középpontjától, annál sűrűbbek. A végtagokon és az arcon egybefolynak.

A torzóra gondoltam, azokra a kis területeken látható kiütésekre, amelyeket övsömörnek néztem. Rettegés töltött el. Nem tudtam, hol halt meg az áldozat, de úgy gondoltam, valahol Virginiában. A Tangiersziget is Virginiához tartozik, egy kis zátonysziget a Chesapeake-öbölben, ahol a gazdaság alapja a rákhalászat.

– Rengeteg furcsa vírus terjed manapság – mondta Fred Hoyt.

– Ez igaz – mondtam. – De se a Hanta, se az Ebola, se a HIV, se a dengue-láz, se a többi hasonló nem okoz ilyen tüneteket, amilyeneket maga leír. Ettől persze létezhet még valami, amiről nincs tudomásunk.

– Én ismerem a fekete himlőt. Elég öreg vagyok, a tulajdon két szememmel láttam, de ettől még nem vagyok szakértője a fertőző betegségeknek, Kay. És az is biztos, hogy én nem ismerek annyi területet, mint maga. Mindenesetre tény, hogy akármitől is, de ez az asszony meghalt, és hogy valamilyen himlővírus vitte el.

– Ha jól veszem ki a szavaiból, egyedül élt.

– Igen.

– Mikor látták utoljára élve?

– A rendőrfőnök már kezébe vette az ügyet.

– Miféle rendőrfőnök? – kérdeztem.

– A tangieri rendőrség egyszemélyes. Ő a főnök. Most épp az ő kocsijában ülök, az ő telefonjáról beszélek.

– De ugye nem hallja?

– Nem, a szomszédokat kérdezgeti. Én is kérdezgettem őket, de nem jutottam sokra. Maga járt már errefelé?

– Nem, még soha.

– Hát, hogy is mondjam… Errefelé nemigen változik a törzsállomány. Az egész szigeten talán ha három család lakik. A legtöbbje soha ki se mozdult a szigetről, alig érteni a szavukat. Nem az a dialektus, amelyikkel a világ bármely pontján találkozhat az ember.

– Amíg nincs valami jobb ötletem, hogy mi lehet ez, senki se nyúljon hozzá. – Beszéd közben már kigomboltam a pizsamámat.

– Akkor most hogy legyen? – kérdezte Hoyt doktor.

– Állítsa oda a rendőrfőnököt a házhoz. Amíg nem szólok, senki ne menjen a közelébe. Maga pedig menjen haza. Holnap majd hívom.

A labor még nem végzett a torzó mikrobiológiai vizsgálatával, de már nem bírtam várni. Sietősen felöltöztem, ügyetlenkedtem, minden kiesett a kezemből, mintha elhagyott volna az erőm. Szinte száguldottam a néptelen belvárosi utcákon, ötkor már le is állítottam a kocsit az intézet mögötti parkolóban. A kapun belépve mindketten megriadtunk egymástól: az őr is, én is.

– Jóságos ég, Scarpetta doktornő! – sóhajtott Evans; velem egy időben lépett be dolgozni az intézetbe, azóta őrizte.

– Bocsánat – mondtam kalapáló szívvel. – Nem akartam megijesztení.

– Épp körbejárom a házat. Egyébként minden rendben?

– Nagyon remélem.

– Várható valami?

Elkísért a lépcsőház belső ajtajáig. Mikor kinyitottam, ránéztem.

– Tudtommal semmi – válaszoltam.

Ez már sok volt neki: most már végképp nem értette, mit keresek itt hajnalban, ha egyetlen eset sem várható. Fejcsóválva indult a parkolóra nyíló kapuhoz. Tudtam, hogy most az Egyesített Labor néhány lépésnyire lévő előcsarnokába megy, ott üldögél és nézi a tenyérnyi, villódzó

tévét, amíg el nem érkezik az újabb őrjárat ideje. A boncterembe nem volt hajlandó betenni a lábát, nem értette, hogyan képes rá valaki. Tudtam, hogy tart tőlem.

– Nem leszek lent sokáig – mondtam. – Aztán fölmegyek.

– Csak tessék – felelte még mindig csóválva a fejét. – Tudja, hol talál meg.

A boncteremhez vezető folyosó felénél van egy helyiség, amelybe csak nagy néha megyek be. Elővettem a kulcscsomómat, kinyitottam. Három hűtő áll odabent, egyik sem szokványos fajta. Rozsdamentes acélból épített hatalmas szekrények, belső hőmérsékletük minden ajtajukon digitálisan leolvasható. Mindegyiken látható egy esetszám, amely a mögötte fekvő embert jelzi, akinek kilétére még nem derült fény.

Kinyitottam az egyik ajtót. Sűrű köd gomolygott ki mögüle, szinte arcul csapott a hideg levegő. A torzó hullazsákban hevert a tálcán. Köpenyt, kesztyűt húztam, arcvédőt tettem föl, és egyáltalán mindent, ami védelmet biztosíthatott. Tudtam, hogy talán máris bajban vagyok, és miközben kicsúsztattam a zsákot és ráemeltem a helyiség közepén álló rozsdamentes asztalra, Wingo és a kiszolgáltatottsága jutott eszembe, és megborzongtam az aggodalomtól. Lehúztam a fekete műanyag zsák cipzárát, kitéve ezzel a torzót a környező levegő hatásának, aztán kimentem, és kinyitottam a boncterem ajtaját.

Fogtam egy szikét meg néhány tiszta tárgylemezt, a műtősmaszkot felhúztam az orrom és a szám elé, és visszamentem a hűtőkhöz. Becsuktam az ajtót. A torzó bőrének külső rétege már nyirkos volt a kezdődő olvadástól, melegvizes törülközőkkel igyekeztem felgyorsítani a folyamatot, mielőtt feltárom a véredényeket, illetve a csípő környékén csoportosuló kiütéseket és az amputált végtagok egyenetlen szélű csonkjait.

A szikével megkapirgáltam a hólyagokat, kenetet simítottam a tárgylemezekre. Behúztam a zsák cipzárát, fertőzésveszélyt jelző élénk narancssárga címkével megjelöltem. Alig bírtam visszatenni a hűtő polcára, karom remegett az erőfeszítéstől. Evansen kívül nem volt senki, akit

segítségül hívhattam volna, ezért egyedül kellett boldogulnom. A hűtőrekesz ajtajára is tettem figyelmeztető feliratokat.

Fölmentem a másodikra, és kinyitottam egy kis labort, amely pontosan olyan lett volna, mint a többi, ha nincs ott az a sokféle műszer, amelyeket csak a szövetek mikroszkopikus vizsgálatára, szövettani elemzésre lehet használni. Az egyik pulton egy szövet-előkészítő állt, az a fajta, amelyik májból, veséből és epéből vett mintákat rögzít, dehidrál, majd itat át paraffinnal. Innen a minták a beágyazóhoz, majd a metszetvágóhoz kerülnek, amely hajszálvékony szeletkéket vág le belőlük: ez utóbbiakat vizsgálva görnyedek odalent olyan sokat a mikroszkópom fölött.

Mialatt a metszetek a levegőn száradtak, végigkotortam a polcokat: élénk narancsszín, kék és rózsaszín színezékekkel teli üvegeket toltam félre, Gram-jodidot vettem elő a baktériumokhoz, Oil Redet a májzsírhoz, ezüstnitrátot, Biebrach-vöröset és akridin-orange-t. A Tangier-sziget körül forogtak a gondolataim, ahol még sose jártam. Úgy értesültem, arrafelé nemigen történnek bűntények. Nincs más bűnük, mint az ivás, amely megszokott jelenség a tengert egymagukban járó férfiak körében. Eszembe jutott a kék rák, meg az az ostobaság, hogy bárcsak valamilyen halat adott volna helyette Bev.

Megtaláltam a Nicolaou-színezéket, beledugtam egy szemcseppentőt, és óvatosan mindegyik tárgylemezre csöppentettem egy parányit a vörös folyadékból, aztán fedőlemezzel letakartam őket. A lemezeket egy masszív, kemény táblás dossziéba tettem, és elindultam le az elsőre. Ekkorra már szállingóztak befelé az emberek, furcsa pillantásokkal méregettek, mikor látták, hogy műtősöltözékben, maszkosan, kesztyűben jövök velük szemben a folyosón. Mikor beértem a szobámba, Rose az elmosatlan kávéscsészéket szedte le az íróasztalomról. Láttomra megdermedt.

– Doktornő! Mi történt?

– Nem tudom, de remélem semmi – Leültem az asztalomhoz, és levettem a borítót a mikroszkópról.

Rose az ajtóban állt, onnan nézte, hogyan helyezek egy tárgylemezt a tárgylencse alá. Ha semmi másból, a hangulatomból kiérezhette, hogy nagy a baj.

– Segíthetek valamit? – kérdezte halkan és komoran.

A tárgylemezen lévő kenet fókuszba került, négyszázötvenszeresére növekedett. Rácsöppentettem egy kis olajat. Néztem az eozinnal megfestődött beékelődések élénkpiros hullámait a felhám fertőzött sejtjeiben, és a himlő típusú vírus jelenlétére utaló Guarnieri-testeket. Fölszereltem a mikroszkópra egy Polaroid mikrofényképezőgépet, és nagy felbontású, színes felvételeket készítettem arról a valamiről, ami sejtésem szerint mindenképpen végzett volna az asszonnyal. A halál nem adott neki választást.

– Szóljon át az egyetemre, hogy megjött-e már Phyllis – mondtam Rose-nak. – Mondja meg neki, hogy a minta, amit szombaton küldtem neki, nem várhat.

Egy óra múlva kitett az Eleventh és a Marshall Street sarkán, a Virginia Orvosegyetemnél. Annak idején, mikor még nem voltam sokkal idősebb azoknál a medikusoknál, akiket most egész évben rendszeresen tanítok, igazságügyi orvosi rezidensképzésre jártam ide. A Sanger Hallt a hatvanas évek építészete szülte, szembántóan fényes kék csempéi már kilométerekről rikítanak. Beszálltam egy liftbe, amely tele volt ismerős orvosokkal és tőlük rettegő hallgatókkal.

– Jó reggelt.

– Magának is. Órája van?

Nemet intettem a fehér köpenyesek gyűrűjében. – A TEM-et szeretném igénybe venni.

– Hallott a tegnapi boncolásunkról? – kérdezte egy tüdőspecialista, mikor nyílt az ajtó. – Pneumoconiosis. Ásványi por. Konkrétan berilliummérgezés. Hányszor találkozott ilyesmivel errefelé?

Gyors léptekkel indultam a negyediken a patológia elektronmikroszkóp-laboratóriuma felé, ahol a város egyetlen transzmissziós elekt-

ronmikroszkópja, a TEM működik. A fotó-, illetve fénymikroszkópok és a sejtek méretének elemzésére használatos más, csak beavatottak által ismert műszerek és a röntgenes mikroanalízishez szükséges karmonos bevonókészülékek jellemző módon tenyérnyi szabad helyet sem hagytak a munkapultokon és a műszerkocsikon.

A TEM általában az élők számára van fenntartva, leggyakrabban vese- és agymintákat vizsgálnak vele, vírusokat már ritkábban, boncolásból származó szöveteket pedig szinte soha. Tekintettel arra, hogy én csak már halott páciensekkel foglalkozom, és hogy a kórházi ágyak örökösen tele vannak olyan emberekkel, akik állandó félelmek között várják kezelőorvosuk megnyugtató szavát, miszerint a legrosszabbtól már nem kell tartaniuk, elég nehezen tudtam meggyőzni az orvosokat és a kutatókat az én területem szükségleteiről. Ezért aztán egészen mostanáig soha nem is noszogattam Phyllis Crow-der doktornőt, hogy azonnal lásson munkához. Így tehát tudta, hogy most valami másról van szó.

Már a folyosón hallottam a hangját, megismertem brit kiejtését; éppen telefonált.

– Tudom és meg is értem – mondta épp a kagylóba, mikor halkan megkopogtattam a nyitott ajtót –, de vagy megállapodunk egy másik időpontban, vagy nélkülem folytatják. Valami közbejött. – Mosolyogva intett, hogy csak jöjjek.

Rezidens korom óta ismerem, és mindig gyanítottam, hogy nem utolsósorban neki köszönhetem, hogy szóba kerültem mint lehetséges jelölt, mikor a virginiai vezető igazságügyi orvos pozíciója megüresedett. Korombeli volt, nem ment férjhez; rövid, szürke haja és ugyanolyan színű szeme volt, és mindig ugyanazt az antik aranykeresztet viselte a nyakában. Amerikaiak voltak a szülei, de Angliában nevelkedett, ott is végzett, és ott dolgozott először laboratóriumban.

– Ezek a hülye értekezletek – panaszolta, letéve a kagylót. – Semmit sem utálok jobban. Emberek körbeülnek egy asztalt és locsognak, ahelyett hogy dolgoznának.

Egy pár kesztyűt vett elő egy dobozból, és a kezembe nyomta. Aztán egy maszkot is.

– Ott lóg egy köpeny az ajtón – intett a fejével. Bementem vele a szűk, sötét helyiségbe, ott dolgozott, amíg a telefon meg nem szólalt. Magamra kaptam a köpenyt, és kerestem magamnak egy széket. Phyllis már a hatalmas látókamrában zölden foszforeszkáló képernyőt nézte. A TEM inkább hasonlít valamilyen oceanográfiai vagy űrkutatási műszerre, mint egy normál mikroszkópra. A látókamráról mindig a búvársisak jut eszembe, amelyen kitekintve hátborzongató, kísérteties képet lát a lemerülő a szivárványos tengervízben.

Egy szkópnak nevezett széles csövön keresztül, amely a látókamrától a mennyezetig ér, százezer voltos sugár érte az általam hozott, hat-hét századmikron vékony májmintát. Azok a metszetek, amelyeket én nézegetek a fénymikroszkópommal, egyszerűen vastagak ahhoz, hogy az elektronsugár áthatoljon rajtuk.

Ahogy a boncolásoknál szokás, a máj- és epemetszeteket glutaraldehidben fixáltam, amely nagyon gyorsan behatol a szövetbe. Így küldtem el őket Crowdernek. Tudtam, hogy ő ezek után még műanyagba ágyazza, úgy készít belőle az ő eszközeihez megfelelő ultramikro metszeteket, majd gyémántkéssel veszi kezelésbe. Ezután egy parányi rézrostélyra helyezi, majd urán- és ólomionokkal megfesti.

Egyikünk sem számított arra a képre, amit a kémlelőkamrába nézve láttunk. A képernyőn egy vírus majdnem százezerszeresére nagyított zöld árnya látszott. Gombok csettentek, ahogy Phyllis állított az intenzitáson, a kontraszton és a nagyításon. Néztem a DNS kettős sodratú, tégla alakú részecskéit, amelyek a valóságban alig érik el a milliméter milliomod részének kétszáz-kétszázötvenszeresét. Nem is pislogtam, annyira figyeltem. Ez himlő.

– Mi a véleményed? – kérdeztem. Reméltem, hogy megcáfol.

– Ez valamilyen himlővírus, efelől semmi kétség – szögezte le. – A kérdés csak az, hogy milyen. Tény, hogy a kiütések nem követnek

semmiféle idegpályát. Az is tény, hogy ilyen idős korban szokatlan a bárányhimlő. Ez komoly dolog. Engem aggaszt, hogy előfordulhat még ugyanilyen eseted, ugyanilyen tünetekkel. El kell még végezni néhány vizsgálatot, de orvosi válsághelyzetként kezelem. – Rám nézett. – Ez egy nemzetközi vészhelyzet. Hívom a CDC-t.

– Én is pontosan ezt fogom tenni – válaszoltam. Nyeltem egy nagyot.

– Te mit hámozol ki abból, hogy mindez egy feldarabolt emberen bukkant fel? – kérdezte Phyllis Crowder, miközben a kamrába nézve újra meg újra állított a mikroszkópon.

– Semmit. – Felálltam. Gyöngének éreztem magam.

– Sorozatgyilkosok itt és Írországban. Megerőszakolják és feldarabolják áldozataikat.

Ránéztem.

Felsóhajtott. – Nem sajnálod időnként, hogy nem maradtál a kórházi patológiánál?

– Azokat a gyilkosokat, akikkel te foglalkozol, még nehezebb észrevenni – feleltem.

Tangierre, sziget lévén, csak vízi vagy légi úton lehet eljutni. Mivel turistaforgalma éppenséggel nem túl sűrű, ezért kevés a komphajó, és október derekától már nem is közlekednek. Olyankor az ember nem tehet mást, mint áthajt Crisfieldbe, vagy – az én esetemben – autózik száznegyven kilométert Reedville-ig, hogy ott fölvegye a parti őrség. Mikor kiléptem az intézetből, a legtöbben már ebédhez készülődtek.

Rose-nak meghagytam, hogy hívja fel Atlantában, a Járványügyi és Megelőzési Központot – ez a CDC –, mert valahányszor próbáltam, állandóan tartásra kapcsoltak. Megkértem, hogy szóljon Marinónak és Wesleynek is, mondja meg nekik, hova indultam, és hogy amint tudok, telefonálok. A 64-esen indultam keletnek, aztán rátértem a 360-asra. Hamarosan vidéki tájon jártam.

A földeken már barnállott a kukorica, sólymok szitáltak s csaptak le időről időre a világnak e szögletén, ahol a baptista templomoknak olyan neveket adnak, mint Hűség, Győzelem vagy épp Zion. A fákat páncélingként takarta a kúszólonc. A Rappahannock folyó túlpartján, a Northern-földnyelven szélesen elterülő udvarházak állnak egymástól nem messze, olyanok, amelyek fenntartására a jelenlegi tulajdonosnemzedék már nem képes. Újabb mezők és gyászos mirtuszok mellett haladtam el, majd elértem a northumberlandi bíróságot, amely még a polgárháború előtt épült.

Heathsville-ből leginkább a művirágos, gondozott temetőkre emlékszem, és hogy az egyik ház előtt egy színesre festett horgony tűnt a szemembe. Sűrű fenyőerdőn át vitt tovább az út, aztán kukoricaföldek következtek: annyira megközelítették a keskeny burkolatot, hogy ha kinyújtottam volna a kezem, menet közben is kitéphettem volna egy barna szárat. A Buzzard-foki csónakkikötőben vitorlások mellett egy kék-vörös-fehér kirándulóhajó, a Chesapeake Breeze horgonyzott – ebben az időszakban tavaszig már nem fut ki. Simán találtam parkolóhelyet, és a kis jegykiadó bódéban sem ült senki, aki tíz centet lefizettetett volna velem.

Egy fehér kishajó várt, a parti őrségé. A tengerészek musztángruhaként ismert élénk narancsszín és kék hő- és vízszigetelő kezeslábast viseltek. Az egyikük a vaslétrán felkapaszkodott a mólóra. Idősebbnek látszott a többieknél, gesztenyebarna haja és szeme volt, a derekán egy kilenc milliméteres Beretta függött.

– Scarpetta doktornő? – Nem játszott rá a tekintélyére, de volt neki.

– Igen – feleltem. Jó néhány csomagom volt, többek között egy kemény hordtáska, benne a mikroszkópom meg a MicroCam.

– Hadd segítsek. – Kezet nyújtott. – Ron Martinez vagyok, a crisfieldi bázisparancsnok.

– Köszönöm. Igazán hálás vagyok.

– Mi nem különben.

A móló és a tizenkét méteres őrnaszád között a hullámverés hatására hol szétnyílt, hol összeszűkült a szakadék. A korlátba kapaszkodva beszálltam. Martinez leereszkedett egy meredek lépcsőn. A hajó gyomrába mentünk: tele volt mentőfelszerelésekkel, tűzoltófecskendőkkel és óriási kötéltekercsekkel. Sűrű dízelolajszag ülte meg a levegőt. A parancsnok betuszkolta a holmimat egy biztosnak látszó helyre, és le is kötözte. Adott egy musztángruhát, mentőmellényt és kesztyűt.

– Nem árt, ha ezeket magára veszi, hátha a vízbe pottyan. Nem nagy öröm, de előfordul. – Végigpásztázott a szeme. – Nem akar inkább idelent maradni? – kérdezte; a hajó halkan nekikoccant a mólónak.

– Tengeribeteg nem leszek, de klausztrofóbiás igen – feleltem. Leültem egy keskeny párkányra, és lehúztam a csizmám.

– Ahogy gondolja. De erős lesz a hullámzás.

Felkapaszkodott a fedélzetre, én pedig megküzdöttem a musztángruhával. Tele volt cipzárakkal és tépőzárakkal, a bélése pedig műanyagból készült, hogy egy kicsit tovább maradjak életben, ha netán felborul a hajó. Felhúztam a csizmámat, aztán belebújtam a késsel, síppal, jelzőtükörrel és jelzőrakétákkal felszerelt mentőmellénybe. Feltornásztam magam a félig nyitott kormányfülkébe, mert semmiképp nem akartam lent maradni. A legénység lezárta a fedélzeti motorházat, Martinez pedig beszíjazta magát a kormányülésbe.

– Huszonkét csomós északnyugati szelünk van – jelentette az egyik tengerész. – Hullámmagasság egy méter és egy húsz között.

Martinez indított, s a naszád távolodni kezdett a mólótól. – Ez a baj az öböllel – mondta rám nézve. – Összetorlódnak benne a hullámok, úgyhogy sose lehet kifogni egy jó kis ritmust, nem úgy, mint a nyílt vízen. Nyilván tudja, hogy esetleg kerülőre kényszerülünk. Rajtunk kívül jelenleg nincs kint más naszád, úgyhogy ha süllyed valami, nekünk kell odarobognunk.

Ódon, jellegzetes tengerparti házak előtt úsztunk el lassan; tetőerkélyükről – özvegyerkélyükről – kémlelték egykor az asszonyok a tengert, jön-e már az ember. A házak előtt füves kuglipályák zöldelltek.

– Ha valakit menteni kell, nekünk kell érte mennünk – folytatta Martinez, miközben a legénység egyik tagja ellenőrizte a műszereket.

Halászcsónak imbolygott el mellettünk; egy öregember állt benne combtőig érő halászcsizmában. Utálkozva nézett ránk.

– Úgyhogy bármi előadódhat. – Martinez szemmel láthatóan élvezte, hogy fennáll ez a lehetőség.

– Nem ez lenne az első alkalom – válaszoltam. Valami undorító bűz csapott meg.

– Mindegy, így vagy úgy, de odavisszük magát, ahogy az öreg dokit is. Nem bírom megjegyezni a nevét. Mióta dolgozik nála?

– Hoyt doktor meg én régi ismerősök vagyunk – válaszoltam nyájasan.

Füstöt eregető, rozsdásodó halfeldolgozó üzemek tűntek föl előttünk, és ahogy közelebb értünk, már láttam a meredeken ágaskodó szállítószalagokat: milliószámra hordták a műtrágyának és olajnak való halakat: menhadeneket. Lavírozó sirályok lesték mohón a hulladékot, figyelték, mint – viszi a szalag az apró, kellemetlen szagú halakat. Más, immár romos üzemek előtt úsztunk el, faluk morzsálódva pergett a vízbe. Elviselhetetlennek éreztem a bűzt, pedig én e tekintetben edzettebb voltam a legénységnél.

– Macskazaba – húzta el a száját az egyik tengerész.

– Inkább macskaszar.

– Nincs az a pénz, amennyiért hajlandó volnék errefelé lakni.

– A halolaj komoly érték. Az algonkin indiánok annak idején kogival trágyázták a kukoricájukat.

– Mi a franc az a kogi? – kérdezte Martinez.

– Ezeknek az undorító kis szeméthalaknak a másik neve. Hol járt maga iskolába?

– Mindegy az. A lényeg, hogy nem azzal keresem a kenyerem, hogy ilyeneket szagolgatok. Legföljebb olyankor, mikor magával megyek slepnire.

– Mi a franc az a slepni?

A heccelődés folytatódott. Martinez még jobban előrenyomta a gázkart, feldübörgött a motor, föl-le bókolt a naszád orra. Álcázott kacsalesek mellett húztunk el; itt is, ott is bóják jelölték a jó rákászhelyeket. A hajócsavar által fölvert vízpermetben felragyogva, szivárvány akaszkodott a sarkunkra. Martinez huszonhárom csomóra fokozta a sebességet, a naszád orra belehasított az öböl mély, kék vizébe, amelyen ma nem ringtak se jachtok, se csónakok, csak egy óceánjáró magaslott hegyként a szemhatáron.

– Mennyire van? – kérdeztem Martinezt az ülése támlájába kapaszkodva. Örültem, hogy fölvettem a mesztángruhát.

– Összevissza tizennyolc mérföld – emelte föl a hangját. Úgy lovagolta a hullámokat, mint egy szörföző, a szeme mindig előrenézett. – Többnyire nem tart soká. Most viszont a szokásosnál rosszabbak a viszonyok. Sőt sokkal rosszabbak.

A legénység továbbra is figyelte a mélységi és irányműszereket, a GPS fentről, a műholdról jelezte az irányt. Most már nem láttam semmit, csak vizet, alacsony hullámok emelkedtek-süllyedtek elől-hátul, pofonként csattantak, ahogy minden irányból nekicsapódtak a hajótestnek.

– Tud mondani valamit arról a szigetről, ahová megyünk? – Szinte kiabálnom kellett.

– Van vagy hétszáz lakója. Húsz éve még maguk generálták az áramot, meg volt egy kis egypályás repterük, de az is olyan anyagokból, amit a kotrógép felszínre hozott. Az anyád! – A hajótest hullámvölgybe zuhant. – Hátulról lökött a szél. Az ilyen egy pillanat alatt föl bírja fordítani a hajót.

Csupa feszültség volt az arca, ahogy a hajóval a hullámokon rodeózott, emberei nem mozdultak, de éberen figyeltek, és kapaszkodtak, amibe csak tudtak.

– A gazdasága alapja a kék rák meg a puha páncélú rák, az egész országba szállítják – folytatta Martinez. – Sőt mindennapos jelenség, hogy a tehetősek csak azért repülnek ide a magángépükkel, hogy rákot vegyenek.

– Legalábbis ők azt mondják, hogy azt vesznek – jegyezte meg valaki.

– Van itt dolgunk piálással, csempészettel, droggal – folytatta Martinez. – Mikor átmegyünk a hajójukra megnézni, megvannak-e a mentőmellények, vagy hogy szállítanak-e drogot, azt ők úgy mondják, hogy *megkampózzuk őket*. – Rám mosolygott.

– És mi vagyunk a csőszök – szólt közbe az egyik tengerész. – Oda nézz, ott jönnek a csőszök!

– Sajátos nyelvet beszélnek – mondta Martinez túljutva egy újabb hullámon. – Néha alig érteni a szavukat.

– Mikor ér véget a rákszezon? – kérdeztem. A tangieriek beszédmódjánál egyelőre jobban izgatott az, hogy mit szállítanak máshova.

– Ilyenkor kotróhálóval rákásznak, húzkodják a fenéken jobbra-balra. Egész télen ezt csinálják, napi tizennégy-tizenöt órában, és van úgy, hogy egy hétre is eltűnnek.

Jobbra a távolban, mint valami bálna, egy sötét tömeg emelkedett ki a vízből. Az egyik tengerész észrevette, hogy azt néztem.

– Egy második világháborús Liberty hajó – mondta. – Megfeneklett. A haditengerészet lőgyakorlatokra használja.

Végre-valahára lassítottunk, közeledtünk a sziget nyugati partjához, egy afféle szikladarabokból, összetört csónakokból, rozsdás hűtőszekrényekből, autókból és más limlomokból és ócskavasakból épített falhoz, amelynek az volt a rendeltetése, hogy védje a szigetet a további erodálódástól. A part szintje nem sokkal haladta meg a tengerét, még a leg-

magasabb részeken sem érte el a fél métert. Házak, egy templomtorony és egy kék víztorony magasodtak a kopár kis szigeten, amelynek lakói teljesen magukra utalva állták a legrosszabb időket is.

Láposok, apályterek előtt dohogott a naszád. Az öreg, foghíjas mólókon magasan egymásra tornyozva álltak a dróthálóból készült és színes úszófüzérekkel szerelt rákvarsák; kerek vagy szögletes tatú, viharvert bárkák horgonyoztak mellette. Martinez megszólaltatta a kürtjét, a hang belehasított a levegőbe. Kötényes tangieri férfiak fordították felénk kifejezéstelen, nyers arcukat, mint akiknek megvan a maguk éppenséggel nem túl hízelgő véleménye a csőszökről. Mialatt kikötöttünk az üzemanyagkutak közelében, tovább rendezgették rákcsapdáikat és hálóikat.

– Itt szinte mindenki Crockett, a főnököt is úgy hívják – mondta Martinez, miközben a tengerészek rögzítették a naszádot. Davy Crockett. Ne nevessen. – Tekintete végigsiklott a mólon meg egy kocsmán, amely a jelek szerint az évnek ebben az időszakában nem tartott nyitva. – Jöjjön.

Kiszálltam vele a hajóból. Olyan hideg szél fújt a tenger felől, mintha január lett volna. Alig tettünk néhány lépést, mikor egy kis platós kocsi kanyarodott be nagy lendülettel a sarkon, csak úgy ropogtak a gumik alatt a kavicsok. Megálltunk. Egy idegesnek látszó fiatalember pattant ki belőle. Az egyenruhája fekete bélelt dzsekiből és kék farmernadrágból állt, valamint egy sapkából, amelyre az volt írva: *Tangieri Rendőrség*. A szeme hol rám, hol Martinezre villant. Csak nézte, mennyi mindent hoztam.

– Hát akkor én most itt hagyom magát Davyvel – mondta Martinez, majd Crockettre nézett. – A hölgy Scarpetta doktornő.

Crockett rábólintott. – Kettejük jönnek?

– Csak a hölgy.

– El'szem magát oda.

Hallottam már ilyen beszédet máshol is: magas hegyek elzárt településein, amelyek lakói jó száz évvel el vannak maradva mindentől.

– Megvárjuk – mondta rám nézve Martinez, és visszament a hajójára.

Odakísértem Crockettet a kocsijához. Látszott, hogy napjában legalább egyszer kívül-belül letisztogatja, s néhány másodperc múlva az is egyértelművé vált, hogy még Marinónál is jobban kedveli az Armor Allt.

– Gondolom, járt már a házban – mondtam, miközben indított.

– Én nem. Szomszéd, az egyik, az. Mikor házzám kajátottak, kajátottam Norfolkhoz.

Hátramenetbe kapcsolt. Az indítókulcs láncán egy önkereszt függött. Jobbra fehér, faácsolatú, kézzel festett cégérű kis vendéglők sorakoztak; ablakaikban műanyag sirályok függtek. Szemből egy rákcsapdákat vontató teherautó közeledett, le kellett húzódnia, hogy elférjünk mellette. Az emberek, fék és sebváltó nélküli kerékpárokon jártak. A legnépszerűbb közlekedési eszköz a robogó volt.

– Hogy hívják az elhunytat? – kérdeztem.

– Lila Pruitt – felelte. Rá se rántott, hogy az én oldalamon lévő ajtó kis híján súrolt egy drótkerítést. – Özvegy volt, nem tudom neki a korát. Főzésreceptet árult a turistáknak. Ráktorta meg ilyen.

Csak félig-meddig értettem a szavait, de azért leírtam, amit hallani véltem. Elzötyögtünk a Tangieri Egyesített Tanoda meg egy temető mellett. Összevissza dülöngéltek benne a sírkövek, mintha vad szeleknek állták volna útjukat.

– Kiderült már, hogy mikor látták utoljára élve? – kérdeztem.

– Dabyba ott volt. – Gondolkodott. – Június tájékába.

Most már végleg verve voltam. – Bocsásson meg, ha jól értem, júniusban valamilyen Daby nevű helyen járt?

– 'Gen. – Úgy bólintott rá, mintha ez lett volna a világ legnyilvánvalóbb dolga.

– Mi az a Daby, és ki látta ott?

– A bót. Daby és Fia. Odavihetem. – Rám pillantott, de nemet intettem. – Oda voltam bevásálni, akkor láttam. Júniusba, asszem.

Furcsa hangzói úgy torlódtak egymásra, mint a bukóhullámok; ez volt az ő világa – a víz. Nem azt mondta, hogy bolt, hanem azt: *bót*, nem azt, hogy vásárolni, hanem: *bevásálni*. Az *asszem* azt jelentette: azt hiszem.

– És a szomszédai mit mondanak? Látta valamelyikük?

– Napok ótától nem.

– És ki talált rá? – kérdeztem.

– Senki se. Értetlenül néztem rá.

– Csak a Bradshaw feleségje akart egy receptet, általtért, és szaglott neki.

– Az emeletre fölment?

– Aszongya, nem – ingatta a fejét Crockett. – Aprózott egyenest hozzám.

– Hol lakott az elhunyt?

– Itt la. – Lassított. – A Scholl Streetbe. – A ház a Swain Memorial nevű metodista templommal átlósan szemben állt: fehér, egyemeletes, deszkazsindelyes falú épület. A ruhaszárítón még ott lengett a mosott ruha, hátul, egy rozsdás pózna tetején madáretető ült. Az udvaron egy öreg halászladik körül rákcsapdák és kagylóhéjak hevertek mindenütt, a kerítés tövében hortenzia hajtott azon a helyen, ahol fehérre meszelt kis ládák sorakoztak a burkolatlan út felé nézve.

– Ezek micsodák? – kérdeztem Crockettet.

– Ottan árult. Huszonöt cent mindenik. Résbe kellett dobni. – Mutatta. – A Lila Pruitt nemigen közlekedett a maga személyibe senkivel se.

Nagy nehezen rájöttem, hogy receptekről beszél. Lenyomtam a kocsiajtó kilincsét.

– Ideki leszek – közölte Crockett.

Szinte könyörögve nézett rám: be ne hívjam a házba.

– Csak ne engedjen be senkit. – Kiszálltam.

– Dehogy erisztek.

Körülpillantottam, megnéztem a homokos talajon álló szomszédos kis házakat és lakókocsikat. Egyik-másik előtt sírok is domborultak, minden valamelyest magasabb területre temettek, a sírkövek már lekoptak, mint a kréta, megdőltek, felborultak. Lila Pruitt tornácára lépve észrevettem, hogy az udvarában álló borókafenyők alatt is dülöngélnek sírkövek.

A külső ajtó szúnyoghálója itt-ott rozsdásodott már, rugója nyikorogva tiltakozott, mikor beléptem az utca felé lejtő beépített verandára. Az ajtó mellett egy virágmintás műanyaggal behúzott hintaágy állt, mellette egy műanyag asztalka. Mrs. Pruitt itt ringatózhatott, kortyolgatta jeges teáját, miközben szemmel tartotta a turistákat, hogy bedobják-e a receptért járó huszonöt centet.

A szélfogó ajtó nem volt bezárva, és Hoyt nem felejtett el rátűzni az ajtóra egy kézzel írt lapot: BETEGSÉG! TILOS BELÉPNI! Arra gondoltam, talán azért írta így, mert feltételezte, hogy a tangieriek nem értenék, mi az, hogy fertőzésveszély. Homályos előtérbe léptem be. A falon függő kép az atyjához könyörgő Jézust ábrázolta. Bomlásnak indult emberi test bűze érződött.

A nappaliban már láthatóvá vált, hogy lakója egy ideje nem érezte jól magát. Pecsétes párnák és takarók hevertek összevissza a kanapén, a dohányzóasztalon papír zsebkendő, lázmérő, aszpirinesüvegek, kenőcsök, elmosatlan poharak és tányérok. Lázasnak kellett lennie. Fájdalmai voltak, és itt helyezte magát kényelembe, hogy nézhesse a tévét.

Végül már annyi ereje sem maradt, hogy fölkeljen az ágyából, és levánszorogjon ide. Ott is találtam rá, egy ágyban, az egyik rózsatapétás szobában, amelynek utcára néző ablaka előtt hintaszék állt. Az állótükör egy lepedővel le volt takarva, mintha a szoba lakója már képtelen lett volna elviselni önmaga látványát. Hoyt, az öreg, tapasztalt orvos tiszteletteljesen letakarta a holttestet, de nem nyúlt semmi máshoz. Eszébe sem jutott, főleg, hogy tudta: utána én jövök ide. Megálltam a szoba

közepén; semmit sem akartam elkapkodni. A bűz mintha elfeketítette volna a levegőt, és mintha közelebb húzódtak volna egymáshoz a falak.

Szemem végigsiklott a fésülködőasztalon heverő olcsó hajkefén és fésűn, a széken – ruhadarabok hevertek rajta halomban, nem volt ereje eltenni vagy kimosni őket –, a szék alatt megbúvó bolyhos, rózsaszín papucson. Az éjjeliszekrényen egy Biblia feküdt, fekete bőrkötése kiszáradt, megrepedezett, egy kis flakon Vita aromaterápiás arcpermet állt mellette, azzal próbálhatta hűsíteni lángoló arcát. A padlón egymásra tornyozva áruházi katalógusok hevertek; ha megtetszett neki valami, behajtotta a lap sarkát.

A fürdőszobában a mosdókagyló fölötti tükröt törülköző takarta, a linóleumpadlón vizes, véres törülközők hevertek. A vécépapírja elfogyott, a kád peremén álló sütőporos doboz arról árulkodott, hogy a maga házilagos módján, fürdővel próbált enyhülést keresni. Az orvosságos szekrénykében nem találtam receptre kapható gyógyszereket, csak fogselymet, kötszereket, sebkenőcsöt. A műfogsora a mosdókagyló szélén volt, egy műanyag dobozban.

Idős, magányos asszony volt, pénze alig, és élete során minden valószínűség szerint csak ritkán hagyta el a szigetet. Úgy sejtettem, azért nem próbált segítséget kérni a szomszédaitól, mert telefonja nem volt, és attól tartott, ha bárki is meglátja, rémülten elmenekül. Mindezek tudatában sem voltam teljesen felkészülve arra a látványra, amely a takaró felhajtásakor fogadott.

Mindenütt gennyes pattanások borították, szürkék és kemények, mint a gyöngy, fogatlan szája beesett, festett, vörös haja szanaszét állt. Még jobban lehúztam róla a takarót, kigomboltam a hálóingét. A magam szemével láttam azt, amire Hoyt már felhívta a figyelmemet: a végtagokon és az arcon sűrűsödtek a kiütések, a törzsön nem volt annyi belőlük. A körmével tépte a húst saját kezéről és lábáról, véresre vakarta, annyira viszkethetett; a másodlagos fertőzések duzzadtak és kérgesek voltak.

– Isten legyen irgalmas hozzád – suttogtam döbbenetemben.

Belegondoltam: mindene viszket, sajog, lángol, és nem mer a tükörbe nézni, mert retteg a visszatekintő rémlátomástól.

– Ez egyszerűen rémes – mondtam fennhangon. Anyám jutott eszembe.

Felszúrtam egy gennyes pattanást, egy tárgylemezre kenetet vettem belőle, aztán kimentem a konyhába, és az asztalon felállítottam a mikroszkópomat. Már tudtam, mit fogok találni. Ez nem bárányhimlő. És nem is övsömör. Minden jel egy pusztító, megnyomorító betegségre utalt: *variola major*-ra – hétköznapi nevén fekete himlőre. Bekapcsoltam a mikroszkópot, rögzítettem a tárgyasztalon az üveglemezkét, a nagyítást négyszázszorosra vettem, és ahogy a látómezőben megjelentek a citoplazmás Guarnieri-testek, állítottam a fókuszon. Több Polaroid-felvételt készítettem a tényről, amely nem lehetett igaz.

Hátratoltam a széket, felálltam, fel-alá járkáltam; hangosan ketyegett a falióra.

– Hol szerezte ezt? Hol? – kérdeztem fennhangon.

Kimentem a ház elé Crockett kocsijához, de néhány lépésnyire megálltam.

– Nagy baj van – mondtam –, és egyelőre nem nagyon tudom, hogyan fogom megoldani.

Rögtön az első gond abból adódott, hogy nem tudtam egy lehallgatás ellen védett telefonhoz jutni: úgy ítéltem meg, lehetetlen. Nem telefonálhattam a helyi cégektől, és főleg nem a szomszédságból vagy a főnök lakókocsijából. Csak a mobilomat használhattam, amelyet eddig eszembe se jutott volna ilyen közlendők továbbítására használni. De nemigen volt választásom. Három ötvenkor egy női hang szólt bele a kagylóba a marylandi Frederick-ben, a Fort Detrickben működő USAMRIID-ben, az Egyesült Államok Járványügyi Kutatóintézetében.

– Fujitsubo ezredessel szeretnék beszélni – mondtam.

– Sajnos értekezleten van.

– Nagyon fontos.

– Tessék holnap hívni.

– Akkor legalább hadd beszéljek az asszisztensével vagy a titkárnőjével.

– Ha netán nem hallotta volna, minden nélkülözhető szövetségi alkalmazott kényszerszabadságon van.

– Jézusom! – kiáltottam dühösen. – Itt vagyok egy szigeten egy fertőző halottal. Járványt okozhat. Ne jöjjön most nekem azzal, hogy várjak, míg visszajönnek a szabadságról!

– Tessék?

Hallottam, hogy a vonal túlsó végén egyfolytában csöngenek a telefonok.

– Mobilról beszélek, bármely pillanatban kimerülhet az akku. Az ég áldja meg, szóljon be neki vagy kapcsoljon oda! De azonnal!

Odakapcsolt. Fujitsubo a Capitol Hill-i Russel Buildingben volt. Tudtam, hogy valamiféle szenátor szobájából beszél, de nem érdekelt. Igyekezve uralkodni ijedtségemen, gyorsan ismertettem a helyzetet.

– Ez lehetetlen – mondta. – Egészen biztos benne, hogy nem bárányhimlő vagy kanyaró?

– Egészen. Egyébként is mindegy, micsoda, akkor is el kell különíteni, John. Ezt nem küldhetem be az intézetbe. Magának kell kézbe vennie a dolgot.

Az USAMRIID az Egyesült Államok biológiai védelmi kutatási programjának legnagyobb orvosi laboratóriuma. Célja, hogy megvédje az ország lakóit egy esetleges biológiai támadás következményeitől. És ami a jelen esetben még ennél is fontosabb volt: nekik van az országban a legnagyobb négyes szintű karanténlaboratóriumuk.

– Én csak terrorakciók esetén léphetek – válaszolta Fujitsubo. – A járványok a CDC-re tartoznak. Érzésem szerint velük kellene beszélnie.

– Előbb-utóbb fogok is – mondtam. – Nyilván náluk is mindenki szabadságon van, ezért nem tudtam hamarabb elérni magát. Ők viszont Atlantában működnek, maga pedig Marylandben, nem messze innen, ezt a halottat pedig a lehető leggyorsabban el kell szállítani innen!

Hallgatott.

– Ember nálam jobban nem reméli, hogy tévedek – folytattam; kivert a hideg veríték. – Ha viszont nem tévedek, és nem tesszük meg a megfelelő óvintézkedéseket…

– Tudom. Tudom – vágott közbe. – A mindenségit! Alig van bent valaki. Na jó. Adjon nekünk néhány órát. Felhívom a CDC-t, és összehozunk egy csapatot. Magát mikor oltották be utoljára bárányhimlő ellen?

– Valamikor kislánykoromban. Már nem emlékszem.

– Elkíséri a halottat? – kérdezte.

– Az én ügyem – feleltem. Tudtam, mire gondol: engem is karanténba akar helyezni. – Csak vigyük innen a szigetről, az egyéb dolgok miatt később is ráérünk izgulni – mondtam.

– Hol találjuk magát?

– A ház a központban van, az iskola mellett.

– Hm. Elég baj. Lehet tudni valamit arról, hogy hány ember lehetett eddig fertőzésveszélynek kitéve?

– Fogalmam sincs. Nézze, van itt a közelben egy kis öböl. Keressék azt és a metodista templomot. Elég magas a tornya. A térkép szerint van itt egy másik templom is, de annak nincs tornya. Van egy kis szükségrepülőtér is, de minél közelebb jönnek a házhoz, annál jobb. Nem volna szerencsés, ha az itteniek meglátnák, mikor elszállítják.

– Egyetértek. Pánikra igazán semmi szükségünk. – Fujitsubo lélegzetvételnyi szünet után kissé barátibb hangon megkérdezte: – Magánál minden rendben?

– Nagyon remélem. – Szemembe könnyek gyűltek, a kezem remegett.

Mindig is fennállt az az elméleti lehetőség, hogy a sok-sok gyilkosság és őrültség után, amelyekkel pályám során találkozom, végül valamilyen betegség visz el szép csöndben. Sose tudom, minek teszem ki magam egy holttest felnyitásakor, mikor a véréhez érek vagy belélegzem a testből felszabaduló levegőt. Vigyázok, hogy meg ne vágjam, meg ne szúrjam magam, de aggódni inkább a fertőző májgyulladás és a HIV miatt kell. Nap mint nap bukkannak fel új vírusok, s gyakran eszembe jut, hogy egyszer még ők lesznek a világ urai, miután végre megnyerik a háborút, amelyet az idők kezdete óta folytatnak ellenünk.

Egy ideig csak ültem a konyhában, hallgattam a falióra ketyegését. Odakint a nap múlásával egyre gyengült a fény. Már-már elfogott a vakrémület, mikor Crockett sajátos hangja harsant odakint.

– Doktornő! Doktornő!

Mikor kimentem a verandára, észrevettem, hogy a legfelső lépcsőfokon egy kis barna papírzacskó áll, mellette egy fedeles-szívószálas üdítőspohár.

Fölvettem, Crockett pedig visszaült a kocsijába. Elég messzire kellett mennie ezért a kis ennivalóért, ami nem volt okos dolog a részéről, kedves viszont igen. Úgy intettem neki, mintha az őrangyalom volna; egy kicsivel jobban éreztem magam. Leültem a hintaágyra, ringatóztam, kortyolgattam a Fisherman's Corner édesített jeges teáját. A szendvics fehér kenyérből és szárított lepényhalból állt, sült kagyló is volt benne. Úgy éreztem, még sose ettem semmit, ami ennyire friss és finom lett volna.

A rozsdásodó szúnyoghálón át az utcát néztem. Csillámló vörös golyóbisként siklott lefelé a templom tornyán a nap, fejem fölött vadlibák sötét sziluettjei húztak V alakban. Crockett bekapcsolta a kocsi fényszóróit, a környező házak ablakaiban fény gyúlt, a ház előtt két lány biciklizett el, és alaposan megbámultak. Biztos voltam benne, hogy tudják. Hogy az egész sziget tudja. Híre ment, hogy két orvos is jött meg a parti őrség, mert valamit találtak Lila Pruitt ágyában.

Bementem, új kesztyűt vettem, orrom-szám elé húztam a maszkot, és megint kimentem a konyhába, hogy megnézzem, mi van a szemetesedényben. Ott találtam a mosogató alatt, papírzacskóval bélelve. Leültem a kőre, egyenként szedegettem ki és vettem szemügyre mindent, hátha kiderül belőlük valahogy, mióta betegeskedett Lila Pruitt. Látni való volt, hogy elég rég nem ürítette az edényt: üres konzervdobozok voltak benne, kiszáradt, megkeményedett készételdobozok, nyers sárga- és fehérrépahéj, összefonnyadva, kopogósra keményedve.

Végigjártam a ház helyiségeit, belekotortam mindegyik papírkosárba, amit csak találtam. A legszomorúbb látványt a nappaliban lévő nyújtotta. Papírcsíkokon több kézírásos receptet is találtam: Rákfelfújt, Ráktorta, Lila-féle kagylóleves. Sokat hibázott, sok szót átírt, feltételeztem, hogy ezért dobta ki őket. A papírkosár fenekén egy kis hengeres kartondoboz hevert: a gyártó cég küldte postán, mintaként.

Elővettem táskámból a zseblámpámat, kimentem, megálltam a lépcsőn, és vártam, hogy Crockett kikászálódjon a kocsijából.

– Nagy nyüzsgés lesz itt hamarosan – mondtam.

Úgy nézett rám, mintha megőrültem volna. A világos ablakokból arcok fordultak felénk. Lementem a verandalépcsőn a kerítéshez, és sorban bevilágítottam a kis ládákba, amelyekből Lila Pruitt a receptjeit árulta. Crockett elhátrált.

– Azt próbálom kideríteni, mióta lehetett beteg – mondtam.

A ládákban sok recept volt, a pénzesdobozban pedig mindössze három negyeddolláros.

– Mikor hozott ide utoljára turistákat a komp? – kérdeztem. Még egy ládába bevilágítottam: Rákleves Lila-módra.

– Múlt hétbe. Hetek ótától semmi se nincsen – válaszolta.

– A szomszédok szoktak tőle recepteket venni? – kérdeztem.

Úgy ráncolta a homlokát, mintha valami furcsát kérdeztem volna. – Nekiek megvannak az övéjeik.

A szomszédok már kint álltak a verandákon, néma árnyakként figyelték, mit művel ez a fehér köpenyes, bekötött hajú, kesztyűs, eszetlen nőszemély, miért világítgat a ládákba, és miért beszélget a főrendőrrel.

– Hamarosan nagy nyüzsgés lesz itt – ismételtem. – Bármely pillanatban megérkezhetnek a katonaság egészségügyisei. Magától azt fogják kérni, hogy nyugtassa meg az embereket, és küldje őket vissza a házukba. Most pedig menjen el a parti őrséghez, és kérje meg őket, hogy segítsenek magának.

9

Holdfényes este volt. Már majdnem kilencet mutatott az óra, mikor hangos kelepeléssel megérkeztek. A katonai Blackhawk ott dübörgött a metodista templom fölött, a rotorja keltette rettenetes turbulencia a fákat korbácsolta, s mindeközben egy erős fényű reflektor leszállóhelyet keresve a talajt pásztázta. Madárként szállt le a szomszéd ház előtt. Álmélkodó tagieriek tódultak az utcákra.

A veranda hálója mögül figyeltem az egészségügyi szállítócsapat kikászálódását; gyerekek leskelődtek szótlanul, szüleik mögé bújva. Narancsszín műanyag öltözékben és csuklyában, elemről működő légtartállyal a hátán a USAMRIID és a CDC öt szakembere mintha egy másik bolygóról csöppent volna ide. Egy buborékforma védőtetővel fölszerelt hordággyal indultak a ház felé.

– Hál' istennek, hogy itt vannak – mondtam, mikor odaértek hozzám.

Műanyag lábbelijük hangosan nyiszogott a padlón. Nem vették maguknak a fáradságot, hogy bemutatkozzanak. A csapat egyetlen női tagja egy összehajtogatott narancsszínű öltözéket nyomott a kezembe.

– Azt hiszem, már késő egy kicsit – mondtam.

– Ártani nem árt. – Ahogy a szemembe nézett, láttam, hogy nem sokkal idősebb, mint Lucy. – Vegye csak föl.

Olyasféle anyaga volt, mint a zuhanyfüggönyöknek. Leültem a hintaágyra, és cipőstül-ruhástul belebújtam. A csuklya átlátszó volt, a róla csüngő mellrészt szorosan megkötöttem, aztán bekapcsoltam a derekamra szerelt légtartályt.

– Fönt van – mondtam, túlharsogva a fülembe zúgó levegő süvítését.

Én mentem előre, jöttek utánam a hordággyal. Leesett az álluk, mikor meglátták, mi van az ágyon.

– Jézusom! – bukott ki az egyik kutatóból. – Életemben nem láttam még ilyet.

Hirtelen mindenki egyszerre kezdett beszélni.

– Csavarjátok az ágyneműbe.

– Zsákba vele, és lepecsételni.

– Minden, ami az ágyon van, ágynemű, minden megy az autoklávba.

– Most mi a francot csináljunk? Gyújtsuk fel a házat?

Mialatt fölemelték az ágyneműbe burkolt halottat, kimentem a fürdőszobába, és fölszedegettem a törülközőket. Nehezen tudták megemelni a merev holttestet, meg-megcsúszott a fogás, de végül beletették az élő emberek számára tervezett egyszemélyes, hordozható izolátorba. Lezárták a műanyag lapokat. Az oxigénsátorra emlékeztető alkotmányban heverő, zsákba cipzározott holttest látványa még engem is felzaklatott. Két ember fölemelte a hordágyat, levitték a lépcsőn, ki az utcára. Követtem őket.

– És mi lesz azután, hogy elmentünk? – kérdeztem.

– Hárman itt maradunk – felelte az egyik védő-öltözékes. – Holnap jön egy másik helikopter.

A helikopter felől egy hatodik beöltözött kutató jött elénk s állított meg minket. Egy olyasféle fémtartály volt nála, mint amilyet a rovaritók használnak. Vegyszerpermettel fertőtlenített minket is, a hordágyat is. A helybeliek csak álltak és néztek. A parti őrség tengerészei Crockett kocsijánál gyülekeztek, Crockett és Martinez egymással beszélgetett. Odamentem hozzájuk. Látnivalóan meghökkentette őket a védőöltözékem, mert hátraléptek, nem is kicsit.

– Le kell pecsételni a házat – mondtam Crockett-nek. – Amíg nem tudjuk teljes bizonyossággal, hogy miről van szó, senki még a közelébe se menjen.

Crockett a zsebébe rejtett kézzel, szaporán pislogva hallgatott.

– Ha bárki megbetegszik, azonnal értesítsenek – folytattam.

– Ilyentájt szoknak megbetegszeni – felelte Crockett. – Beléjük esik a süly, meg összetaknyolódnak.

– Ha valaki lázas, fáj a háta és kiütések jelennek meg rajta, azonnal értesítsenek engem vagy az intézetet. Ezek az emberek segítenek magának – mutattam a kutatókra.

Crockett arcán látszott, nagyon nem örül, hogy idegenek maradnak a szigetén.

– Nagyon kérem, próbálja megérteni – mondtam. – Ez nagyon, nagyon fontos.

Rábólintott. Egy kisfiú bukkant elő valahonnan a sötétből, és megfogta a kezét. Legföljebb hétévesnek látszott; szőke, rakoncátlan haja, mint a boglya, elkerekedett, vízkék szeme úgy tapadt rám, mintha élete legrémisztőbb jelenését látná.

– Papa! Égből le! – mutatott rám. – Nyughassál, Darryl – mondta a fiának Crockett. – Szaporázzál haza.

Elindultam a kelepelő rotorzaj irányába. Örvénylő levegő hűsítette arcom, de a testem többi része nyomorultul érezte magát, mert a ruha nem szellőzött. Óvatosan lépdeltem keresztül a templom melletti udvaron; gyomokat, csenevész fenyőket tépdesett a süvítő légáramlat.

A Blackhawk ajtaja nyitva volt, belsejében égett a villany, a csapat már kötözte is le a hordágyat – ugyanúgy, mintha élő embert szállítottak volna rajta. Beszálltam, leültem oldalt az egyik legénységi ülésre, és becsatoltam magam. Az egyik kutató közben behúzta az ajtót. Dübörgött, reszketett az égbe emelkedő helikopter. Fedélzeti telefon nélkül képtelenség volt beszélgetni, és a zárt sisakok miatt amúgy se működtek volna valami jól.

Eleinte nem is értettem: az öltözékeinket fertőtlenítették, de a csapat tagjai mégsem kezdtek vetkőzni. Aztán megértettem: én védőöltözék nélkül vizsgáltam Lila Pruittot, előtte pedig a torzót. Senkinek sem aka-

ródzott egy levegőt szívnia velem, legföljebb úgy, ha az a levegő egy nagyon sűrű szűrőn áramlik keresztül. Így aztán szótlanul nézelődtünk, méregettük egymást és a halottat. Maryland-be repültünk. Lehunytam a szemem.

Wesleyre gondoltam, Lucyra és Marinóra. Fogalmuk sincs róla, mi történik ezekben a percekben: nagyon föl lesznek dúlva. Idegesen törtem a fejem, mikor láthatom viszont őket, és milyen állapotban leszek akkor. A lábam szára izzadt, a lábfejem majd' megsült, és nem éreztem jól magam. Bármennyire igyekeztem is higgadt fővel gondolkozni, rettegtem az első baljós jelektől: a borzongástól, sajgástól, kimerültségtől és a lázas szomjúságtól. A bárányhimlő nem fogott rajtam, mert gyerekkoromban átestem rajta. Lila Pruitt is immúnis volt rá. Meg az az asszony, akinek a torzója most a hűtőben feküdt. Láttam a testükön, azt a két, már elhalványodott heget, ahol annak idején beoltották őket a vakcinával. Tizenegyre járt, amikor leszálltunk valahol: nem láttam semmit. Épp csak annyit aludtam, amennyi ahhoz volt elegendő, hogy elveszítsem a tájékozódási képességemet: fülsértően és egyik pillanatról a másikra szakadt rám a valóság, mikor kinyitottam a szemem. A tolóajtó megint oldalra siklott. Az út túlsó oldalán egy nagy, kockaforma épület állt, fehéren és kéken hunyorogtak a tetején kialakított helikopterleszálló jelzőlámpái. Elég későre járt, de sok ablakban égett a villany, mintha ébren várnák érkezésünket. A kutatók kicsatolták a hordágyat, és sietve beemelték egy furgonba. Nőkollégájuk engem kalauzolt, kesztyűs keze a karomat fogta.

Nem láttam, hová vitték a hordágyat, engem viszont az úton át egy rámpához vezettek, amely az épület északi oldalához csatlakozott. Ormán már csak egy rövid utat kellett megtennünk egy folyosón, aztán beküldtek egy zuhany alá, és elárasztottak Envirochemmel. Miután levetkőztem, meleg, szappanos víz lövellt rám. A polcokon műtősöltözékek és lábbelik sorakoztak. Fogtam egy törülközőt, és megtöröltem a

hajam. Az utasításnak megfelelően a ruhadarabjaimat és minden holmimat otthagytam a földön, a helyiség közepén.

Egy nővér várt a folyosón, élénk léptekkel sietett el velem a műtő előtt, majd búvárharangokra emlékeztető autoklávok sora következett. A levegőben leforrázott kísérleti állatok bűze érződött. A kétszázas kórterembe vezetett, ahol az ajtó előtt húzódó vörös vonal figyelmeztette az elkülönített pácienseket, hogy nem mehetnek ki. Megnéztem a keskeny kórházi ágyat: volt fűthető takarója, az egyik sarokban egy ventilátor, egy hűtőszekrény és a falra szerelve egy tévé. Szemügyre vettem a falon futó csövekbe csatlakozó, dobra csévélt sárga légvezetékeket, az ajtóra szerelt zsilipdobozt, azon át adják be az ételes tálcát, amelyet aztán, mielőtt elvinnék, ultraibolya fényben fürösztenek.

Leültem az ágyra, egyedül, nyomott hangulatban. Nem voltam hajlandó végiggondolni, mekkora bajba kerülhettem. Múltak a percek. Kint hangosan becsapódott egy ajtó, az enyém pedig felpattant.

– Isten hozta a rács mögött! – Fujitsubo jött be. Racal-sisak és vastag, kék műanyag öltözék volt rajta, amelyet rögtön rácsatlakoztatott az egyik felcsévélt légvezetékre.

– Én ezt nem bírom ki, John – mondtam.

– Kay… Gondolkozzon.

Határozott vonásai a szokottnál is komolyabbnak hatottak, sőt a műanyag maszk mögött szinte félelmetesnek. Kiszolgáltatottnak és magányosnak éreztem magam.

– Szólnom kell a családomnak és a kollégáimnak, hogy hol vagyok – mondtam.

Odajött az ágyhoz, föltépett egy kis papírtasakot, és egy kis fiolát meg egy cseppentőt vett kesztyűs kezébe.

– Mutassa a vállát. Ideje újraoltani. Biztos, ami biztos, adunk egy kis vakcina immunoglobulint is.

– Micsoda szerencsés nap ez a mai. Alkoholos vattával ledörzsölte a jobb vállamat.

Mozdulatlanul álltam, mialatt egy oltógerellyel két bemetszést ejtett a bőrömön, majd belecsöppen-tette a szérumot.

– Remélem, nincs rá szükség – mondta.

– Nálam jobban nem reméli.

– A fertőzés után huszonnégy-negyvennyolc órával adott vakcina általában eléri a kívánt hatást.

Nem válaszoltam. Fujitsubo ugyanolyan jól tudta, mint én, hogy talán már késő.

– Reggel kilenckor kezdjük a boncolást, magát pedig biztos, ami biztos alapon itt tartjuk néhány napig. – A hulladékgyűjtőbe dobta a csomagolóanyagokat. – Egyáltalán tapasztalt már magán valamilyen tünetet?

– Fáj a fejem, és bizonytalan vagyok.

A szemembe nézve elmosolyodott. Ragyogó orvos volt, és mire átvette a USAMRIID vezetését, megjárta már az AFIP, a Hadsereg Patológiai Intézete ranglétrájának minden fokát. Elvált ember volt, néhány évvel idősebb nálam. Elvette az ágy végéről az összehajtogatott takarót, szétrázta és a vállamra terítette, aztán odahúzott egy széket, és lovagló ülésben, karját a támla tetején nyugtatva leült.

– John… Én első alkalommal két hete kerültem fertőzésveszélyes helyzetbe – mondtam.

– Annak a gyilkossági ügynek a kapcsán.

– Mostanra már ki kellett volna törnie rajtam.

– Attól függ, minek. Az utolsó feketehimlő-eset Szomáliában fordult elő, 1977 októberében. Azóta eltűnt a föld színéről.

– Tudom, mit láttam az elektronmikroszkóppal. Lehet, hogy nem természetes úton terjed.

– Hanem szándékosan terjeszti valaki. Ugye ezt akarta mondani?

– Nem tudom. – Alig bírtam nyitva tartani a szememet. – De nem tartja furcsának, hogy az első fertőzött illetőt meg is ölték?

– Nekem furcsa ez az egész – Fujitsubo felállt –, de azon túlmenően, hogy mind a holttestet, mind magát biológiailag biztonságos helyen tartjuk, nem sokat tehetünk.

– Dehogynem tehernek. Nincs semmi, amit maga meg ne tehetne. – Nem akartam végighallgatni a hatásköri összeütközéseiről szóló kiselőadást.

– Ez jelenleg közegészségügyi eset, nem tartozik a katonaságra. Maga is tudja, hogy nem ránthatjuk ki csak úgy ezt az ügyet a CDC kezéből. A legrosszabb, ami itt előfordulhat, valamiféle járvány kitörése, az ellen pedig ők a legjobbak.

– A Tangier-szigetet vesztegzár alá kell venni.

– A boncolás után még beszélgetünk.

– Szeretném én elvégezni.

– Majd meglátjuk, hogy érzi magát.

Egy nővér jelent meg az ajtóban. Fujitsubo kifelé menet röviden mondott neki valamit. A nővér bejött, ő is kék öltözékben. Fiatal és idegesítően jókedvű volt, elmondta, hogy tulajdonképpen a Walter Reed Kórházban dolgozik, de mikor akad egy-egy elkülönített páciens – szerencsére ritkán –, akkor átjön kisegíteni.

– Utoljára akkor jöttem, mikor két laborost megfertőzött egy vérminta, egy mezei egéré. Hantavírust találtak benne. Ezek a vérzéses betegségek elég csúnyák. Azt hiszem, két hétig voltak itt. Fujitsubo doktor mondta, hogy telefont kért. – Egy fátyolszerűen vékony hálóinget fektetett az ágyra. – Majd hozom. Most tessék egy kis Advil meg víz. – Mindkettőt az éjjeliszekrényre tette. – Éhes?

– Egy kis sajt meg kétszersült vagy valami ilyesmi jó volna. – Annyira üres volt a gyomrom, hogy szinte rosszullét környékezett.

– A fejfájáson kívül van még valami panasza?

– Nincs, köszönöm.

– Hát reméljük, nem is lesz. Legjobb volna talán, ha most kimenne a fürdőszobába, ráülne a csészére, megtisztálkodna, aztán bebújna az

ágyba. Ott a tévé – mutatta. Úgy beszélt velem, mint egy kis elsőssel a tanító nénije.

– Mi van a holmimmal?

– Ne aggódjon, sterilizálják őket. – Rám mosolygott.

Nem tudtam átmelegedni, ezért megint lezuhanyoztam, de ennek a rettenetes napnak az utóhatásait semmi sem moshatta el. Még mindig láttam magam előtt a tátott, besüppedt szájat, a félig nyitott, vak szemeket, és a piszkos takaró alól az ágy mellett mereven lelógó kart. Mire kijöttem a fürdőszobából, sajt és kétszersült várt egy tányéron, és a tévé is be volt kapcsolva. De telefon sehol.

– Hogy a fene…! – morogtam, és lefeküdtem.

Másnap reggel, miközben a *Ma* című műsort néztem, ami normális körülmények között nem szokásom, az átadódobozban megérkezett a reggelim. Miközben az éppenséggel nem túl meleg lágy tojást eszegettem, a képernyőn Martha Stewart főzőcskézett, éppen habot vert. Nem bírtam rendesen enni, és nem tudtam megállapítani, hogy a hátam a fáradtságtól sajog-e, vagy valami más miatt, amire gondolni sem akartam.

– Hogy vagyunk? – Megjelent a nővér; HEPA-szűrőn át kapta a levegőt.

– Maga nem melegen szokta enni ezt? – mutattam a villámmal.

– Ha hosszabb időszakokat töltenék itt, akkor biztosan úgy kapnám. – Egy digitális lázmérő volt nála. – Nnna. Egy perc az egész.

Bedugta a számba, közben néztem a tévét. Most épp egy orvost kérdezgettek az esedékes influenza elleni oltásról. Lehunytam a szemem, míg a bipegés nem jelezte, hogy lejárt a mérés ideje.

– Harminchat-egy, tulajdonképpen egy kicsit alacsony. Harminchathat a normális.

Vérnyomásmérőt tekert a felkaromra.

– És most a vérnyomás. – Hevesen pumpálta a gumilabdát. – Száznyolc per hetven. Maga szinte alig él.

– Köszönöm – dünnyögtem. – Kellene egy telefon. Senki sem tudja, hol vagyok.

– Majd én megmondom, mi kell magának: sok pihenés. – Sztetoszkópot vett elő, erőteljesen a bordáim közé nyomta. – Sóhajt. – Hidegnek éreztem a hallgatót, akárhová tette is. Komoly arccal hallgatta. – Még. – A hátamon folytatta.

– Legyen szíves, szóljon Fujitsubo ezredesnek, hogy nézzen be hozzám.

– Hagyok neki üzenetet. És most betakarózunk. – Államig húzta a takarót. – Hozok magának még egy kis vizet. Hogy áll a fejfájással?

– Jól – hazudtam. – Tényleg nagyon kérem, hogy szóljon neki.

– Egészen biztosan benéz, amikor teheti. Rengeteg a dolga.

Anyáskodása már komolyan idegesített. – Már megbocsásson – mondtam félreérthetetlen hangsúllyal –, de már kétszer is kértem egy telefont. Kezdem azt hinni, hogy börtönben vagyok.

– Hát tudja, hogy nevezik ezt a helyet – duruzsolta. – És a páciensek általában nem kapnak…

– Nem érdekel, hogy mit nem kapnak általában! – néztem a szemébe határozottan.

Megváltozott a modora. – Csak ne izgassa fel magát. – Kissé fölemelte a hangját, szeme megvillant az átlátszó műanyag mögött.

– Rettenetes páciens, igaz? Az orvosok mind azok – mondta a szobába lépve Fujitsubo.

A nővér döbbenten nézett rá, majd felém fordult, és úgy méregetett, mint aki nem hiszi, hogy ez igaz lehet.

– Jön már a telefon – mondta Fujitsubo. Egy friss narancsszín öltözéket hozott, az ágy lábrészére terítette. – Beth – fordult a nővérhez –, ugye bemutatták Scarpetta doktornőnek? Virginia vezető igazságügyi orvos szakértője, és az FBI patológiai szaktanácsadója. – Rám nézett. – Vegye föl. Két perc múlva itt vagyok magáért.

A nővér homlokát ráncolva fölvette a tálcámat. Zavartan köszörülte a torkát.

– Hát éppenséggel nem falta föl a tojást – mondta.

Betette a tálcát a zsilipdobozba. Nekifogtam a beöltözésnek.

– Aki ide kerül, azt nem szokták kiengedni. – Betolta a fiókot.

– Ez most nem szokás dolga. – Föltettem a csuklyát, és rákapcsolódtam a légvezetékre. – A ma reggeli eset az enyém.

Láttam rajta, hogy ő is azok közé a nővérek közé tartozik, akik viszolyognak a doktornőktől, mert jobban szeretik, ha egy férfi mondja meg nekik, hogy mit csináljanak. Vagy talán valamikor ő is orvos akart lenni, de közölték vele, hogy amikor a kislányok felnőnek, nővérek lesznek, és orvosokhoz mennek feleségül. Ezt nem tudhattam. Arra viszont a mai napig emlékszem, hogy mikor a Johns Hopkins orvostanhallgatójaként kórházi gyakorlaton voltam, a főnővér egyszer elkapta a karomat a folyosón. Sose felejtem el, milyen gyűlölködve sziszegte, hogy a fia azért nem jutott be az egyetemre, mert én elvettem előle a helyet.

Visszajött Fujitsubo, mosolyogva a kezembe nyomta a magával hozott telefont, és a dugóját belenyomta a falialjzatba.

– Egyre van ideje – mondta mutatóujját fölemelve. – Aztán jelenésünk van.

Marinót hívtam.

A BL-4, a négyes szintű biológiai elkülönítő egy szokványos laboratórium hátsó részében volt, de a két rész között komoly különbség mutatkozott. A BL-4-ben olyan tudósok dolgoznak, akik nyílt hadviselést folytatnak az Ebola, a Hanta és más vírusok által okozott gyógyíthatatlan betegségek ellen. A HEPA-szűrőkön a levegő csak befelé áramlott, és a kintinél alacsonyabb légnyomás megakadályozta, hogy a fertőző mikroorganizmusok az épület más részébe átjuthassanak. Mindent autóklávokban fertőtlenítettek.

Jóllehet ritka itt a boncolás, amikor sor kerül rá, egy Tengeralattjárónak becézett, légmentesen lezárt helyiségben végzik, ahova csak két masszív rozsdamentes acélajtón át lehet bejutni; a két ajtó a tengeralattjárókon szokásos zárral csukódik. Az odáig történő eljutásig öltözők és zuhanyozók egész labirintusán kellett keresztüldolgoznunk magunkat, amelyben csupán színes lámpák jelezték, melyik nemnek hol a helye: a férfiaké volt a zöld. Bementem egy piros jelzésűbe, meztelenre vetkőztem, majd műtősruhát és vadonatúj tornacipőt húztam.

Újabb légzsilip automatikusan nyitódó-záródó acélajtajain kellett áthaladni a belső öltözőbe – a meleg szobába, ahogy nevezték –, ahol vaskos, kék, hegyes csuklyás műanyag védőöltözékek függtek falifogasokon; beépített lábbelijük is volt. Leültem egy padra, fölvettem egy öltözéket, felhúztam a cipzárakat, a biztosítóleffentyűk tépőzárait összetapasztottam. Ezután gumicsizmába bújtam, több vastag kesztyűt húztam, amelyek közül a külsőket a mandzsettához kellett rögzíteni. Máris kezdett melegem lenni. Bezárult mögöttem az ajtó, majd egy még vastagabb nyílt sziszegve előttem, utat nyitva egy olyan boncterembe, amelynél nyomasztóbbat még sose láttam.

Megfogtam egy sárga vezetéket, és beillesztettem a csípőmnél lévő gyorscsatlakoztatóba; a betóduló levegő hangja egy leeresztő gumimatracéra emlékeztetett. Fujitsubo és egy másik orvos kémcsöveket címkézett. A meztelenre vetkőztetett halotton még viszolyogtatóbbnak hatottak a betegség nyomai. Az idő java részében szótlanul dolgoztunk, mert nem szereltünk föl magunkra kommunikációs készüléket, és ha valaki mondott valamit, csak úgy lehetett hallani, ha arra az időre elszorítottuk a légvezetékünket, így is csináltuk.

Metszettünk és mértünk, a lényeges információkat jegyzőkönyvben rögzítettem. Az aortát jellegzetes plakkok szűkítették. A szíve megnagyobbodott, vértolulásos tüdeje kezdődő tüdőgyulladást jelzett. A szájüregében fekélyeket találtunk, az emésztő-traktusban sérüléseket, halála történetéről azonban az agy adta a legtragikusabb bizonyságot. Agyké-

regsorvadása volt; feltárásakor kiszélesedett barázdák, szövethiány váltak láthatóvá – az Alzheimer-kór beszédes jelei.

Csak elképzelni tudom zavarodottságát, amit megbetegedése után érezhetett. Talán azt se tudta, kicsoda és hol van, és az is lehet, hogy valamiféle szörnyet látott közeledni a tükrökből. A nyirokcsomók duzzadtak voltak, a lép és a máj gócos elhalásoktól zavaros és püffedt… Minden himlőre utalt.

Természetes halálesetnek látszott, amelynek okát egyelőre nem tudtuk. Két óra alatt végeztünk. Ugyanazon az útvonalon távoztam, amelyen bejöttem: kezdve a meleg szobán, ahol harmincöt percig álltam védőöltözékemben egy gumilapon, s dörzsöltem minden porcikámat egy erős sörtéjű kefével, miközben acélfúvókákból vegyszeres víz lövellt rám. Még vizesen mentem át a külső szobába, ahol öltözékemet felakasztottam száradni, megint lezuhanyoztam és hajat mostam. Steril narancsszín öltözékbe bújtam, és visszamentem az elkülönítőbe.

A nővér a szobámban volt, mikor visszaértem.

– Janet van itt, most ír magának egy cédulát – közölte.

– Janet? – Megdöbbentem. – Lucy is vele van?

– A zsilipdobozban beadja. Én csak annyit tudok, hogy van itt egy fiatal nő, akit Janetnek hívnak. Egyedül jött.

– És hol van? Beszélnem kell vele.

– Tudja, hogy ezt most nem lehet. – Megint hozzákészülődött, hogy megmérje a vérnyomásomat.

– Még a börtönökben is van látogatás! – méltatlankodtam. – Nincs itt egy olyan hely, ahol üvegen át beszélhetnék vele? Vagy nem lehet ráadni egy védőruhát, hogy bejöhessen, ahogy maga?

Mindehhez természetesen megint Fujitsubo engedélye kellett, aki úgy gondolta, az a legegyszerűbb megoldás, ha fölteszek egy HEPA-szűrős maszkot, és átmegyek a látogatók fülkéjébe. Ez a klinikai kutatási osztályon volt, ahol az újfajta oltóanyagokkal kísérleteznek. A nővér

átvezetett egy BL-3-as pihenőhelyiségen, ahol a kísérletek önkéntes alanyai pingpongoztak, biliárdoztak, olvasgattak vagy tévét néztek.

A nővér kinyitotta előttem a B jelű fülke ajtaját. Odabent, üveg mögött, velem szemben ott ült Janet az épületnek abban a részében, amely nem fertőződhetett. Egyszerre emeltük fel a két telefonkagylót.

– Én ezt el se hiszem. – Ezek voltak az első szavai. – Jól érzi magát?

A nővér még mindig ott állt mögöttem a telefonfülke méretű térben. Megfordultam és megkértem, hogy menjen ki. Meg se mozdult.

– Legyen szíves! – mondtam; nem sok hiányzott hozzá, hogy rákiabáljak. – Ez magánbeszélgetés.

Düh villant a szemében, de kiment, és becsukta az ajtót.

– Nem tudom, hogy vagyok – mondtam a kagylóba –, de nem érzem túlságosan rosszul magam.

– Mennyi ideig tart ez? – Janet szemében félelem ült.

– Átlagosan tíz napig. Legfeljebb két hét.

– Azt azért ki lehet bírni, ugye?

– Nem tudom. – Nagyon rosszkedvű voltam. – Attól függ, hogy alakulnak a dolgok. De ha néhány nap múlva még mindig jól vagyok, azt hiszem, kiengednek.

Sötétkék kosztümjében Janet nagyon felnőtt és nagyon csinos volt, pisztolya feltűnés nélkül lapult a kosztümkabát alatt. Tudtam, hogy nem jött volna, ha nincs valami nagyon nagy baj.

– Lucy hol van? – kérdeztem.

– Hát most mindketten itt vagyunk Marylandben, Baltimore mellett, a tizenkilenceseknél.

– Minden rendben vele?

– Igen – felelte Janet. – Azokon az anyagokon dolgozunk, amelyeket attól az őrülttől kapott. Próbáljuk visszanyomozni az AOL-on és a UNIX-on.

– És?

Tétovázott. – Szerintem élőben lehetne a legkönnyebben elkapni, amikor fent lóg a hálón.

A homlokomat ráncoltam, mert nem értettem. – Nem nagyon értem.

– Kényelmetlen az a micsoda? – A maszkomat nézte.

– Az.

Még a kényelmetlenségénél is jobban zavart a látványa: mint valami rettentő álarc, a fél arcomat eltakarta, és beszéd közben minduntalan neki-nekikoccant a kagylónak.

– Hogyan lehet elkapni a hálón, mikor nem is küld nekem semmit?

Egy dossziét tett az előtte lévő műanyag borítású konzolasztalra, és kinyitotta. – Akarja hallani?

Bólintottam. Összeszorult a gyomrom.

– Mikroszkopikus férgek, megsokszorozzák a fermentumot és a miazmákat – olvasta Janet.

– Tessék?

– Ez van. Ma reggel jött drótpostán. Ez a másik meg délután. Ők élnek, de senki más nem fog. Utána pedig, kábé egy órája: Azok az emberek, akik kifosztják és kihasználják a többieket, makroparaziták. Megölik a hordozójukat. Az egész végig kisbetűvel, központozás nélkül, csak szóközökkel. – Rám nézett az üveg mögül.

– Klasszikus orvosfilozófia – mondtam. – Még Hippokratésztől és más nyugati orvosoktól származik. Ők úgy gondolták, hogy a levegő okozza a betegséget. Megsokszorozza a szerves anyag bomlásakor keletkező mérgező részecskéket. Mikroszkopikus férgek és hasonlók. Később egy történész, bizonyos McNeill a mikro- és a makroparaziták közötti közlekedésben vélte felismerni a társadalom fejlődésének modelljét.

– Ezek szerint deadoc orvosnak tanult – mondta Janet. – És ha jól veszem ki a szövegeiből, mintha célozgatna is rá, hogy mi is ez a bizonyos betegség.

– Nem tudhatta – mondtam, de mintha egy jeges kéz zongorázott volna a gerincemen. – Elképzelni sem tudom, honnan tudhatja.

– Volt valami a hírekben – mondta Janet.

Düh ébredt bennem. – És most ki fecsegett? Csak azt ne mondja, hogy Ring erről is tudott.

– Az újság egyszerűen csak annyit ír, hogy a maga által vezetett intézet egy Tangier-szigeti szokatlan halálesetet vizsgál, valamilyen furcsa betegséget, aminek eredményeként a katonaság helikopterrel szállította el az elhunytat.

– A görcs húzza össze a kezüket, mikor ilyeneket irkálnak.

– A lényeg az, hogy ha deadoc hozzájut a virginiai sajtóhoz, akkor már a levelei elküldése előtt tudhatott a dologról.

– Remélem, erről van szó.

– Miért, szól ellene valami?

– Nem tudom. Nem tudom. – Kimerült voltam, és háborgott a gyomrom.

– Doktornő! – Janet közelebb hajolt az üveghez. – Ez beszélni akar magával. Ezért küldözgeti a leveleket.

Megint éreztem gerincemen a jeges kezet.

– Elmondom, mi az elképzelésünk. – Visszatette a lapokat a dossziéba. – Összejöhetne vele a háló valamelyik virtuális társalgójában. Ha a pasi elegendő ideig lóg a hálón, a telefonhálózat csomópontjait követve el tudunk jutni valamilyen városig vagy településig, utána pedig a konkrét címig.

– Egy pillanatig se hiszem, hogy ez az ember belemegy ilyesmibe – mondtam. – Ennél több esze van.

– Benton Wesley szerint elképzelhető.

Nem szóltam.

– Szerinte deadoc kellőképp fixálódott magára ahhoz, hogy esetleg belépjen egy társalgóba. Nemcsak arról van szó, hogy tudni szeretné,

hogy maga mit gondol, hanem ő is szeretné közölni a gondolatait. Ez Wesley elmélete. Van nálam egy notebook meg minden, ami kell hozzá.

– Nem – ingattam a fejem. – Én ebbe nem akarok belemenni, Janet.

– A következő néhány napban úgysincs más dolga.

Mindig is irritált, ha valaki olyasmivel vádolt, hogy nincs elég tennivalóm. – Nem akarok beszélgetni ezzel a szörnyeteggel. Roppant veszélyes. Elég, ha egy rossz szót mondok, és emberek halnak bele.

Janet feszülten nézett rám. – Egyébként is meghalnának. Lehet, hogy épp most is, mialatt itt beszélgetünk, csak még nem tudunk róla.

A magányos Lila Pruitt jutott eszembe, ahogy a kórtól eltompult agygyal fel-alá járkál a házban. A tükrében jelent meg előttem: sikított.

– Csak egy kicsit elbeszélget vele, ennyi az egész – folytatta Janet. – Vonakodik egy kicsit, mintha meglepetésként érné a hívás, különben szagot kap a pasi. Beszélgessen vele, mi meg közben megpróbáljuk visszanyomozni, honnan beszél. Kapcsolódjon rá az AOL-ra, hívja be a társalgókat, és keressen egy orvos szakértő nevűt, aztán csak várnia kell.

– És azután? – kérdeztem.

– Reményeink szerint a pasi ott fogja keresni magát, mert úgy gondolja, hogy itt konzultál más orvosokkal és tudósokkal.. Nem lesz képes ellenállni. Wesleynek ez az elmélete, és én is egyetértek vele.

– Tudja, hogy itt vagyok?

Félreérthető volt a kérdés, de tudta, kire gondolok.

– Igen – felelte. – Marino engem kért meg, hogy hívjam föl.

– És mit mondott?

– Azt kérdezte, hogy maga jól van-e – válaszolta Janet; éreztem, hogy kerülget valamit. – Van az a régi georgiai ügye. Nem tudom pontosan, két embert leszúrtak egy italüzletben, mindkettő meghalt, és a szervezett bűnözésnek is köze van az ügyhöz. Egy kisvárosban, a St. Simons-sziget közelében.

– Vagy úgy… Szóval úton van.

– Azt hiszem.

– És maga hol lesz?

– A tizenkilenceseknél. A Baltimore-ban fogok megszállni, a kikötőnél.

– És Lucy? – kérdeztem megint, és ez alkalommal nem tudott kitérni. – Hajlandó végre elmondani, hogy miről van szó, Janet?

Mély lélegzetet vettem, és néztem az üveg túloldalán ülő fiatal nőt, akiről tudtam, hogy sose lenne képes hazudni nekem.

– Baj van? – ösztökéltem.

Két oka is van, hogy egyedül jöttem – felelte nagy sokára. – Először is azért, mert rettenetesen összevesztünk Lucyval amiatt, hogy beszéljen-e élőben ezzel a pasival vagy se. Úgyhogy végül minden érintett úgy gondolta, jobb, ha nem ő hozza szóba a dolgot.

– Ezt megértem – mondtam –, és egyetértek.

– A másik ok ennél sokkal kínosabb – folytatta Janet. – Carrie Grethenről van szó.

A név puszta említése is feldühített. Évekkel ezelőtt, mikor Lucy még a CAIN fejlesztésén dolgozott, kollégája volt ennek a Carrie nevű nőnek Egyik éjszaka betörtek az MKK-ba, és Carrie az unokahúgomra terelte a gyanút. Gyilkosságok is történtek, szadista, rettenetes gyilkosságok, amelyekben Carrie tettestársa volt az elmebeteg gyilkosnak.

– Börtönben van – mondtam.

– Igen, de tavaszra van kitűzve a tárgyalása – mondta Janet.

– Ezt én is tudom. – Nem értettem, hova akar kilyukadni.

– Maga a legfontosabb tanú. Maga nélkül nemigen áll meg a vád. Főleg esküdtszék előtt nem.

– Nem tudom, mire céloz, Janet. – Dühödt erővel tört rám megint a fejfájás.

Most ő vett mély lélegzetet. – Biztosan tudja, hogy volt idő, mikor Lucy és Carrie közel állt egymáshoz… – Tétovázott. – Nagyon közel.

– Természetesen – mondtam türelmetlenül. – Lucy szinte még bakfis volt, és Carrie elcsábította. Igen, tudok a dologról, ismerem elejétől végéig.

– Percy Ring szintén.

Megkövülten néztem rá.

– Ring tegnap állítólag elment a per ügyészéhez, Rob Schurmerhez, és mint régi kedves ismerősének, elmondta, hogy van itt egy kis bibi, mivel a koronatanú unokahúgának egy időben viszonya volt a vádlottal.

– Uram az egekben! – El se akartam hinni. – Az a rohadt tróger!

Jogot is végeztem, tudtam, mit jelent ez: Lucynak oda kell majd állnia a bíró elé, és kérdéseket tesznek föl neki egy viszonyáról, amelyet egy másik nővel folytatott. Ezt csak egyetlen módon lehetett elkerülni: ha nem tanúskodom, ezzel viszont lehetővé teszem, hogy Carrie megússza a gyilkosságokat.

– Lucynak semmi köze Carrie rémtetteihez – mondtam. Olyan dühös voltam, hogy meg tudtam volna fojtani Ringet.

Janet a másik füléhez tette a telefonkagylót, és igyekezett nyugodt hangon beszélni, de láttam rajta, hogy fél.

– Magának nem kell mondanom, hogy van ez arrafelé – mondta. – Bármit mondanak is, nem tolerálják. Mi Lucyval nagyon óvatosak vagyunk. Lehet, hogy egyesek gyanítják, de konkrétan nem tudják, mi pedig nem járkálunk bőrben és láncokkal.

– Hát nem.

– Szerintem ez az ügy tönkretenné Lucyt. – Janet továbbra is tárgyilagos maradt. – Ha ennek híre megy… El nem tudom képzelni az MKK-t, mikor ezek után megjelenik ott. Az a sok kemény fiú. Ring csak azért csinálja, hogy elvágja Lucyt, és esetleg magát is. És esetleg engem. Merthogy ez az én pályafutásomnak se használna.

Nem volt szükség rá, hogy folytassa. Megértettem.

– És lehet azt tudni, hogyan fogadta Schurmer Ring beszámolóját?

– Teljesen kiakadt. Felhívta Marinót, hogy még nem tudja, mit fog csinálni, és ha a védelemnek ez a fülébe jut, akkor kirúgják alóla a sámlit. Ezután hívott fel Marino.

– Marino nekem egy szót se szólt.

– Nem akarta éppen most felidegesíteni magát – mondta Janet. – És úgy érezte, ez nem tartozik rá.

– Értem. Lucy tud róla?

– Elmondtam neki.

– És?

– A plafonra mászott, de aztán azt mondta, ha kell, odaáll.

Janet ujjait szétterpesztve az üvegre nyomta a tenyerét, várva, hogy én is ugyanazt tegyem. Ennél közelebb nem kerülhettünk egymáshoz. Elfutotta szememet a könny.

– Úgy érzem magam, mintha valamilyen büntettet követtem volna el – mondtam, és megköszörültem a torkomat.

10

A nővér behozta a szobámba a számítógépet és kiegészítőit, szó nélkül a kezembe nyomta, és már ki is ment. Egy percig csak néztem a gépre, mint valami olyasmire, ami árthat nekem. Az ágyban feküdtem, felpolcolt háttal, továbbra is erősen izzadtam, és ugyanakkor fáztam.

Nem tudtam, hogy a mikrobák okozzák-e ezt az állapotot, vagy egyszerűen csak valamiféle érzelmi roham tört rám Janet beszámolója miatt. Lucy kislánykora óta FBI-ügynök akart lenni, és máris minden idők legjobbjai közé tartozott. Annyira igazságtalan volt ez az egész. Nem tett semmi rosszat, de tizenkilenc éves korában elkövette azt a hibát, hogy hagyta belevonni magát valamibe, amibe nem kellett volna. Majd' szétrobbantam, annyira szerettem volna kikerülni ebből a szobából, és megkeresni. Haza akartam menni. Már épp csöngetni akartam a nővérnek, mikor bejött egy másik nővér, akit addig még nem láttam.

– Gondolja, hogy kaphatnék esetleg egy friss műtősruhát? – kérdeztem.

– Hálóinget hozhatok.

– Műtősruhát, ha lehet.

– Hát ez itt nem nagyon szokás – ráncolta a homlokát.

– Tudom.

Rácsatlakoztattam a számítógépet a telefonaljzatra, és bekapcsoltam.

– Ha nem emelik meg rövid időn belül a keretünket, hamarosan, nem lesz senki, aki betegye az autoklávba a műtősruhákat meg az akármiket. – A nővér elrendezgette lábamon a takarót, de közben is egyfolytában

beszélt. – Ma reggel a híradóban az elnök bejelentette, hogy az egyik legnagyobb élelmiszer-fuvarozó cég csődbe fog menni, a Környezetvédelmi Ügynökség nem üríti a tárolókat, ahová a mérgező hulladékokat hordják, és elképzelhető, hogy a szövetségi bíróságok lehúzzák a rolót, meg hogy a Fehér Házban többé nem fogadnak privát látogatókat. Hozhatom az ebédet?

– Köszönöm – feleltem.

A nővér folytatta rossz hírei litániáját. – És akkor még nem is beszéltünk az egészségügyi tansegélyről, a légszennyezésről, a téli influenzajárványról, meg hogy meg kell vizsgálni a víztartalékokat cryptosporidiumra. Magának kész szerencse, hogy most van itt, mert a jövő héten talán már be is zárunk.

Költségvetésre, keretekre még csak gondolni sem akartam, állandó harcot folytattam miattuk minisztériumi vezetőkkel, törvényhozókkal. Tartottam tőle, hogy amikor majd a szövetségi válság az állami szintet is eléri, új épületünk befejezetlenül marad, és amúgy is vékonykán csörgedező pénzügyi forrásaink még tovább apadnak. A halottakért senki sem lobbizik. Az én pácienseim nem tagjai semmiféle pártnak, és nem is szavaznak.

– Kétféle közül választhat – zökkentett vissza a jelenbe a nővér hangja.

– Bocsánat. – Megint ráhangolódtam.

– Csirke vagy sonka.

– Csirke. – Egy csöpp étvágyam sem volt. – És forró tea.

Lekapcsolta a légvezetékét, és otthagyott a süket csöndben. Az ágyasztalkára tettem a gépet, és rákapcsolódtam az America Online-ra. Mindenekelőtt a postaládámat néztem meg. Sok levelem érkezett, deadoctól azonban csak azok, amelyeket a tizenkilences osztag már megvizsgált. A menüpontok közül kiválasztottam a társalgókat, megnéztem, milyen témakörök állnak a tagok rendelkezésére és hányan vannak az „Orvos szakértő” elnevezésűben.

Nem volt ott senki, ezért csak bejelentkeztem, nekidöntöttem hátamat a párnának, néztem az üres képernyőt és a tetején húzódó ikonsort. A szó szoros értelmében nem volt senki, akivel társalogni lehetett volna. Arra gondoltam, milyen nevetséges lehet is ez az egész deadoc szemében, aki ezt nézi valahol. Nem feltűnő, hogy egyedül vagyok a társalgóban? Nem hat úgy, mintha várnék valakire? Épp csak egy kicsit töprengtem, mikor egy mondat jelent meg a képernyőn. Válaszoltam.

QUINCY: Hahó! Miről beszélgetünk ma ?

SCARPETTA: A keretek befagyasztásáról. Magát hogyan érinti?

QUINCY: Én D. C-ben dolgozom, az intézetben. Rémálom.

SCARPETTA: Maga orvos szakértő?

QUINCY: Igen. Kongresszusokon már találkoztunk. Van néhány közös ismerősünk. Ma nincs nagy tolongás, de ha az embernek van egy kis türelme, előbb-utóbb javul a helyzet.

Ekkor jöttem rá, hogy Quincy a tizenkilences osztag egyik titkosügynöke. Egészen addig beszélgettünk, míg meg nem jött az ebéd, és utána még majdnem egy óráig folytattuk. Problémákról konzultáltunk, oldatokról kérdezgettük egymást, minden olyan témát érintettünk, amely érzésünk szerint téma lehetett két orvos szakértő között vagy egy orvos szakértő és egy civil között. Deadoc azonban nem harapott rá a csalira.

Aludtam egy kicsit, valamivel négy után ébredtem. Egy ideig mozdulatlanul feküdtem, nem tudtam, hol vagyok, aztán nyomasztó hirtelenséggel zuhant rám a valóság. Felültem. Egészen elzsibbadtam az ágyasztal alatt. A bekapcsolt, nyitott számítógép még mindig ott állt rajta. Megint rácsatlakoztam az AOL-ra, és beléptem a társalgóba. Ezúttal egy MEDEX nevű illetővel beszéltem arról, hogy milyen típusú számítógé-

pes adatbázist használok Virginiában az esettel kapcsolatos információk és statisztikai adatok megszerzéséhez.

Pontosan öt óra ötkor egy kis csengőhang szólalt meg a számítógépben, s a képernyőt egyik pillanatról a másikra az „Üzenete érkezett” című ablak töltötte be. Hitetlenkedve néztem deadoc szavait, amelyeket kettőnkön kívül más nem láthatott a társalgóban.

DEADOC: nagyon okosnak hiszi magát
SCARPETTA: Ki maga?
DEADOC: tudja ki vagyok az vagyok amit maga csinál
SCARPETTA: Mit csinálok én?
DEADOC: halált a halál doktora maga én
SCARPETTA: Én nem vagyok maga.
DEADOC: nagyon okosnak hiszi magát

Váratlanul kiszállt, és amikor rákattintottam a „Jelenlévők” feliratú gombra, láttam, hogy lekapcsolt. Hevesen vert a szívem. Üzenetet küldtem MEDEX-nek, hogy összekapcsoltak egy látogatóval. Nem kaptam választ, megint magamra maradtam a társalgóban.

– A fene egye meg…! – sziszegtem.

Késő este is megpróbáltam, tízkor, de megint csak Quincy jelentkezett, mondván, hogy reggel próbáljam újra. Az összes többi orvos, mondta, hazament.

A nővér benézett hozzám, minden rendben van-e; nagyon kedves volt. Sajnáltam, hogy ilyen hosszú ideig van szolgálatban, és hogy valahányszor csak bejön a szobámba, mindig bele kell kínlódnia magát a kék védőöltözékbe.

– Hol a váltás? – kérdeztem, miután megmérte a hőmérsékletemet.

– Én vagyok az is. Mindannyian megteszünk mindent, ami telik tőlünk.

Bólintottam.

– Alig van laboros – folytatta, immár másodszor célozva aznap a kényszerszabadságon lévőkre. – Könnyen előfordulhat, hogy holnap arra ébred, hogy egyedül van az épületben.

– Most már egészen biztos, hogy rémálmaim lesznek – mondtam.

A karomra tekerte a vérnyomásmérőt.

– A lényeg, hogy jól érzi magát, és csak ez számít. Mióta csak idejöttem, állandóan gyötör a frász, hogy elkapok valamit. Elég a legkisebb fájdalom, sajgás vagy szipogás, máris rettentően begyulladok. Maga milyen doktornő?

Megmondtam.

– Én gyermekorvos akartam lenni – közölte. – Aztán férjhez mentem.

– Nagy bajban lennénk az ilyen jó nővérek nélkül, mint maga – mondtam mosolyogva.

– Az orvosok többsége észre sem veszi. Van bennük ez az izé.

– Némelyikben csakugyan – bólintottam.

Próbáltam aludni, de egész éjjel csak hánykolódtam. Az ablakom alatti parkoló utcai lámpáinak fénye beszűrődött a reluxán, és bárhogy fordultam is, nem bírtam pihenni. Nehezen lélegeztem, és a szívverésem sem akart lassulni. Hajnali ötkor végül felültem, s felkattintottam a lámpát. Két perc múlva megjelent a nővér.

– Rosszul érzi magát? – Kimerültnek látszott.

– Nem tudok aludni.

– Hozzak valamit?

Nemet intettem, és bekapcsoltam a számítógépet. Fölmentem az AOL-ra, és beléptem a társalgóba: senki. Rákattintottam a „Jelenlévők” gombra, vonalban van-e deadoc. Még mindig nem mutatkozott, ezért böngészni kezdtem az előfizetők rendelkezésére álló társalgókat.

Az AOL-on tényleg mindenkinek jut hely: flörtölőknek, magányosoknak, homoszexuális férfiaknak és nőknek, bennszülött amerikaiaknak, afrikai amerikaiaknak. Társaloghatnak egymással olyan emberek,

akik megkötözve szeretnek szeretkezni; akiknek a csoportos szex jelenti az igazi nemi életet; akik állatokkal közösülnek; akik családtagjaikkal szeretkeznek – beszélgetnek, és pornográf anyagokat csereberélnek. Az FBI tehetetlenül nézi: mindez legális.

Viszolyogva felültem, felpolcoltam a derekamat, és noha nem akartam, elaludtam. Mikor egy óra múltán kinyitottam a szemem, egy ARTLOVE nevű társalgóban voltam. A képernyőn egy néma üzenet várt: deadoc megtalált.

DEADOC: ezer szónál többet ér egy kép

Sietve megnéztem, hogy ott van-e még. Ott volt: csöndben meghúzva magát a kibertérben, engem várt. Begépeltem a válaszomat.

SCARPETTA: Mit kér érte?

Nem válaszolt rögtön. Jó három-négy percig néztem a moccanatlan képernyőt.

DEADOC: árulókkal nem csereberélek ingyen adom mit gondol mi lesz az
olyanokkal mint maga
SCARPETTA: Talán mondja meg.

Semmi válasz. Láttam, hogy kilép a társalgóból. Egy perc múlva újra jelentkezett. Megszakította a nyomot. Pontosan tudta, miről van szó.

DEADOC: szerintem tudja
SCARPETTA: Nem tudom.
DEADOC: majd megtudja

SCARPETTA: Megnéztem a fényképeket. Nem valami élesek. Miért küldte őket?

Nem válaszolt. Úgy éreztem, lassú és nehéz felfogású vagyok. Beszélgettem vele, de nem tudtam lekötni. Dühös voltam, elment a kedvem az egésztől. Ekkor egy újabb figyelmeztető jelent meg a képernyőn: ezúttal ismét a tizenkilencesek jelentkeztek.

QUINCY: A. K. A., Scarpetta. Szeretném még egyszer megvitatni magával azt az esetet. Az önfeláldozásról.

Ekkor jöttem rá, hogy Quincy valójában Lucy. Az AKA az ő titkos jelszava volt: Aunt Kay Always: Kay néni mindörökké. Rajtam tartotta a szemét, ahogy én őrajta oly sok éve, és most arra figyelmeztetett, hogy ne izgassam föl magam. Bekopogtam a választ.

SCARPETTA: Rendben. Az ügye nagyon zavaros. Mihez fog kezdeni?

QUINCY: Csak figyeljen a bíróságon. Később bővebben.

Elmosolyodtam, kiszálltam a vonalból, és a párnámra dőltem. Már nem éreztem magam annyira magányosnak és őrültnek.

– Jó reggelt. – Megint az első nővér jött.

– Magának is. – Leeresztettem.

– Hát akkor megint méregetünk. Hogy vagyunk ma?

– Jól vagyunk.

– Lehet választani: tojás vagy müzli.

– Gyümölcs – mondtam.

– Az nincs a választékban, de azt hiszem, elő tudunk kaparni valahonnan egy banánt.

Lázmérő a számba, vérnyomásmérő mandzsettája a felkaromra. És közben egyfolytában beszélt.

– Olyan hideg van odakint, hogy akár havazhatna is. Öt fok. Most szóljon hozzá. Deres lett a szélvédőm. Hatalmas idén a makk, az mindig hideg telet jelez. Magának meg még mindig nincs harminchathatja. Mi baja magának?

– Miért nem hagyták itt a telefont? – kérdeztem.

– Majd megkérdezem. – Levette karomról a vérnyomásmérőt. – A vérnyomás is alacsony.

– Legyen szíves, szóljon Fujitsubo ezredesnek, hogy nézzen be hozzám délelőtt.

A nővér hátralépett, szeme az arcomat fürkészte. – Panaszt akar tenni rám?

– Isten ments, dehogy – mondtam. – Csak el kell mennem.

– Hát sajnos ez nem rajtam múlik. Vannak, akik két hétig maradnak itt.

Én itt meg fogok bolondulni, gondoltam.

Eltelt a délelőtt, de nem jött az ezredes. Ebédre főtt csirkemell, sárgarépa és rizs volt. Alig ettem egy-két falatot, mert egyre erősödött bennem a feszültség. A tévé némán villogott a háttérben, mert levettem a hangot. A nővér délután kettőkor jelentkezett újra, és közölte, hogy újabb látogatóm van. Föltettem a HEPA-maszkot, és átmentem vele a klinikára.

Ezúttal az A fülkébe vezettek, és a másik oldalon Wesley várt rám. Elmosolyodott, amikor találkozott a tekintetünk. Mindketten fölvettük a kagylót.

– Remélem, azért jöttél, hogy kiszabadíts – mondtam.

– Orvosokkal nem vitatkozom. Te tanítottál rá.

– Azt hittem, Georgiában vagy.

– Voltam. Körülnéztem abban az italüzletben, ahol azt a két embert megkéselték, és körülcserkésztem a környéket. Most meg itt vagyok.

– És?

– És? – Felvonta a szemöldökét. – Szervezett bűnözés.

– Nem Georgiára gondoltam.

– Akkor mondd meg, mire gondolsz. Úgy veszem észre, mostanában kezdem elveszteni a gondolatolvasási képességemet – mondta Wesley, majd a maszkomra nézve hozzátette: – Egyébként ma különösen csinos vagy.

– Én belebolondulok, ha nem szabadulok ki innen rövidesen – mondtam. – El kell jutnom a CDC-be.

Eltűnt szeméből a játékos csillogás.

– Lucy azt mondja, kapcsolatban vagy deadoc-kal.

– Hát nem nagyon, és azzal sem volt sok szerencsém – mondtam bosszúsan.

Dühített, hogy kommunikálok ezzel a gyilkossal, mert pontosan erre vágyott: hogy szóba álljak vele. Életem egyik alapelve, hogy ne jutalmazzak ilyen és hozzá hasonló embereket.

– Ne add föl – mondta Wesley.

– Orvosi dolgokra célozgat, betegségekre és baktériumokra – mondtam. – A történtek fényében hogyan látod ezt?

– Nyilván figyeli a híradásokat. – Ugyanazzal érvelt, amivel Janet.

– És ha nem csak erről van szó? – kérdeztem. – A jelek arra utalnak, hogy az az asszony, akit feldarabolt, ugyanabban a betegségben szenvedett, mint a tangieri áldozat.

– Ezt még nem tudod bizonyítani.

– Ismersz már annyira, hogy tudd, nem szoktam a levegőbe beszélni és elhamarkodott következtetéseket levonni. – Kezdtem kijönni a sodromból. – Amint tehetem, meggyőződöm a feltételezésem helyességéről, de nézetem szerint addig is hallgatnunk kellene a józan eszünkre.

– Nem vagyok biztos benne, hogy értem, amit mondasz – mondta még mindig a szemembe nézve Wesley.

– Azt mondom, elképzelhető, hogy valamiféle biológiai fegyverrel kerültünk szembe. Egy Unabomberrel, aki járványokat küldözget.

– Ne adja az ég.

– De azért neked is eszedbe jutott. Igaz? Csak azt ne mondd, hogy egy darabolós gyilkosság és egy halálos fertőző betegség egybeesése véletlen.

Láttam az arcán, hogy fáj a feje: vaskos kék fonálként domborodott ki halántékán az a bizonyos ér, amelyik ilyenkor szokott.

– És az biztos, hogy te jól érzed magad? – kérdezte.

– Igen. Én inkább téged féltelek.

– És mi van ezzel a betegséggel? Mekkora veszélyt jelent ez rád? – Wesley hangjába némi ingerültség vegyült, mint mindig, mikor úgy gondolta, hogy veszélyben forgok.

– Újraoltottak.

– Bárányhimlő ellen. És ha nem az?

– Akkor egy világválság kezdetén vagyunk. Itt járt Janet.

– Tudom – morogta a kagylóba Wesley. – Ne haragudj. Nem kellett volna éppen most, amikor a legnagyobb…

– Tévedsz, Benton – vágtam a szavába. – Tudnom kellett róla. Az ilyen hír egyébként sem jön soha jókor. Szerinted most mi lesz Lucyval?

Nem akart megszólalni.

– Szóval szerinted is tönkreteheti ez az ügy – mondtam elkeseredetten.

– Nem hiszem, hogy felfüggesztenék. Általában az történik az illetővel, hogy nem léptetik elő, pocsék megbízatásokat kap, kihelyezik valahova terepre, a semmi közepébe. Lehet, hogy ötezer kilométerre kerülnek egymástól. És egyikük vagy a másikuk kilép.

– És mennyivel jobb ez, mint ha kirúgnák? – fakadtam ki.

– Meglátjuk, mi lesz, Kay. – Rám nézett. – Elbocsátom Ringet a CASKU-tól.

– Légy óvatos, hogy mit teszel miattam.

– Az vagyok – felelte.

Fujitsubo csak másnap kora reggel jött be hozzám; mosolygott és széthúzta a függönyöket. Olyan káprázató napfény tódult be, hogy megfájdult tőle a szemem.

– Jó reggelt, és eddig minden más is jónak látszik – mondta. – Nagyon örülök, hogy a jelek szerint nem betegszik meg nekünk, Kay.

– Eszerint mehetek – mondtam, és már csaknem ki is pattantam az ágyból.

– Ennyire gyorsan azért nem megy. – Szemügyre vette a lázlapomat. – Tudom, mennyire nehéz ez magának, de nem lennék nyugodt, ha a kelleténél hamarabb engedném ki. Itt marad még egy kicsit, és ha minden jól megy, holnapután távozhat.

Sírhatnékom támadt, mikor elment, elképzelni sem tudtam, hogyan leszek képes elviselni akár még egy óra karantént. Felültem az ágyban, és kinéztem az ablakon. Ragyogó kék volt az ég, a reggeli sápadtságával fénylő hold alatt felhőfoszlányok úsztak. A fák kopáran ringatóztak a gyenge szélben. Richmondra gondoltam, az otthonomra, a kiültetendő növényekre és az asztalomon tornyosuló munkára. Szerettem volna sétálni egyet a hidegben, szerettem volna brokkolit és árpalevest főzni. Sajtos spagettire vágytam, töltött tojásra, muzsikára és borra.

Fél napig egyszerűen sajnáltam magam, s azonkívül, hogy bámultam a televíziót és szundikáltam, nem csináltam semmit. Később bejött a másik műszak nővére, hozta a telefont, és azt mondta, keresnek. Úgy kaptam föl a kagylót, mintha ennél izgalmasabb dolog sose történt volna velem életemben.

– Én vagyok – mondta Lucy.

– Hála istennek. – Fölpezsdített, hogy hallom a hangját.

– A nagyi csókol. Állítólag idén te kaptad a legrosszabb betegnek járó Oscart.

– A hír igaz. Ott van az a rengeteg munka az intézetben. Bárcsak idehoznák.

– Nem árt, ha pihensz – mondta Lucy. – Erősíti a véderőidet.

Ettől megint átsuhant rajtam az aggodalom: Wingo!

– Hogyhogy nincs bekapcsolva a géped? – Rátért a tárgyra.

Hallgattam.

– Kay néni, ez a pofa velünk nem fog szóba állni. Csak veled hajlandó beszélni.

– Akkor jelentkezzetek be a nevemben – válaszoltam.

– Nem megy. Ha szagot kap, végleg eltűnik. Ijesztő, mennyire dörzsölt.

Válasz helyett megint csak hallgattam. Lucy sietve folytatta.

– Mégis hogy gondolod? – kérdezte felindultan. – Adjam ki magam jogász végzettségű patológusnak, aki már foglalkozott a pofa legalább egy áldozatával? Na ne.

– Én nem akarok kapcsolatba lépni ezzel az emberrel, Lucy – mondtam. – Az ilyesfajta embereknek ebben az egészben ez a legfőbb élvezet. Hogy figyelnek rájuk. Lehet hogy csak lovat adok alá, ha belemegyek ebbe a játékba. Erre gondoltál már?

– Igen, de én is mondanék valamit. Akár egyetlen embert darabolt fel, akár húszat, ez nem fog leállni. Az ilyenek nem állnak le. Nekünk pedig halvány fogalmunk sincs, nincs egyetlen parányi nyomunk sem, hogy hol a fenében keressük.

– Nem arról van szó, hogy magamat féltem – mondtam.

– Az se volna csoda.

– Egyszerűen csak nem akarom még tovább rontani a helyzetet – ismételtem.

Ennek persze – mármint a helyzet továbbrontásának – mindig fennáll a veszélye, ha valaki ötletesen vagy agresszíven folytat egy nyomozást.

A tettes várható lépéseit sosem lehet teljes pontossággal kikövetkeztetni. Talán egyszerűen csak megsejtettem valamit, figyelmeztetett egy ösztönös rezgés, amely lényem legmélyén fakadt, de éreztem, hogy ez a gyilkos más, mint a többi, és valami olyasmi mozgatja a tetteit, ami eddig még nem került a látóterünkbe.

– Beszéljünk inkább rólad – mondtam. – Janet meglátogatott.

– Ebbe nem akarok belemenni. – Hideg düh érződött a hangjában. – Jobban is el tudom tölteni az időmet.

– Bármit is teszel, én melletted állok, Lucy.

– Efelől mindig biztos voltam. És most mondok valamit, amiben pedig mindenki biztos lehet: kerül, amibe kerül, de Carrie börtönben fog megrohadni.

Visszajött a nővér, hogy megint elkobozza a telefont.

– Én ezt nem értem – mondtam, miután letettem. – Van telefonkártyám, ha ez az aggodalom oka.

Elmosolyodott. – Az ezredes úr utasítása. Azt akarja, hogy pihenjen, és tudja, hogy nem pihen, ha egész nap telefonál.

– Én pihenek – mondtam, de már ki is ment.

Nem értettem, hogy akkor miért engedi, hogy megtartsam a számítógépet. Gyanítottam, hogy Lucy vagy valaki más beszélt vele. Rácsatlakoztam az AOL-ra, de úgy éreztem, összeesküvést szőttek ellenem. Alig léptem be az orvos szakértők virtuális társalgójába, máris jelentkezett deadoc, de ezúttal tagként, akit bárki láthat és hallhat, aki be akar kapcsolódni.

DEADOC: hol volt

SCARPETTA: Ki maga?

DEADOC: már mondtam

SCARPETTA: Maga nem én.

DEADOC: hatalmat ada nékik a tisztátalan lelkek felett hogy kiűzzék azokat és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget kór-

élettani megnyilvánulásokat vírusokat mint a hiv darwini küzdelmünk ellenük gonoszak vagy mi vagyunk azok

SCARPETTA: Ezt magyarázza meg.

DEADOC: tizenkettő

Nem állt szándékában megmagyarázni, legalábbis egyelőre nem. A rendszer jelezte, hogy elhagyta a társalgót. Vártam egy ideig, hátha visszajön, és közben azon töprengtem, mit érthet azon, hogy *tizenkettő*. Megnyomtam az ágytámlámra szerelt gombot, és hívtam a nővért, aki miatt már kezdett furdalni a lelkiismeret. Nem tudtam, hol várakozik, mikor nincs a szobában, se azt, hogy hol veszi föl, illetve le a kék védőöltözéket, de egyik sem lehetett kellemes – ahogy az én kedélyállapotom sem.

– Mondja, elképzelhető, hogy akad itt valahol egy Biblia? – kérdeztem, mikor bejött.

Elbizonytalanodott, mint aki még sose hallott ilyesmiről. – Hát… tudtommal nincs.

– Utána tudna nézni?

– Jól érzi magát? – Gyanakodva nézett rám.

– Tökéletesen.

– Van itt egy könyvtár, nekik talán van. Ne haragudjon, de én nem vagyok vallásos – mondta már kifelé mentében.

Jó félóra múlva jött vissza egy fekete bőrkötésű Bibliával, állítólag valaki szobájából kölcsönözte. Az első lapján egy kalligrafikus betűkkel írt nevet és egy dátumot találtam, amely jelezte, hogy tulajdonosa tíz éve kapta valakitől a könyvet. Lapozgatás közben eszembe jutott, hogy hónapok óta nem voltam misén. Irigylem azokat az embereket, akikben olyan erősen munkál a hit, hogy nap mint nap kezükbe veszik a Bibliát.

– Egészen biztos, hogy jól érzi magát? – A nővér megállt az ajtóban.

– Még nem is mondta, hogy hívják.

– Sallynek.

– Maga nagyon kedves, és ezért nagyon hálás vagyok. Tudom, hogy nem nagy öröm hálaadás napján dolgozni.

Ez láthatólag nagyon hízelgett neki, s az önbizalmát is megerősítette annyira, hogy azt mondja: – Én igazán nem szeretném beleütni az orromat semmibe, de akkor is hallom, miket beszélnek az emberek. Azon a virginiai szigeten, ahonnan a maga esetét hozták, ott tényleg csak rákásznak?

– Gyakorlatilag igen – feleltem.

– Kék rákot.

– Meg sok puha páncélút.

– És ez senkit sem aggaszt?

Tudtam, hová akar kilyukadni, és igen: aggasztott. Személyes okom volt aggódni magam és Wesley miatt.

– Az egész országba szállítanak rákot, ugye? – folytatta a nővér.

Bólintottam.

– És mi van, ha annak a nőnek a betegségét a víz vagy az élelmiszer közvetíti? – Fényesen csillogott a szeme a csuklya alatt. – Én ugyan nem láttam a holttestét, de hallottam, hogy tényleg ijesztő.

– Tudom – mondtam. – Remélem, hamarosan megkapjuk rá a választ.

– Ja, egyébként pulyka van ebédre. Ne számítson valami szakácsremekre.

Lecsatolta a légvezetékét, és elhallgatott. Ajtónyitás közben egy kurta mozdulattal még visszaintett, aztán eltűnt. Hátralapoztam a mutatóhoz, és több szónál is keresgéltem egy ideig, mire megtaláltam a deadoc által idézett passzust. Máté evangéliuma tizedik részének első verse volt, amely teljes egészében így hangzik: *És előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat ada nékik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtelenséget.*

A következő vers név szerint felsorolja a tanítványokat, aztán Jézus felszólítja őket, hogy menjenek és keressék meg az eltévedt bárányokat,

és hirdessék nekik, hogy közel már a mennyek országa. Utasítja őket, hogy gyógyítsák a betegeket, tisztítsák meg a *poklosokat*, támasszák fel a halottakat, és űzzék ki az ördögöket. Miközben olvastam, nem tudtam, hogy a magát deadocnak nevező gyilkos úgy érzi-e, hogy küldetése van, és a tizenkettő a tanítványokra vonatkozik, vagy egyszerűen csak szórakozik.

Fölkeltem, fel-alá járkáltam, ki-kinéztem az ablakon: már gyengült a fény. Korán sötétedett, és az eddig itt töltött időben szokásommá vált, hogy figyeltem a kocsijukhoz tartó embereket. Látszott a leheletük. A szabadságolások miatt a parkoló ez idő tájt csaknem teljesen üres volt. Két nő beszélgetett egymással, az egyik egy Honda nyitott ajtaját fogta; vállukat vonogatták, szélesen gesztikuláltak, mint akik az élet nagy problémáit akarják megoldani. Néztem őket a reluxa résén át, míg el nem hajtottak.

Szerettem volna korán elaludni, hogy meneküljek, de megint nem voltam álmos, állandóan forgolódtam vagy az ágyneműmet rendezgettem. Képek úsztak el lelki szemeim előtt, mintha egy régi, megvágatlan és logikátlan sorrendű filmet néztem volna. Két nőt láttam beszélgetni egy postaládánál. Az egyiknek egy szemölcs volt az arcán, amely genynyes kiütésekké alakult, elborították az egész arcát, a nő pedig a tenyerével eltakarta a szemét. Aztán pálmafák hajladoztak vad szelekben, hurrikán közeledett a tenger felől, pálmalevelek szakadtak le s röpültek el. Egy csupasz emberi torzó, egy levágott kezekkel és lábakkal szegélyezett, véres asztal.

Izzadtan felültem, vártam, hogy ellazuljanak össze-összeránduló izmaim. Úgy éreztem, mintha valamilyen elektromos zavar támadt volna a szervezetemben, mintha bármely pillanatban szívrohamot vagy gutaütést kaphatnék. Lassú, mély lélegzeteket vettem, kiürítettem az agyam. Nem mozdultam. Mikor a vízió elmúlt, csöngettem a nővérnek.

Arcomat látva nem vitatkozott a telefon miatt, azonnal hozta. Miután kiment, Marinót hívtam.

– Még rács mögött? – kérdezte.

– Azt hiszem, a kísérleti nyulát ölte meg.

– Aha. Talán ha az elején kezdené.

– Deadoc. Az a nő, akit lelőtt és feldarabolt, a kísérleti nyula lehetett. Valamelyik ismerőse, egy könnyű eset.

– Bevallom, doktornő, halvány segédfogalmam sincs, hogy miről beszél.

Ereztem a hangsúlyán, hogy aggódik az elmeállapotom miatt.

– Ez megmagyarázza, hogy miért nem bírt ránézni. Megmagyarázza a gyilkosság módját.

– Most már aztán végképp nem értem.

– Ha valaki valamilyen vírussal akar megölni embereket – magyaráztam –, akkor előbb ki kell találnia a módját. Például azt, hogy mivel közvetíti a fertőzést. Étellel? Itallal? Porral? A himlő esetében a levegő a vivőanyag, cseppfertőzés vagy a kiütésekben lévő folyadék terjeszti. Ember vagy ruha is hordozhatja.

– Induljunk ki abból – mondta Marino –, hogy hol szerezte a pofa a vírust. Katalógus-áruházak nemigen tartanak ilyesmit raktáron.

– Nem tudom. Ismereteim szerint mindössze két olyan pontja van a világnak, ahol archiválási célokból himlővírust őriznek. Az egyik a CDC, a másik egy moszkvai laboratórium.

– Aha. Akkor lehet, hogy ezt is az oroszok főzték ki – mondta gúnyosan Marino.

– Hadd mondjam el, hogyan képzelem. A gyilkos haragszik valakire, vagy esetleg az a téveszméje, hogy neki isteni küldetése, hogy visszahozza a földre minden idők egyik legveszedelmesebb betegségét. Ehhez ki kell találnia, hogyan terjesztheti véletlenszerűen, és meg kell győződnie az elképzelése helyességéről.

– Szóval kell neki egy kísérleti nyúl – mondta Marino.

– Igen. Tegyük fel, hogy van egy szomszédja vagy egy rokona, aki már idős, és nincs jól. Még az is lehet, hogy ő gondoskodik róla. Mi

volna kézenfekvőbb, mint rajta kipróbálni a vírust? Ha pedig a vírus működik, deadoc megöli, és valami másnak állítja be a halálát. Annyi végül is biztos, hogy ha van közte és az áldozat között valamilyen kapcsolat, akkor nem hagyhatja himlőben meghalni, különben esetleg rájönnénk, hogy ki tette. Ezért aztán fejbe lövi és feldarabolja, hogy azt higgyük, ez is a korábbi darabolós gyilkos műve.

– És akkor hogy jön a képbe az a tangieri nő?

– Megfertőződött – mondtam egyszerűen.

– Hogyan? Szállítottak neki valamit? Levélben kapta? A levegőtől? Álmában beoltották?

– Nem tudom.

– És gondolja, hogy deadoc Tangieren lakik? – kérdezte Marino.

– Nem, nem hinném – feleltem. – Azt hiszem, azért választotta ezt a helyet, mert egy sziget a lehető legalkalmasabb helyszín egy járvány kirobbantására. Kicsi, önellátó. És könnyű vesztegzár alá venni, ami egyben azt jelenti, hogy deadoc nem szándékozik az egész emberiséget egy csapásra eltörölni a föld színéről. Inkább apránként. Apró darabokra szeletel minket.

– Aha. Mint az öregasszonyt.

– Ez akar valamit – mondtam. – Tangiert csak figyelmeztetésnek szánta.

– Már zokon ne vegye, doktornő, de nagyon remélem, hogy téved ebben az egészben.

– Reggel Atlantába megyek. Megtenné, hogy átszól Vandernek, hogy ki tudott-e hozni valamit az ujjlenyomatból?

– Eddig nem. Úgy néz ki, hogy az áldozat ujjlenyomata sehol sincs nyilvántartva. Bármi adódik, csipogtatom.

– Várom – mondtam rosszkedvűen, mert a nővér a csipogómat is elkobozta.

Végeérhetetlen lassúsággal telt a nap, Fujitsubo csak vacsora után jött be elköszönni. Jóllehet kibocsátásom azt jelentette, hogy se fertő-

zött, se fertőző nem vagyok, a kék védőöltözékben jött, és a légvezetékét is becsatolta.

– Tovább kellene itt tartanom magát – kezdte rögtön. – Az elkülönítés ideje általában tizenkét-tizenhárom nap, de lehet akár három hét is. Ezzel azt akarom mondani, hogy még megbetegedhet.

– Tudom. – A vizemért nyúltam.

– Az újraoltás vagy segít, vagy nem. Attól függ, milyen stádiumban volt, amikor beoltottam.

Bólintottam. – És én se távoznék ilyen gyorsan, ha maga vállalná ezt az egészet, ahelyett hogy a CDC-hez irányít.

– Nem tehetem, Kay. – Tompán kongott a hangja a műanyag alatt. – Tudja, hogy ennek az egésznek semmi köze ahhoz, hogy én mit tennék legszívesebben. Ugyanúgy nem vehetek ki egy ügyet a CDC kezéből, ahogy maga sem szippanthat magához egy olyan esetet, amelyik nem tartozik a hatáskörébe. Beszéltem velük. Nagyon aggasztja őket egy esetleges járványveszély, és abban a pillanatban, amint maga megérkezik a mintákkal, azonnal megkezdik a vizsgálatokat.

– Én attól félek, hogy esetleg terroristák keze van a dologban. – Nem voltam hajlandó visszatáncolni.

– Amíg nincs rá bizonyíték, és remélem, nem is lesz, itt mi már nem tehetünk többet magáért. – Őszintének éreztem a sajnálkozását. – Menjen át Atlantába. Meglátjuk, mi az ő véleményük. Náluk is csak néhányan vannak bent. Soha rosszabbkor nem jöhetett volna ez a história.

– Az is lehet, hogy szándékosan időzítette mostanra – mondtam. – Ha maga egy gonosztevő, aki egy vírussal akar tömeggyilkosságot elkövetni, választhatna-e rá megfelelőbb időpontot, mint azt, mikor az összes számottevő szövetségi intézmény csak minimális létszámmal üzemel? És ez a szabadságolás már tart egy ideje, és a jelek szerint el is húzódik még egy darabig.

Fujitsubo hallgatott.

– John – folytattam –, maga részt vett a boncoláson. Látott már ilyen betegséget?

– Csak tankönyvekben – válaszolta komoran.

– Hogy lehet az, hogy egyszer csak megint felüti a fejét a himlő?

– Már ha az.

– Bármi is, virulens és pusztító – szögeztem le.

Fujitsubo ennél többet nem tehetett. Egész este az AOL-on barangoltam, társalgóról társalgóra vándoroltam. Óránként megnéztem, jött-e elektronikus levelem. Deadoc egészen másnap reggel hatig hallgatott, akkor mentem be az orvos szakértők társalgójába. Megdobbant a szívem, mikor neve megjelent a képernyőn, és felgyorsult a lélegzetem, mint mindig, mikor beszélgettem vele. Már ott volt, eldönthettem, megszólítom-e vagy sem. Ha hibázásra késztetem, elfoghatom.

DEADOC: vasárnap templomban voltam fogadok hogy maga nem
SCARPETTA: Miről szónokoltak?
DEADOC: istentisztelet
SCARPETTA: Maga nem katolikus.
DEADOC: óvakodj a férfiaktól
SCARPETTA: Máté evangéliuma, tizedik rész. Mondja meg, mire gondol.
DEADOC: az az ember meg fogja bánni
SCARPETTA: Ki? És miért?
DEADOC: a pohárt ugyan a melyet én megiszom megisszátok

Eltűnt, mielőtt válaszolhattam volna. Megint beleástam magam a Bibliába. Itt is Jézus szólt, de az idézet ezúttal Márk evangéliumából származott, ami azt sejtette, hogy deadoc nem zsidó. Az egyházzal kap-

csolatos szavaiból ítélve nem is katolikus. Nem vagyok teológus, de a pohár kiivása mintha Jézus megfeszítésére utalt volna. Deadocot tehát keresztre feszítették. Rám is ez vár?

Ezek már az utolsó óráim voltak az elkülönítőben. Sally nem vette olyan szigorúan a telefonálást. Csipogtattam Lucyt, szinte rögtön visszahívott.

– Beszéltem vele – mondtam. – Ott vagytok?

– Figyelünk – válaszolta unokahúgom. – Hosszabb ideig kellene a hálón tartani. Rengeteg az elágazás, és az összes telefontársaság haptákban várja, hogy lenyomozhassa. Az utolsó hívás Dallasból érkezett.

– Te viccelsz – mondtam csalódottan.

– Nem onnan hívott, az csak egy csomópont, amelyen áthaladt a hívás. Nem jutottunk tovább, mert kikapcsolt. Csak folytasd. Szerintem ez valamiféle vallásos tébolyult.

11

Még aznap délelőtt távoztam, taxi jött értem. A nap már magasan állt a felhők fölött. Nem volt nálam semmi, csak a rajtam való ruha: minden egyes darabot kifőztek autoklávban vagy gázzal kezeltek. Sietnem kellett, és egy nagy fehér dobozt vittem magammal, amelyen araszos kék betűkkel a SÜRGŐS! ROMLANDÓ! és SZIGORÚAN FÜGGŐLEGESEN TARTANDÓ! felirat virított, s más figyelmeztető feliratokkal is ellátták.

A doboz matrjoskababákra emlékeztetett: dobozok voltak benne, s azokban BioPackokat tartalmazó dobozok. A kémcsövek szövetmintákat tartalmaztak: Lila Pruitt májából, lépéből, gerincfolyadékából. Kis üveggyapot táblák, hullámos és buborékos csomagolóanyag védte őket. Mindezt szárazjégbe ágyazták, és további feliratok figyelmeztették azt, aki a kívül látható figyelmeztetések ellenére felbontotta a csomagot: VIGYÁZAT! FERTŐZŐ ANYAG! Természetesen egy pillanatra sem adhattam ki a kezemből, hiszen azon túl, hogy veszélyt jelentett, bizonyítékul is szolgálhatott abban az esetben, ha kiderül, hogy Lila Pruittot meggyilkolták. A Baltimore-Washington pályaudvaron egy nyilvános telefonról felhívtam Rose-t.

– A USAMRIID-nál van az orvosi táskám és a mikroszkópom. – Nem fecséreltem az időt. – Nézzen utána, hogy még az este postára adják. A BWI-ről telefonálok, útban a CDC-hez.

– Egyfolytában hívom a csipogóját – felelte.

– Talán azt is visszaadják. – Megpróbáltam végiggondolni, mi hiányzik még. – Meg a telefonomat.

– Jött egy laborjelentés, azt hiszem, érdekli. A torzón talált állatszőr nyúl- és majomszőr.

– Bizarr. – Nem tudtam, mi mást mondhatnék.

– Sajnos van egy rossz hír is. A média állandóan telefonálgat a Carrie Gretchen-ügyben. Kiszivároghatott valami.

– A mindenségit! – kiáltottam fel; Ring jutott eszembe.

– Mi legyen? – kérdezte Rose.

– Talán hívja fel Bentont. – Nem tudtam, mit mondjak. – Nagyon összesűrűsödtek a dolgaim.

– Hallom a hangján.

Az órámra pillantottam. – Rose, nekem még föl kell küzdenem magam a gépre. Nem akarták, hogy átmenjek a röntgenen, azt pedig pontosan tudom, mi lesz, ha megpróbálok felszállni ezzel a pakkal.

Az történt, amire számítottam. Mikor beléptem a repülőgépbe, a légikisasszony rám pillantott és elmosolyodott.

– Szabad? – nyújtotta a kezét. – Odateszem a csomagokhoz.

– Ennek nálam kell maradnia – feleltem.

– Ez se a felső poggyásztartón, se az ülés alatt nem fér el, hölgyem. – Feszesebb lett a mosolya, mögöttem máris feltorlódott a sor.

– Nem vitathatnánk ezt meg négyszemközt? – kérdeztem a konyha felé lépve.

Azonnal utánam lépett. – Asszonyom, abszolút telt házunk van. Egyszerűen nincs hely.

– Tessék. – A kezébe nyomtam a papírokat.

Tekintete végigsiklott a „Veszélyes áruk nyilatkozata” c, vörös szegélyes okmányon. Félúton megdermedt, ott, ahova az volt gépelve: „Emberre fertőző anyagok.” Idegesen körülpillantott a konyhában, s beljebb terelt, közelebb a mosdók ajtajához.

– A szabályzat előírásai szerint az ilyen anyagokat csak szakember kezelheti – érveltem. – Úgyhogy ennek nálam kell maradnia.

– És mik ezek? – kérdezte suttogva, elkerekedett szemmel.

– Boncolási minták.

– Istennek anyja!

Felkapta az ülésrendet, és hamarosan már kísért is be az első osztályra, és leültetett hátul egy üres sorba.

– Csak tegye ide maga mellé a másik ülésre. Ugye nem fog csöpögni vagy ilyesmi? – kérdezte.

– Az életem árán is megőrzöm – válaszoltam.

– Ha nem jelentkeznek át túlságosan sokan első osztályra, marad itt hely bőven – mondta. – De akkor is nyugodt lehet, én mindenkit elterelek. – Karjával mutatta, hogyan is gondolja.

Senki sem jött a közelembe. Az Atlantáig tartó eseménytelen úton megittam egy kávét. Csipogó és telefon nélkül szinte meztelennek éreztem magam, de nagyon élveztem, hogy végre újra a magam ura vagyok. Az atlantai reptéren felléptem egy mozgójárdára, majd mozgólépcsők egész sorára, úgy rémlett, kilométereket tettem meg, mire kiértem és beültem egy taxiba.

Az Északi 85-ösön mentünk a Druid Hills Road-ra, zálogházak és kocsikölcsönzők előtt gurultunk el, majd egy hosszú fás-kúszónövényes szakasz következett, azután pedig bevásárlóközpontok. A Járványügyi és Megelőzési Központ az Emory Egyetem parkolói s parkolóházai között található. Szemben, az utca másik oldalán az Amerikai Ráktársaság épülete emelkedik. A CDC ötemeletes, sárgásbarna épület, kiugró részeit és peremeit szürkére festették. A recepciónál őrök álltak, és zártláncú tévé is volt.

– A BL-4-re megyek, az előtérben van találkozóm dr. Bret Martinnal – mondtam.

– Adunk ön mellé egy kísérőt – mondta az egyik őr.

– Remek – válaszoltam a telefonért nyúlva. – Úgyis mindig eltévedek.

Az épület hátsó traktusába mentünk, egy újonnan épült és szigorúan őrzött részbe, ahol mindenütt kamerák figyelnek, az üveg golyóálló, a keskeny függőfolyosóknak rácspadlójuk van. A baktérium- majd az influenzalabor után a klinkertéglás-betonos veszettség- és AIDS-részleghez értünk.

– Ez azért óriási – jegyeztem meg; már jó néhány éve nem jártam itt!

– Hát igen. Úgy agyon van biztosítva, hogy jobban már nem is lehetne. Kamerák, mozgásérzékelők minden ki- és bejáratnál. A hulladékot mind kifőzik és elégetik, és légszűrőket használnak, úgyhogy ami ide bejön, az el is pusztul. Kivéve a kutatókat. – Az őr elnevette magát, és egy mágneskártyával kinyitotta az ajtót. – Milyen rossz hírrel érkezett?

– Én is erre vagyok kíváncsi – feleltem. Már az előtérben jártunk.

A BL-4 valójában nem más, mint egy vastag betonfalakból és acélból kialakított hatalmas, többrétegű kupola. Épület az épületben, ablakait reluxa takarja. A vastag üvegfalak mögött laboratóriumok működnek, és ebben a szabadságolási időszakban csak azok a kék ruhás kutatók voltak bent, akiket fűtött annyira a hivatástudat, hogy most is bejöttek.

– Mit szól a kormány dolgaihoz? – kérdezte az őr. – Hát hol élnek ezek? – Megcsóválta a fejét. – Azt hiszik, az olyan járványok, mint az Ebola, megvárják, míg egyenesbe jön a költségvetés? – Megint megcsóválta a fejét.

Sötét elkülönítőszobák előtt jártunk, aztán néptelen laboratóriumok előtt, majd nyúlketrecek sora következett, utána nagyobb emlősöknek valók. Zárkája rácsa és üvegfala mögül egy majom nézett rám. Megrendített emberi tekintete, és Rose szavai jutottak eszembe: a torzón majom- és nyúlszőrök voltak. Lehet, hogy deadoc egy ilyesféle helyen dolgozik.

Nyugtalanságom fokozódott.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

– Oda, ahol a doktor úr várja – felelte az őr. Ekkor már egy másik folyosószinten jártunk, és az épület egy másik része felé tartottunk.

Beléptünk egy folyosószakaszra, ahol ultraalacsony hőmérsékletet biztosító, számítógépekre emlékeztető Revco-hűtők sorakoztak, akkorák, mint egy nagyobbfajta másológép. Valahogy nem illettek ebbe a környezetbe, ahol egy fehér köpenyes, testes férfi várt rám. Egészen vékony szálú, szőke haja volt, mint egy csecsemőnek, és izzadt.

– Bret Martin vagyok – nyújtotta a kezét. – Köszönöm. – Elbocsátólag biccentett az őrnek.

Odaadtam Martinnak a dobozt.

– Itt tartjuk a himlőkészletünket – intett fejével a hűtők felé, a dobozt az egyik tetejére téve. – Mínusz hetven fokon. Most mit mondjak? – Fölvonta a vállát. – Ezek a fagyasztók azért állnak itt, mert a maximálisan zárt területen már egy tenyérnyi hely sincsen. Merő véletlen, hogy ezt most éppen nekem adja ide. Nem mintha arra számítanék, hogy a maga mintája ezek közé tartozna.

– Ez itt mind himlő? – Elképedten néztem körül.

– Nem mind, és nem is sokáig, mivel a himlő első jelentkezése óta tudatosan pusztítjuk a fajt.

– Ebben csak az a furcsa – feleltem –, hogy a faj, amelyikről beszél, emberek millióit pusztította el.

– Szóval véleménye szerint egyszerűen össze kellene fogdosni és autoklávban kifőzni ezt a sok betegségforrást.

Arckifejezése jelezte, hogy megszokta már az ehhez hasonló álláspontokat. Az élet sokkal bonyolultabb, mint az az adok-kapok, amelyre céloztam, és csak a Martinhoz hasonló emberek ismerik a finomabb árnyalatokat.

– Én nem mondtam, hogy bármit is el kellene pusztítani – feleltem. – Szó sincs róla. Sőt minden valószínűség szerint nem is volna szabad. Épp ezek miatt – néztem a hűtő tetején fekvő dobozra. – Ha autoklávba

tesszük a himlőt, azzal még nem tűnik el. Szerintem olyan, mint bármely más fegyver.

– Én is így látom. Annyi mindenesetre biztos, hogy nagyon szeretném tudni, hol rejtegetik mostanában az oroszok a himlőtörzsállományukat, és hogy nem adtak-e el belőle a Közel-Keletre vagy Észak-Koreába.

– Maga csinálja a PCR-jét? – kérdeztem.

– Igen.

A PCR, a sokszorozó láncreakció egy olyan eljárás, amellyel egy DNS-spirál valamelyik szakaszáról rövid idő alatt pontos másolatokat lehet készíteni: a megsokszorozás a különböző analízisekhez szükséges vizsgálati anyagok előállítását szolgálja. Nagyon fontos technika, kidolgozója, Kary B. Mullis amerikai biokémikus 1993-ban Nobel-díjat kapott érte.

– Most rögtön?

– A lehető leghamarabb.

– Tegye meg – kértem. – Élet-halál kérdése.

– Ezért állok itt most – mondta Martin. – Egyébként a kormányzat szerint nincs rám szükség, nyugodtan ücsöröghetnék otthon.

– Nálam vannak a felvételek, amelyeket szíveskedtek előhívni a USAMRIID-nál, mialatt lakat alatt tartottak – mondtam árnyalatnyi gúnnyal.

– Szeretném megnézni.

Liftbe szálltunk, fölmentünk a harmadikra, egy tárgyalóterembe. Itt szoktak összejönni a szakértők, hogy megbeszéljék, milyen stratégiát folytassanak egy-egy csapás ellen, amelyről időnként azt se tudják, minek nevezzék. Bakteriológusok, járványtani szakemberek tanácskoznak itt: karanténok vezetői, egyes kórokozók specialistái, PCR-esek. Most azonban csönd honolt, kettesben voltunk.

– Egyelőre csak velem rendelkezhet – mondta Martin.

Kivettem a retikülömből a vastag borítékot, Martin pedig hozzáfogott átnézni a képeket. Egy pillanatig úgy nézte a torzót, illetve a Lila Pruitt holttestét ábrázoló színes felvételeket, mintha megbabonázták volna.

– Jóságos ég… – suttogta. – Azt hiszem, azonnal meg kell vizsgálnunk a kipárolgási utakat. Mindenkit, aki érintkezésbe kerülhetett vele. Méghozzá nagyon sürgősen.

– Tangieren talán megtehetjük – mondtam.

– Ez semmiképp nem bárányhimlő, és nem is kanyaró. És egészen biztosan valamilyen himlő.

Elkerekedett szemmel tanulmányozta a levágott kezeket és lábakat ábrázoló fotókat.

– Nocsak. – Nem is pislogott, úgy nézte, szemüvegén visszatükröződött a lámpa fénye. – Ez meg mi a manó?

– Deadocnak nevezi magát – feleltem. – Képeket küldözget nekem az AOL-on. Természetesen névtelenül. Az FBI most próbálja lenyomozni.

– És ez itt az áldozat… Feldarabolta?

Bólintottam.

– A tünetei hasonlóak a tangieri áldozatéhoz. – A torzó hólyagocskáit nézte.

– Egyelőre úgy néz ki.

– Tudja, engem már évek óta a majomhimlő foglalkoztat – mondta Martin. – Nyugat-Afrika minden zegét-zugát bejárjuk, Zaire-től Sierra Leonéig ott vagyunk mindenhol, ahol csak felüti a fejét. A fehér himlőnél szintúgy. Variolavírust eddig még sehol sem találtunk. Én csak attól félek, hogy valamelyik vírus, amelyik eddig az állatok között tenyészett, előbb-utóbb kimódolja, hogyan fertőzheti meg az embereket.

Megint eszembe jutott, mit mondott Rose a torzón talált állatszőrökről.

– Nem kell hozzá más, mint hogy a mikroorganizmus például a levegőbe kerüljön, és találjon magának egy fogékony gazdaszervezetet.

Megint a Lila Pruittot ábrázoló képeket nézte, a mocskos ágyon fekvő, elcsúfult, elkínzott testet.

– Nyilvánvalóan elegendő vírusnak volt kitéve ahhoz, hogy végzetesen megbetegedjen. – Annyira belefeledkezett a képbe, hogy szinte magában beszélt.

– Mondja, Martin doktor – zökkentettem ki. – A majmok meg is kapják a majomhimlőt, vagy csak hordozói?

– Megkapják és tovább is adják mindenütt, ahol más állatokkal érintkezésbe kerülnek, így például az afrikai őserdőkben. A földön jelenleg kilenc virulens himlővírust ismerünk, és ezek közül az emberre mindössze kettő veszélyes. Az egyik a variola, azaz az igazi himlő, amit Istennek hála, azt hiszem, nem látunk többé, a másik a molluscum contagiosum.

– A torzón majomszőrt találtunk.

Rám nézett, a homlokát ráncolta. – Tessék?

– És nyúlszőrt is. Eszembe jutott, hogy valaki esetleg saját laboratóriumi kísérleteket folytat valahol.

Martin felállt az asztaltól.

– Azonnal nekilátunk. Hol érem el magát?

– Otthon, Richmondban. – Adtam egy névjegyet, és kimentünk a tárgyalóból. – Tudna itt valaki egy taxit hívni nekem?

– Persze. Majd valamelyik őr a recepcióról. Még a postások sincsenek bent – felelte Martin.

Hóna alatt tartva a dobozt, a könyökével nyomta meg a lift hívógombját. – Ez egy rémálom. Orlandóból szalmonella pasztörizálatlan narancslében, egy hajón E. coli o157:H7 tűnt fel, valószínűleg megint a nem kellőképp átsütött darált marhahúsból. Botulizmus Rhode Islanden, és valami légzőszervi megbetegedés egy szeretetotthonban. A kongresszus meg nem ad pénzt.

– Tud még valamit mondani erről az utóbbi esetről?

Minden emeleten megállt a lift, mások is beszálltak.

– Képzelje el a következőt – válaszolta Martin doktor. – Egy iowai üdülőhely. Shigellára gyanakszunk, mert a nagy esőzések miatt kiáradtak a kutak. Próbáljuk bevonni a Környezetvédelmi Ügynökséget.

– Ez nevezik teljesíthetetlen küldetésnek – jegyezte meg gúnyosan valaki, miközben megint nyílt az ajtó.

– Ha egyáltalán léteznek még – fűzte hozzá Martin. – Évi tizennégyezer hívás fut be hozzánk, és csak két telefonosunk van. Pillanatnyilag egyébként egy sincs. Aki épp arra jár, az veszi föl. Beleértve engem is.

– Nagyon kérem, hogy ezt ne halogassák – mondtam, miután az előcsarnokba érve kiszálltunk.

– Ne aggódjon. Most rögtön behívok otthonról három embert.

Fél óráig ültem még az előcsarnokban, közben telefonáltam is, mire végre megjött a taxi. Szótlanul ültem a hátsó ülésen, néztem a csiszolt gránit-és márványfelületeket, a sportcsarnokokat, az üveges-ezüstös épületeket. Atlantában minden és mindenki magasabbra tör, a fényűző szökőkutak a bőkezűség és rettenthetetlenség jelképeiként hatnak. Szédültem, fáztam, és ahhoz képest, hogy a hét nagyobb részét ágyban töltöttem, szokatlanul fáradt voltam. Mire odaértem a Delta kapujához, már a hátam is sajgott. Sehogy sem bírtam átmelegedni, se világosan gondolkodni. Tudtam, hogy lázas vagyok.

Richmondban már tényleg beteg voltam. Marino kijött elém a reptérre, páni félelem ült ki az arcára, mikor meglátott.

– Jézusom, doktornő! – mondta.– Pocsékul néz ki.

– Úgy is érzem magam.

– Csomagja van?

– Nincs. Van valami újság?

– Van – bólintott. – Egy kis hülyeség, de bosszantani fogja. Ring az este letartóztatta Keith Pleasantset.

– Miért? – kérdeztem köhögve.

– Szökési kísérletért. Követte munka után a szemétteleptől, és gyorshajtásért félre akarta állítani, de Pleasants állítólag nem állt meg. Úgyhogy most előzetesben van, öt lepedőt kell letennie, ha ki akar jönni. Most szóljon hozzá. Nem megy az egy ideig sehová.

– Ez zaklatás. – Kifújtam az orrom. – Ring egyszerűen rászállt. Ahogy Lucyra is. Meg rám.

– De komolyan… Talán jobb lett volna, ha ott marad még Marylandben, ágyban fekve – mondta Marino, ahogy a mozgólépcsőre léptünk. – Már meg ne haragudjon, de ugye nem fogom elkapni ezt a nyavalyát?

Rettegett mindentől, amit nem látott: sugárzástól, vírustól.

– Nem tudom, mi bajom – feleltem. – Talán influenza.

– Mikor legutóbb elkapott, két hétre kifektetett. – Lassultak a léptei, kissé lemaradt mellőlem. – Maga ráadásul mindenfélék közelében járt.

– Akkor ne jöjjön közel, ne érjen hozzám, és ne csókoljon meg – mondtam epésen.

– Emiatt ne izguljon.

Így társalogtunk, míg ki nem értünk az utcára; hideg délután fogadott odakint.

– Fogok egy taxit és hazamegyek – mondtam. – Annyira dühös voltam rá, hogy csaknem elsírtam magam.

– Ezt nem szeretném. – Marino ijedtnek és idegesnek látszott.

Nagyot nyeltem, elfordultam, és intettem egy Blue Bird taxinak.

– Semmi szükség rá, hogy elkapja az influenzát. Rose-nak sincs. Senkinek sincs – mondtam dühösen. – Csak az a baj, hogy alig van pénz nálam. Ez rémes. Nézze meg a kosztümömet. Azt hiszi, vasaltan és illatosan vették ki az autoklávból? A nadrágomat megette a fene. Se kabátom, se kesztyűm. És akkor itt vagyok ebben a… – Felrántottam a kék taxi hátsó ajtaját. – Hány fok is van? Mínusz egy?

Marino szótlanul nézte, hogy beszállok, aztán vigyázva, hogy a keze ne érjen a kezemhez, odanyújtott egy húszdollárost.

– Kell valami a boltból? – kiáltott utánam, mikor már indult a taxi.

Elszorult a torkom, szemembe könny tolult. Papír zsebkendőt bányásztam elő a retikülömből, kifújtam az orrom, és csöndesen elsírtam magam.

– Nem akarom macerálni, hölgyem – szólt hátra a sofőr, egy idősebb, testes férfi –, de hová lesz a fuvar?

– Windsor Farmsba. Majd mutatom, mikor odaérünk – mondtam köhögve.

– Maga nem utál veszekedni? – Megcsóválta a fejét. – Emlékszek, egyszer összeugrottunk a feleségemmel egy ilyen vadevezős táborban vagy miben. Elvitte a kocsit, én meg talpalhattam nyolc-kilenc kilométert a város legrohadtabb környékén.

Rám nézett a visszapillantóból; tudtam, azt hiszi, hogy a férjemmel civódtam.

– Szóval maga zsarufeleség? – folytatta. – Láttam, mikor beszállt a kocsijába. Nincs rajta jelzés, de egy ilyen öreg motorost nem bír átverni vele. – Nagyot csapott a mellére.

Majd' széthasadt a fejem, az arcom lángolt. Hátradőltem, lehunytam a szemem. A taxis tovább duruzsolt: elmondta, hogy azelőtt Philadelphiában élt, és ha valóra válnak a reményei, az idei tél nem hoz sok havat. Lázas alvásba süppedtem. Mikor felébredtem, nem tudtam, hol járunk.

– Asszonyom! Hölgyem! – ébresztgetett hangos szóval a sofőr. – Itt vagyunk. Most merre tovább?

Épp rákanyarodott a Canterburyre, egy piros lámpánál álltunk.

– Arra tovább a Doverig, és ott jobbra – feleltem.

Odaérve tovább kalauzoltam. Ahogy sorra maradtak el mellettünk a város legelegánsabb környékének György- és Tudor-stílusú villái, úgy váltak egyre egyértelműbbé arcán a meglepettség jelei. A házam előtt megállva alaposan megnézte magának a terméskő falakat, a ház körüli fás parkot, majd kiszálltamkor engem is.

– Bennem megbízhat – mondta, miután odaadtam neki a húszast, és közöltem, hogy tartsa meg a visszajárót. – Én mindent látok, hölgyem, de nem beszélek. – Rám kacsintott.

Gazdag ember felesége lettem, aki viharos viszonyt folytat egy nyomozóval.

– Okosan teszi – mondtam köhögve.

A riasztó a szokásos figyelmeztető bipegésével fogadott. Soha életemben nem örültem még így annak, hogy hazaérkeztem. Sietve leráncigáltam kifőzött ruhadarabjaimat, és azonnal beálltam a zuhany alá. Mélyen magamba szívtam a meleg gőzt, próbáltam kipurgálni tüdőmből a hörgést. Épp belebújtam egy vastag frottírköpenybe, mikor megszólalt a telefon. Pontosan délután négy volt.

– Scarpetta doktornő? – Fielding hívott.

– Épp most értem haza.

– Nem valami jó a hangja.

– Tudom.

– Hát azt hiszem, az én hírem nemigen segít ezen – mondta. – Tangieren a jelek szerint két újabb eset fordult elő.

– Jaj, ne…! – nyögtem.

– Egy anya meg a lánya. Láz negyven egész öt tized, kiütések. A CDC odaküldött egy csapatot izolációs sátrakkal.

– Wingo hogy van? – kérdeztem.

Meglepetten hallgatott, mintha nem értené. – Jól. Miért?

– Segített a torzó boncolásánál – emlékeztettem.

– Ja igen. Ugyanúgy van, mint mindig.

Megkönnyebbülten leültem, és lehunytam a szemem.

– Mi a helyzet a mintákkal, amiket Atlantába vitt? – kérdezte Fielding.

– Ha minden igaz, most vizsgálják azzal a néhány emberrel, akiket be tudtak rendelni.

– Szóval még mindig nem tudni, mi ez.

– Minden jel himlőre mutat, Jack – mondtam. – Eddig legalábbis.

– Én még sose láttam himlőt. Maga már igen?

– Mostanáig én sem. Talán a lepra rosszabb. Az sem öröm, ha valaki simán belehal egy betegségbe, de hogy közben még így el is csúfuljon a teste, az kegyetlen. – Megint elfogott a köhögés, és nagyon szomjas lettem. – Reggel bemegyek, és megbeszéljük, hogy mi legyen a további teendő.

– A hangja alapján magának most sehová sem volna szabad mennie.

– Tökéletesen igaza van, de muszáj.

Miután letettem, felhívtam Bret Martint a CDC-nél, de csak az üzenetrögzítő jelentkezett, és Martin nem hívott vissza. Fujitsubónak is hagytam üzenetet, de ő se viszonozta a hívásomat. Úgy gondoltam, a többi kollégájához hasonlóan ő is otthon lehet. A költségvetési kötélhúzás folytatódott.

– A fene egye meg! – szitkozódtam. Föltettem egy kanna vizet, és teát keresve kinyitottam a konyhaszekrényt. – A fene egye meg az egészet!

Még nem volt öt, mikor felhívtam Wesleyt. Quanticóban egyelőre még dolgoztak.

– Istennek hála, hogy valahol fölveszik végre a telefont! – bukott ki belőlem, mikor meghallottam a titkárnője hangját.

– Csak mert még nem jöttek rá, hogy mennyire fölösleges vagyok – felelte.

– Bent van? – kérdeztem.

Wesley átvette. Olyan energikus és derűs volt a hangja, hogy abban a pillanatban felborzolta vele az idegeimet.

– Piszokság ilyen jól érezni magad – mondtam.

– Náthás vagy.

– Nem tudom, mi van velem.

– Az, amire gondoltál? – kérdezte aggódva; rögtön lelohadt a kedve.

– Nem tudom. Még nem biztos.

– Nem akarom fölöslegesen megkongatni a vészharangot, de…

– Akkor ne kongasd. – vágtam a szavába.

– Kay! – mondta határozott hangon. – Nézz szembe vele. Mi ez, ha nem az?

Nem szóltam, mert ebben az állapotomban nem viseltem el az ilyen gondolatokat.

– Nagyon kérlek – mondta Wesley –, ne bagatellizáld el ezt is, mint szinte minden mást az életedben.

– Fel akarsz dühíteni? – csattantam fel. – Megérkezem erre a koszos reptérre, ahol Marino nem akar fölvenni a kocsijába, erre taxiba vágom magam, mire a sofőr azt hiszi, hogy a gazdag férjem háta mögött viszonyom van egy nyomozóval. És mindeközben lázas vagyok, minden porcikám sajog, és egyszerűen csak haza akarok menni.

– Mi az, hogy a taxis szerint viszonyod van?

– Hagyjuk.

– Honnan tudod, hogy influenza? Honnan tudod, hogy nem valami más?

– Nincsenek kiütéseim, ha ez érdekel.

Csak hosszú csend után szólalt meg. – És mi van, ha lesznek?

– Akkor valószínűleg meghalok, Benton. – Megint köhögtem. – És ha így alakul, nem szeretném, ha látnál. Könnyebb őrült gyilkosokkal szembeszállni, akik bármely pillanatban elintézhetik az embert. Én csak a láthatatlan ellenségektől félek. Egy szép, napsütéses napon egyszer csak elkapják az embert egy sétatéren. Lecsusszannak a torkán egy limonádéval. Be vagyok oltva hepatitis-B ellen, de ez csak egyetlen gyilkos a rengeteg közül. Mi van a tuberculosisszal, a HIV-vel, a Hantával vagy az Ebolával? Vagy ezzel? Istenem. – Mély lélegzetet vettem. – Egy torzóval kezdődött, és én nem tudtam.

– Hallottam a két új esetről. – Halkra és barátságosra váltott Wesley hangja. – Két óra múlva ott tudok lenni nálad. Akarsz látni?

– Egyelőre egy lelket sem.

– Nem számít. Már el is indultam.

– Benton! Ne!

De már döntött. Éjfélre járt, mikor torokhangú BMW-je beállt a ház elé. Az ajtóban vártam. Nem értünk egymáshoz.

– Üljünk a kandallóhoz – mondta. Odaültünk, aztán készített nekem még egy bögre koffeinmentes teát. A kanapén ültem, ő egy fotelben; a gázlángok körülnyaldosták a mesterséges fahasábot.

– Nem kételkedem az elméletedben – mondta a konyakját lötyögtetve.

– Holnapra talán már többet tudunk. – Egyszerre izzadtam és borzongtam, belerévedtem a tűzbe.

– Engem ez egyelőre egy fikarcnyit sem érdekel – vetette rám vadul a szemét Wesley.

– Márpedig kell hogy érdekeljen. – Köpenyem ujjával megtöröltem a homlokom.

– Nem.

Hallgattam, ő meg csak nézett.

– Engem csak te érdekelsz – mondta.

Még mindig nem válaszoltam.

– Kay! – Megragadta a karomat.

– Ne érj hozzám, Benton. – Lehunytam a szemem. – Ne. Nem szeretném, ha te is megbetegednél.

– Ez persze kapóra jön neked. Hogy beteg vagy, és nem érhetek hozzad. És hogy te, a lelkiismeretes orvos jobban törődsz az én egészségemmel, mint a sajátoddal.

Hallgattam. Eltökéltem, hogy nem sírok.

– Kapóra jön. Egyelőre beteg akarsz lenni, hogy senki ne mehessen a közeledbe. Marino még csak haza se akart hozni, én pedig meg sem

érinthetlek. Lucy nem akar meglátogatni, Janet meg üvegen át kénytelen beszélgetni veled.

– Hová akarsz kilyukadni? – kérdeztem.

– A funkcionális betegségekre.

– Ó. Gondolom, ezt az iskolában tanultad. Talán amikor pszichológiából vagy valami ilyesmiből doktoráltál.

– Ne csinálj bohócot belőlem.

– Sose csináltam.

Éreztem sértettségét. A tűz felé fordítottam az arcom, szemem szorosan becsuktam.

– Kay. Meg ne halj nekem!

Nem szóltam.

– Ne merészelj! – Remegett a hangja. – Ne merészelj!

– Ennyire könnyen azért nem szabadulsz. – Felálltam. – Feküdjünk le.

Abban a szobában aludt, ahol általában Lucy szokott. Az éj nagy részét ébren töltöttem, köhögtem, és próbáltam kényelmesen elhelyezkedni, ami egyszerűen lehetetlennek bizonyult. Wesley másnap reggel fél hétkor fölkelt, és mire kimentem a konyhába, már főtt a kávé.

Az ablak előtti fák ágai közt fény játszott, s a rododendron leveleinek szoros összepöndörödéséből láttam, hogy kopogós hideg lehet.

– Én készítem a reggelit – jelentette be Wesley. – Mi legyen?

– Nem hiszem, hogy bármit is le bírnék nyelni. – Gyönge voltam, és mikor köhögtem, úgy éreztem, szétszakad a tüdőm.

– Szemmel láthatóan rosszabbul vagy. – Aggodalom villant a szemében. – Meg kellene mutatnod magad egy orvosnak.

– Én is az vagyok, és egyelőre még korai volna.

Gyógyszereket vettem be: aszpirint, vízhajtót és egy ezer milligrammos C-vitamin tablettát. Sikerült legyűrnöm egy bagelt, és már szinte embernek éreztem magam, mikor Rose felhívott, és romokba döntött.

– Doktornő! Tangieren ma reggel meghalt az anya.

– Uramisten, ne! – A konyhaasztalnál ültem, ujjaimmal végigszántottam a hajamon. – És a lánya?

– Súlyos állapotban. Illetve néhány órája még abban volt.

– És a holttest?

Wesley a hátam mögött állva masszírozta sajgó vállamat és nyakszirtemet.

– Még nem szállították el. Senki sem tudja biztosan, mi is volna a teendő, és a baltimore-i intézet már többször kereste magát. A CDC szintén.

– És a CDC-től ki?

– Dr. Bret Martin.

– Először őt kell hívnom, Rose. Addig maga hívja fel Baltimore-t, és mondja meg nekik, hogy amíg velem nem beszéltek, semmilyen körülmények között ne szállítsák a halottat az intézetükbe. Megkaphatnám Martin doktor számát?

Megadta. Azonnal tárcsáztam. Az első kicsengésre felkapta, izgatott hangon szólt bele.

– Megcsináltuk a PCR-t a mintáin. Három primer, közülük kettő megegyezik a himlővel, de az egyik nem.

– Akkor most himlő vagy sem?

– Lefuttattuk a génszekvenciáját, összevetettük a világ összes létező himlővírusával, és egyikkel sem egyezik. Szerintem egy mutánst hozott nekünk, Scarpetta doktornő.

– Ez azt jelenti, hogy a himlőoltás nem segít – mondtam; úgy rémlett, mintha a szívem kiesett volna a mellkasomból.

– Nem tudunk mást tenni, mint hogy kísérleti állatokon megvizsgáljuk. Legalább egy hét, mire valami kiderül és egyáltalán elkezdhetünk gondolkodni egy új vakcináról. Gyakorlati okok miatt egyelőre himlővírusnak nevezzük, de igazából nem tudjuk, mi a fene ez. Szeretném fel-

hívni a figyelmét, hogy 1986 óta dolgozunk egy AIDS-vakcinán, és azóta egy lépéssel sem jutottunk előbbre.

– A Tangier-szigetet azonnal vesztegzár alá kell venni, hogy tovább ne terjedjen! – Szinte kiabáltam, közel álltam a vakrémülethez.

– Ezt mi is tudjuk, higgye el. Most állítunk össze egy csapatot, és mozgósítjuk a parti őrséget.

Letettem, és lázas izgalommal fordultam Wesley-hez. – Mennem kell. Valami soha nem ismert járvány fenyeget, két embert már el is vitt. Vagy hármat. Talán négyet is.

Jött velem a közlekedőfolyosón, én közben is beszéltem.

– Himlő, de mégsem egészen az. Rá kell jönnünk, hogyan terjed. Meg kell tudnunk, ismerte-e Lila Pruitt azt az anyát, aki most halt meg. Kapcsolatban állt-e vele vagy a lányával? Egymás közelében laknak? Mi van az ivóvízzel? A víztoronnyal. Kék. Emlékszem, láttam egy víztornyot.

Már öltözködtem. Wesley az ajtóban állt, az arca szürke volt, mintha sziklából faragták volna.

– És te most odamégy – mondta.

– Előbb az intézetbe. – Ránéztem.

– Beviszlek – mondta.

12

Wesley kitett az intézetnél. Azt mondta, a richmondi terepirodára megy, és később még telefonál. Hangosan kopogott a cipőm sarka, ahogy oda-odaköszönve az embereknek, végigmentem a folyosón. Rose éppen telefonált, mikor beléptem, a közös ajtónk nyitva volt, és ahogy átnéztem az íróasztalomra, lesújtó látvány fogadott. Jelentések és halotti bizonyítványok százai vártak az aláírásomra, a levelek és a telefoncédulák épp csak ki nem borultak a bejövő kosaramból.

– Hogyhogy? – kérdezte Rose, miután letette. – Azt hittem, legalább egy évig nem látjuk.

– Az asztalom úgy is néz ki.

Krémet dörzsölt a kezére, s észrevettem, hogy az asztalom szélén egy kis Vita aromaterápiás arcpermet áll, mellette a felbontott doboz, amelyben postára adták. Volt egy Rose asztalán is, a kézkrémes tégelye mellett. Hol az én asztalomon álló Vitára néztem, hol az övén állóra, és mielőtt az eszemmel felfogtam volna, a tudatalattim már fel is dolgozta a képet. Mintha kizökkentem volna a valóságból. Az ajtófélfába kapaszkodtam. Rose felpattant, hátraszánkázott a forgószéke, ahogy az asztala mögül odaugrott hozzám.

– Doktornő!

– Honnan vette ezt? – kérdeztem a sprayre meredve.

– Csak minta. – Meghökkent. – Jött egy halom a postával.

– Használta már?

Ahogy rám nézett, láttam, hogy most már igazán megijedt. – Hát… csak az imént jött. Még nem próbáltam ki.

– Hozzá ne nyúljon! – emeltem föl a hangom. – Ki kapott még?

– Jézusom, hát nem tudom. Miért, mi ez? Mi baj? – Ő is fölemelte a hangját.

Átszaladtam az irodámba, kesztyűt rángattam a kezemre, felkaptam az asztalomról a kis flakont, és bezacskóztam – három nejlontasakba.

– Mindenki azonnal a tárgyalóba!

Végigrohantam a folyosón, minden szobába bekiabáltam ugyanezt. Perceken belül ott volt mindenki, még a már beöltözött orvosok is. Egyesek egészen kifulladtak a szaladásban. Mindenki engem nézett: ijedten, tanácstalanul.

Magasra emeltem az átlátszó bizonyítékos zacskót, amelybe a Vita flakont tettem.

– Ki kapott ilyet? – kérdeztem.

Négyen emelték föl a kezüket.

– Ki használta? Ezt feltétlenül tudnom kell.

Cleta, a recepciós rémülten megkérdezte: – Miért? Mi történt?

– Maga spriccelt ebből az arcára? – kérdeztem.

– Csak a növényeimre – hebegte.

– Bezacskózni és elégetni őket – rendelkeztem. – Wingo hol van?

– Betegszabadságon.

– Amit most mondok, nem teljesen biztos, és nagyon szeretném, ha tévednék, de lehet, hogy ezt a sprayt megfertőzték. Pánikba esni nem kell, de semmilyen körülmények között ne nyúljanak a flakonokhoz. Lehet azt tudni, hogy pontosan hogyan kerültek ide?

Megint Cleta szólalt meg. – Ma reggel, mikor bejöttem, én voltam az első, és a levélrésen rendőrségi jelentések voltak bedobálva, ahogy máskor is, és ezek is ott voltak. Ilyen kis postai dobozkákban. Tizenegy darab. Megszámoltam, hogy jut-e mindenkinek.

– Szóval nem a postás hozta, hanem csak be voltak dobva a kapu levélrésén.

– Én nem tudom, ki hozta, de olyanok voltak, amilyenek a postával szoktak jönni.

– Ha valakinél van még ilyen flakon, hozza ide – mondtam.

Azt mondták, senki se használta még őket. Mindet összeszedték, és behozták a szobámba. Pamutkesztyűt húztam, úgy nézegettem a nekem szánt flakont. A bérmentesítés tömeges feladásra utalt, a flakon egyértelműen gyári minta volt, de nagyon szokatlannak találtam, hogy egy ilyen küldeményt egy konkrét személynek címezzenek. Belenéztem a dobozba, és találtam benne egy kupont. A fény felé tartva észrevettem, hogy a szélei alig észrevehetően ugyan, de egyenetlenek, mintha nem géppel, hanem ollóval vágták volna.

– Rose! – szóltam át a másik szobába.

Átjött.

– Az a minta, amit kapott, kinek volt címezve? – kérdeztem.

– A Tisztelt Vásárlónak, ha jól emlékszem. – Idegesnek látszott.

– Eszerint csak az enyém jött névre szólóan.

– Azt hiszem. Ez borzasztó.

– Az. – Kezembe vettem a postai dobozt. – Nézze csak meg! A betűk mind egyforma nagyságúak, és a postabélyegző ugyanazon a címkén van, amelyiken a cím. Még sose láttam ilyet.

– Mintha számítógépről nyomtatták volna – mondta egyre növekvő elképedéssel Rose.

– Átmegyek szembe, a DNS-laborba. – Felálltam. – Most rögtön hívja fel a USAMRIID-ot, és mondja meg Fujitsubo ezredesnek, hogy azonnal össze kell hoznunk egy telefonkonferenciát vele, velünk, a CDC-vel és Quanticóval.

– És hova kapcsoljam? – kiáltott utánam, mert már kiléptem az ajtón.

– Ne ide – szóltam vissza. – Várjuk meg, mit mond Wesley.

Odakint végigszaladtam a járdán, el a szokásos parkolóhelyem mellett, át a Fourteenth Streeten. A Seabord épületbe mentem, ahol immár évek óta más igazságügyi laboratóriumokkal együtt a DNS labor is működik. A biztonságiak pultjától beszóltam az osztályvezetőnek, Douglas Wheat doktornőnek, akinek neme ellenére férfi keresztnevet adtak a szülei.

– Kell nekem egy zárt levegőrendszer meg egy csuklya – magyaráztam neki.

– Jöjjön hátra.

Az egymás mellett sorakozó, üvegfalú laboratóriumokhoz egy enyhén lejtős, tükörfényes folyosó vezet. A helyiségekben kutatók foglalatoskodtak pipettákkal, gélekkel és radioaktív szondákkal: ezekkel próbálták rávenni a genetikai kódok sorozatait, hogy fedjék föl titkaikat. Wheat, aki legalább annyit bajlódik az adminisztrációval, mint én, az íróasztalánál ült, és a számítógépe billentyűzetén pötyögtetett. Negyvenes, barátságos és a maga erőteljes módján csinos nő.

– Miféle bajba keveredett ezúttal? – mosolygott rám, s tekintete a kezemben tartott zacskóra siklott. – Alig merem megkérdezni.

– Valószínűleg megfertőztek egy arcpermetet – feleltem. – Szeretném ráspriccelni egy tárgylemezre, de az anyag semmiképp nem kerülhet se a levegőbe, se rám, se másra.

– Mi ez? – Wheat most már nagyon komor volt, és fel is állt.

– Azt hiszem, vírus.

– Mint a tangieri?

– Félek tőle.

– Nem gondolja, hogy okosabb lenne eljuttatni a CDC-hez, ők jobban…

– Igen, Douglas, okosabb lenne – magyaráztam köhögve és türelmesen. – De nincs rá idő. Azonnal tudnom kell. Fogalmunk sincs, hány ilyen lehet most a vásárlók kezében.

A DNS-laborban számos zárt rendszerű légvezetékkel ellátott csuklya van, üveg is védi őket, mert a bizonyítékok közül itt a vérmintákat vizsgálják. Wheat egy helyiség hátsó részébe vezetett, maszkot és kesztyűt húztunk, és kaptam egy fehér köpenyt. Bekapcsolt egy ventilátort, amely HEPA-szűrőkön át levegőt szivattyúzott a csuklyába.

– Kész? – kérdeztem, elővéve a tasakból az arcpermetet. – Sietnünk kell.

A kis flakont egy tiszta tárgylemezzel együtt betettem a csuklya alá, és spricceltem.

– Merítsük tízszázalékos fertőtlenítő oldatba – mondtam. – Utána tripla tasakba tesszük, a többi tíz meg már repül is Atlantába.

– Hozom.

A tárgylemez pillanatok alatt megszáradt, Nicolaou-színezéket csöppentettem rá, és fedőlemezzel lezártam. Már a mikroszkóppal vizsgáltam, mikor Wheat visszajött egy üveg fertőtlenítő oldattal; többször is belemártotta a Vita sprayt. Bennem mindeközben szinte összesűrűsödött a félelem, fenyegető, fekete viharfelhővé gyűlt bennem. Éreztem a nyaki verőerem lüktetését, úgy néztem a rettegett Guarnieri-testeket.

Wheatnek nem kellett gondolatolvasónak lennie ahhoz, hogy mikor felpillantottam, leolvassa arcomról a választ.

– Nem jó – mondta.

– Hát nem. – Kikapcsoltam a mikroszkópot. A kesztyűmet és a maszkomat a veszélyes hulladékok gyűjtőjébe dobtam.

A Vita flakonokat repülőgépen Atlantába szállították, és a tévé- és rádióadók országszerte figyelmeztették mindazokat, akiknek ilyen mintákat küldtek. A gyártó cég felszólítására a nemzetközi járatokat is indító légitársaságok azonnal kiemelték a tengeren túlra tartó utasoknak adott reklámtáskákból az arcpermetet. Döbbenetes volt a gondolat, mekkora a járványveszély, ha deadoc több száz vagy esetleg több ezer flakont megfertőzött. Könnyen elképzelhető volt, hogy egy újabb világméretű ragály előtt állunk.

A találkozóra déli egykor került sor az FBI Staples Mill Road-i terepirodáján. Az épület előtt magas póznák tetején egy állami és egy szövetségi zászló lobogott az éles szélben, amely szinte leszaggatta a fák barna leveleit, s ami miatt a ténylegesnél jóval alacsonyabbnak érződött a hőmérséklet. Az épület még új és lehallgatás ellen védett tárgyalóterme audiovizuális eszközökkel is föl van szerelve, amelyek révén távollévők is láthatják-hallhatják az itt ülőket, és azok is őket. Egy fiatal ügynöknő trónolt az asztalfőn, egy műszerpultnál. Wesley meg én odaültünk a tárgyalóasztalhoz, és közelebb húztuk a mikrofonokat. A falról monitorok néztek ránk.

– Kit várunk még? – kérdezte Wesley, mikor hóna alatt egy kazal irattal belépett a szolgálatvezető ügynök.

– Milest – felelte a szolgálatvezető. – Miles az egészségügyi biztos, a közvetlen főnököm. – És a parti őrséget. – Ránézett egy papírlapra. – Marylandből a crisfieldi területi főnököt. Helikopter hozza. Ezekkel az óriás habverőkkel maximum félórás út.

Alighogy kimondta, máris hallottuk messziről az egyelőre még halkan kelepelő rotort. Néhány perc múlva a Jayhawk már a fejünk fölött mennydörgött, majd leereszkedett az épület mögötti leszállóra. Nem emlékeztem rá, hogy a parti őrség mentőhelikoptere valaha is leszállt volna a városunkban, vagy akár csak alacsonyan átrepült volna fölötte; az utcán lévők biztosan eltátották a szájukat. Martinez megjelent, menet közben vetette le a kabátját. Sötétkék kommandóspulóvere, egyennadrágja és a hengeres tokban hozott, föltekercselt térképek láttán csak még jobban elkomorodtam.

A műszerpultnál ülő ügynök már a kezelőgombokat állítgatta, mikor hosszú léptekkel beviharzott Miles, és leült mellém. Idősebb férfi, dús, őszülő üstöke állandó beszédtéma beosztottai körében. Ma minden tincse más irányban állt. Szigorú arccal, homlokát ráncolva tette föl a szemüvegét.

– Úgy veszem észre, nem valami rózsás a kedve – állapította meg rám nézve, és maga elé tette a jegyzettömbjét.

– Kikerült az anyag – mondtam.

– Ha tudom, nem ülök maga mellé – mondta Miles.

Komolyan gondolta.

– Túl vagyok a fertőző stádiumon – mondtam, de már nem figyelt.

Közben a helyiségben életre keltek a monitorok. Az egyiken Fujitsubo ezredes tűnt fel, egy másikon Bret Martin hunyorogva, egyenesen ránk nézve.

A műszerpultnál ülő ügynök megszólalt. – Kamera bekap. Mikrofonok bekap. Számolna nekem valaki?

– Öt, négy, három, kettő, egy – szólt a mikrofonjába a szolgálatvezető.

– Jó ez a szint?

– Itt jó – válaszolta a marylandi Frederickből Fujitsubo.

– Itt is – mondta Atlantából Martin.

– Indulhatunk – pillantott körül az asztalfőn ülő ügynök.

– Csak hogy felpörgessük a dolgokat – kezdtem. – Járványveszély fenyeget, minden valószínűség szerint valamilyen himlővírus. Eddig a Tangier-szigetre korlátozódott, ez harminc kilométerre van a virginiai partoktól. Eddig két halálesetet és egy megbetegedést jelentettek. Az is valószínű, hogy egy nemrég történt gyilkosság áldozata is fertőzött. Feltehetőleg szándékosan megfertőzött Vita márkájú aromaterápiás arcpermetminták terjesztik.

– Ez még nem bizonyosodott be. – Miles szólalt meg.

– A minták bármely pillanatban megérkezhetnek – mondta Atlantából Bret Martin. – Mi itt haladéktalanul hozzálátunk a vizsgálatokhoz, és ha minden jól megy, holnap estére már tudjuk a választ. A Vita sprayket addig is kivonják a forgalomból.

– Megnézhetné PCR-rel, hogy ugyanarról a vírusról van-e szó – mondta Miles a képernyőre nézve.

Martin bólintott. – Megtehetjük.

Miles körülnézett. – Szóval akkor mi a helyzet? Rohangál valahol egy őrült, egy tylenolos gyilkos, aki elhatározta, hogy járványt terjeszt? – 1982-ben valaki ciánnal mérgezte meg a Tylenol nevű fájdalomcsillapító kapszulákat, számos áldozata volt. – Honnan tudjuk, hogy nincs tele ezekkel a rohadt kis flakonokkal az egész mindenség?

– Nézetem szerint az illető nem akarja elsietni a dolgot – szólalt meg Wesley: ez az ő szakterülete volt. – Egyetlen áldozattal kezdte. Mikor az bevált, egy apró szigeten folytatta. Most, hogy ott is sikerrel járt, egy richmondi egészségügyi intézetet vett célba. – Rám nézett. – Ha nem fogjuk el vagy nem fejlesztünk ki egy új oltóanyagot, áttér a közvetkező fázisra. Egy másik ok, amiért gyanítom, hogy egyelőre még csak helyi ügyről van szó, az, hogy a jelek szerint a flakonokat valaki személyesen vitte az intézetbe, és hamis postai jelzéseket ragasztott rájuk, hogy úgy tüntesse föl őket, mintha a posta kézbesítette volna.

– Ezek szerint termékrontásról van szó – reagált Fujitsubo ezredes.

– Én ezt terrorizmusnak nevezem.

– És mi a célja?

– Azt még nem tudjuk – válaszolta Wesley.

– De ez sokkal rosszabb, mint a tylenolos gyilkos vagy a Unabomber – mondtam. – Az ő esetükben a pusztítás azokra az emberekre korlátozódott, akik bevették a kapszulákat vagy felbontották a küldeményeket. Egy vírus nem csak az elsődlegesen kiszemelt áldozatot éri el.

– Martin doktor! Mit tud mondani nekünk erről a mostani vírusról? – kérdezte Miles.

– A himlő kimutatásának négy bevált módszere van. – Bret Martin kőarccal nézett ránk a képernyőről. – Elektronmikroszkóp alatt egyértelműen felismertük a variolát.

– Fekete himlő? – Miles szinte kiabált. – Biztos?

– Egy pillanat – mondta Martin. – Hadd fejezzem be. Antigéntulajdonságai alapján agáron is ki tudjuk mutatni. A csirkeembrió

chorioallantois membrán- és más szövettenyészetek igénybe vesznek két-három napot. Úgyhogy ezek az eredmények jelenleg nincsenek meg, ezzel szemben a PCR megvan. Himlőt igazolt, csak azt nem tudjuk, milyet. Nagyon furcsa, mert nem sorolható egyetlen jelenleg ismert típusba sem, nem majomhimlő és nem is fehér himlő, és nem klasszikus variola major vagy minor, bár lehet, hogy rokonságban áll velük.

– Scarpetta doktornő! – szólalt meg Fujitsubo. – Megmondaná nekem, hogy legjobb tudomása szerint mi van egy ilyen arcfrissítőben?

– Desztillált víz és illatanyag. Nem voltak alkotórészek felsorolva, de az ilyen spraykben általában ez van.

Jegyzetelt.– Steril? – nézett ránk a monitorról.

– Remélem, mert az útmutató szerint az arcra és a kontaktlencsére permetezhető – válaszoltam.

– Hadd kérdezzem meg még – folytatta Fujitsubo műholdon át érkező képe –, hogy mennyi az ilyen permetflakonok szavatossági ideje? A variola nedves környezetben nem olyan stabil.

– Tényleg – mondta Martin, és megigazította a fülhallgatóját. – Száraz körülmények között jól elvan, és a szobahőmérsékletet egy hónapig vagy akár egy évig is elviseli. Érzékeny a napfényre, de a porlasztókban ilyesmi nincs. Nem kedveli a meleget, ilyenformán sajnos ez a mostani időszak a legkedvezőbb neki.

– Akkor lehet még kint egy csomó fel nem robbant bomba – állapította meg Miles.

Wesley megint megszólalt. – Nyilvánvaló, hogy az illető, akit keresünk, ismeri a járványos betegségeket.

– Ismernie kell – vélekedett Fujitsubo. – A vírust ki kell tenyészteni, aztán pedig szaporítani, ezért az illetőnek nagyon jól kell ismernie a laboratóriumi eljárásokat. Tudja, hogyan kell bánni az ilyesmivel, és közben vigyázni magára. Feltételezésük szerint egyetlen emberről van szó?

– Az én feltételezésem szerint igen, de konkrétan még nem tudjuk – felelte Wesley.

– Deadocnak nevezi magát – mondtam.

– Tehát a halál doktora? – ráncolta homlokát Fujitsubo. – Azt akarja sugallni nekünk, hogy orvos?

Ezt megint csak nemigen lehetett megmondani, de még hátravolt a legfontosabb és legkínosabb kérdés.

– Martin doktor – mondtam, miközben Martinez kényelmesen a szék támlájának vetette a hátát, úgy hallgatta a beszélgetést. – Ezekből a fajta vírusokból állítólag egy orosz laboratóriumon és a magukén kívül sehol sem tárolnak törzsállomány. Van valami ötlete arra vonatkozóan, hogy hogyan szerezhetett ilyesmit valaki?

– Ez egy nagyon lényeges kérdés – mondta Wesley. – Bármennyire kellemetlen is, de át kell néznünk a laborban dolgozók névsorát. Rúgtak ki valakit mostanában? Volt elbocsátás? Mármint az utóbbi néhány hónapban és évben.

– A variolavírus-készletünket ugyanolyan szigorúan őrizzük, mint a plutóniumot – válaszolta magabiztosan Bret Martin. – Én ennek már személyesen utánanéztem, és határozottan kijelenthetem, hogy semmihez sem nyúltak. Semmi sem hiányzik. Egyébként pedig jogosultság és a riasztó kódjainak ismerete nélkül nem lehet benyúlni a lezárt hűtőtárolókba.

Néhány másodpercig senki sem szólt.

Wesley törte meg a csöndet. – Azt hiszem, jó volna, ha megkaphatnánk azoknak az embereknek a névsorát, akinek az elmúlt öt évben volt ilyen jogosultságuk. Tapasztalataim alapján feltételezem, hogy az illető fehér, férfi és feltehetőleg negyvenegynéhány éves. Nagyon valószínű, hogy egyedül él, de ha nem így van, akkor is kell a lakásában egy olyan résznek lennie, ahova senkit sem enged be. Az a laboratóriuma.

– Tehát egy olyan emberről van szó, aki korábban valamilyen laboratóriumban dolgozott – szögezte le a szolgálatvezető.

– Vagy valamilyen hasonló intézményben – pontosított Wesley. – Egy iskolázott, képzett ember. Befelé forduló típus. Ezt a feltételezést több tényezőre alapozom, amelyek között nem az utolsó a sorban, hogy a leveleit csupa kisbetűvel írja. A központozás elutasítása arra utal, hogy meggyőződése szerint ő nem olyan ember, mint a többi, ezért rá nem vonatkoznak a rájuk érvényes szabályok. Nem beszédes típus, könnyen lehet, hogy a környezete zárkózottnak, sőt félénknek tartja. Van elegendő szabadideje, és ami a legfontosabb: úgy érzi, hogy nem értékének megfelelően bánik vele a társadalom. Úgy érzi, bocsánatkéréssel tartozik neki az állam és az ország legmagasabb rangú közjogi méltósága, az egész kormány, és nézetem szerint legfőképpen ez motiválja.

– Tehát ez egy sima, egyszerű bosszú – mondtam.

– Soha semmilyen ügy nem sima és nem egyszerű – sóhajtott fel Wesley. – Bárcsak az volna. Mindazonáltal úgy gondolom, hogy a bosszú a vezérmotívum, és ezért nagyon fontos, hogy az összes olyan állami intézmény, amely fertőző betegségekkel foglalkozik, eljuttassa hozzánk mindazoknak a munkatársainak a nevét, akiknek az elmúlt hónapok és évek alatt fegyelmit adtak, akiket kirúgtak, elbocsátottak, fizetés nélküli szabadságra küldtek és hasonló gesztusokban részesítettek.

Fujitsubo megköszörülte a torkát. – Akkor talán beszéljünk a logisztikáról.

A parti őrségen volt a sor, hogy ismertesse a tervet. Martinez felállt, nagy térképeket rajzszögezett a fali parafa táblákra; a kamerák elfordultak, hogy a távoli vendégek is lássák.

– Be tudja venni ezeket? – kérdezte Martinez a kezelőpultnál ülő nőre nézve.

– Már meg is van – felelte az, és felpillantott a monitorokra. – Maguknak megfelel?

– Igen.

– Nem tudom. Nem lehetne egy kicsivel jobban rájuk közelíteni?

Megtörtént. Martinez egy lézeres pointert vett elő, s a fényes foltot végigvezette a Chesapeake-öblön, mintegy összekötve ezáltal Marylandet és Virginiát, és átvágva a Smith-szigetet, Tangier közvetlen északi szomszédját.

– Egy csomó sziget van itt a Fishing-öböl meg a marylandi Nanticoke folyó irányában. Ez itt a Smith-sziget. A South Marsh-sziget. A Bloodsworth-sziget. – Egyenként rájuk mutatott a fényes folttal. – Aztán elérjük a szárazföldet. És erre lejjebb itt van még Crisfield, alig huszonnyolc kilométerre Tangiertől. – Ránk nézett. – Crisfieldbe sok vízi ember hordja a rákot, amit megfog. A tangierieknek meg sok rokonuk Crisfieldben lakik.

– Én tartok tőle, hogy a tangieriek ebbe nem nyugszanak bele – mondta Miles. – A vesztegzár elvágja őket az egyetlen bevételi forrásuktól.

– Ahogy mondja. – Martinez az órájára pillantott. – És miközben itt tárgyalunk, már meg is kezdtük az elvágást. Mindenünnen jönnek naszádok és csónakok, még olyan messziről is, mint Elizabeth City, hogy segítsenek körülzárni a szigetet.

– Egyelőre tehát senki sem távozik a szigetről – mondta Fujitsubo a monitorról.

– Egyelőre nem.

– Helyes.

– És mi van, ha ellenállnak? – tettem föl a kézenfekvő kérdést. – Akkor mit csinálnak velük? Ha letartóztatják őket, saját magukat is kiteszik a fertőzésnek.

Martinez habozott. Fölnézett Fujitsubóra. – Volna szíves válaszolni erre, ezredes úr?

– Mi ezt már széltében-hosszában megvitattuk – válaszolta Fujitsubo. – Beszéltem a közlekedési miniszterrel, beszéltem Perry altengernagygyal és természetesen a védelmi miniszterrel. Lényegében véve az ügy már a Fehér Háznál tart, és csak a felhatalmazásra várunk.

– Miféle felhatalmazásra? – kérdezte Miles.

– Hogy ha más eszköz nem segít, fegyvert használjunk – nézett körül az arcokon Martinez.

– Jézusom… – suttogta Wesley.

Szótlanul, hitetlenkedve ültem, úgy figyeltem az ítéletnap istenségeit.

– Nincs más választásunk – magyarázta higgadtan Fujitsubo. – Ha kitör a pánik, a szigetlakók menekülni fognak, és ha nem engedelmeskednek a parti őrség felszólításának, átviszik a ragályt a szárazföldre. Ez nem feltételezés, hanem bizonyosság. És a sziget lakóit harminc éve oltották utoljára. És egy ilyen régi oltás már el is veszti a hatását. Az is lehetséges, hogy ez egy mutáns vírus, amely ellen a jelenlegi vakcináink nem nyújtanak védelmet. Röviden szólva: súlyos a helyzet.

Megszédültem, de nem tudtam, hogy a betegségem vagy az imént hallottak miatt. A viharvert halászfalura gondoltam, dülöngélő sírköveire és szilaj, maguknak való lakóira, akiknek nincs egyéb kívánságuk, mint hogy hagyják őket békén. Ezek a fajta emberek nem engedelmeskednek senkinek, mivel nap mint nap hatalmas isteni erőkkel és viharokkal szegülnek szembe.

– Muszáj valamilyen más megoldást találni – mondtam.

De nem volt.

– A himlőről köztudott, hogy nagyon könnyen és gyorsan terjedő járványos betegség. Ennek veszélyét csírájában kell elfojtani – fejtegette Fujitsubo a közismert tényeket. – Gondolnunk kell a potenciális pácienseken körül keringő házilegyekre és a szárazföldre szállított rákokra is. És nem tudhatjuk, nem kell-e tartanunk attól, hogy esetleg szúnyog közvetíti. Még azt sem tudjuk, mi miatt főjön a fejünk, mivel jószerivel nem is tudjuk pontosan, mivel van dolgunk.

Bret Martin rám nézett. – Már küldtünk a szigetre kollégákat. Nővéreket, orvosokat, izolációs sátrakat, hogy a megbetegedettek az otthonukban maradhassanak, és ne kelljen őket kórházba szállítani.

– És mi lesz a halottakkal és a szennyezett anyagokkal? – kérdeztem.

– Az Egyesült Államok törvényei szerint ez első fokozatú közegészségügyi szükségállapot.

– Ezt magam is tudom – mondtam türelmetlenül. – A lényeget.

– Mindent elégetnek. A holttesteket krematóriumban. Lila Pruitt házát felgyújtják.

Fujitsubo igyekezett megnyugtatni minket. – A USAMRIID-tól már elindult oda egy csoport. Tájékoztatjuk a helyieket, próbáljuk megértetni velük a helyzetet.

Davy Crockettre és a fiára gondoltam, a többi szigetlakóra és a vakrémületre, amely úrrá lesz rajtuk, mikor látják, hogy űrruhás emberek nekiállnak fölperzselni az otthonukat.

– És egészen biztos, hogy a jelenlegi himlővakcina nem hatásos? – kérdezte Wesley.

– Egyelőre még nem biztos. – Bret Martin válaszolt. – A kísérleti állatokon hetekig tartanak a vizsgálatok. És ha náluk beválik is, ez még nem jelenti, hogy az embereket is megvédi.

– Mivel ennek a vírusnak más a DNS-e – tette hozzá Fujitsubo –, nem hiszem, hogy a mostani vakcina védelmet nyújtana ellene.

– Én nem vagyok orvos vagy ilyesmi – mondta Martinez –, de arra gondoltam, hogy esetleg mégiscsak be kellene oltani mindenkit, hátha hatásos.

– Túlságosan kockázatos – felelte Martin. – Ha nem himlővel van dolgunk, akkor miért tegyük ki az embereket a himlőnek és annak a veszélynek, hogy néhányuk esetleg épp ezáltal kapja el a betegséget? És mikor jó néhány hét múlva sikerül majd kifejleszteni az új oltóanyagot, oltsuk újra az egész lakosságot, csak ezúttal egy másik fajta himlő ellen?

– Másként fogalmazva – vette át a szót Fujitsubo ezredes –, nem használhatjuk a tangierieket kísérleti nyulaknak. Ha nem engedjük el őket a szigetről, és a lehető leggyorsabban eljuttatjuk hozzájuk a hatásos oltóanyagot, akkor meg tudjuk fékezni a vírust. Az egyetlen dolog, ami

a javunkra szól, hogy a himlő nagyon ostoba vírus: olyan gyorsan elpusztítja a gazdaszervezetet, hogy ha sikerül egy helyen tartanunk, önmagát is elemészti.

– Értem. Szóval elpusztul egy egész sziget, mi meg ölbe tett kézzel nézzük – mondta dühösen és rám nézve Miles. – Ez nem lehet igaz. A keserves mindenségit! – Nagyot csapott öklével az asztalra. – Virginiában ilyen nem fordulhat elő!

Felpattant.

– Uraim! Szeretném tudni, mit csinálunk, ha az állam más pontjain is történnek megbetegedések. Engem végtére is azzal bízott meg Virginia kormányzója, hogy őrködjem az állam egészsége fölött. – Egészen belevörösödött, a veríték is kiverte. – Nekünk is azt kell tennünk, mint a jenkiknek? Álljunk neki felégetni a tulajdon városainkat és falvainkat?

– Ha máshol is előfordulnak esetek – mondta Fujitsubo –, nyilvánvalóan igénybe kell vennünk a kórházainkat, és külön osztályokat kell felállítani, ahogy régebben csináltuk. A CDC és a kollégáim már figyelmeztették a helyi orvosokat, és velük szoros összhangban fognak dolgozni.

– Tudjuk, hogy a kórházi személyzet van a legnagyobb kockázatnak kitéve – vette át a szót Bret Martin. – Az mindenesetre jó volna, ha a kormány véget vetne ennek az istenverte kényszerszabadságnak, hogy legalább ne csak negyed gőzzel tudjunk dolgozni.

– Higgye el nekem, hogy már tudja az elnök is és a kongresszus is.

– Nagle szenátor biztosított, hogy holnap reggel visszahívják az embereket.

– Mindig biztosítanak mindenről, örökösen ugyanazt a nótát fújják.

Karomon az újraoltás helyének duzzanata és viszketése minduntalan eszembe juttatta, hogy valószínűleg fölöslegesen oltottak belém egy vírusfajtát. Kifelé menet egészen a parkolóig panaszkodtam Wesleynek.

– Újraoltottak, valami nyavalya gyötör, ami azt jelenti, hogy mindennek a tetejébe immunszupresszált vagyok.

– Honnan tudod, hogy nem kaptad el? – kérdezte óvatosan Wesley.

– Nem tudom.

– Akkor lehet, hogy fertőzöl.

– Nem, az nem lehet. Ennek a kiütés az első jele, és naponta végigvizsgálom magam. A legcsekélyebb jelre visszamegyek a karanténba. Különben se téged, se mást nem engednék ötven méternél közelebb magamhoz, Benton. – Forrni kezdett bennem a düh a célzásra, hogy esetleg fertőzésveszélynek teszek ki bárkit is.

Kinyitotta a kocsi ajtaját, és rám nézett. Láttam rajta, hogy sokkal jobban fel van dúlva, mintsem elárulná. – Akkor most mit tehetek érted, Kay? – kérdezte.

– Vigyél haza, hogy átülhessek a saját kocsimba – feleltem.

Rohamosan sötétedett; már kilométerek óta egy sűrű fenyvesen keresztül futott az út. Az elhalt szárakhoz tapadó gyapotpamacsoktól még sárgásvörösek voltak a mezők, az ég nyirkosnak és hidegnek hatott, mint egy hűtőből kiemelt torta. Mire hazaértem a megbeszélésről, Rose telefonüzenete várt. Délután kettőkor Keith Pleasants felhívta a börtönből, és kétségbeesetten könyörgött, hogy látogassam meg. Wingo hazament, mert influenzás lett.

Az évek során sokszor jártam már a régi Sussex megyei bíróságon, és megkedveltem a polgárháború előtti időket idéző furcsa régiességét és kényelmetlenségeit. 1825-ben épült Thomas Jefferson házaként. Vörös falai vannak, fehér szegélyei, és átvészelte a polgárháborút, jóllehet a jenkiknek sikerült az összes benne található iratot megsemmisíteniük. Hideg téli napok képe merült fel előttem, mikor a nyomozókkal kint ácsorogtam a ház előtt a füvön, várva, hogy tanúként beszólítsanak. Név szerint emlékszem minden egyes ügyre, amelynek kapcsán ide kellett jönnöm.

A hasonló ügyek most a szomszédos, tágas épületben folynak, és ahogy elhajtottam előtte, rosszkedv fogott el. Az ilyen építmények az

egyre gyakoribbá váló bűntettek emlékművei. Ma is visszakívánom az egyszerűbb időket, Virginiába településem idejét, mikor még tisztelettel vegyes csodálattal töltöttek el az ódon falak. Akkoriban még cigarettáztam. Azt hiszem, sok emberhez hasonlóan én is hajlamos vagyok romantikus színben látni a múltat. Most hiányzott a cigaretta, de még az is, ahogy az alig fűtött épület előtt ácsorogtunk a fagyban. Öregnek éreztem magam a változásoktól.

A seriffhivatal épülete még a régi: vörös falak, fehér szegélyek; parkolóját és a börtönt pengedróttal koronázott kerítés veszi körül. Belül két narancsszín melegítős elítélt törölgetett egy frissen mosott-viaszozott, jelöletlen kocsit. Sunyin oda-odapillantottak rám, mikor leállítottam a Mercedest az épület előtt, s az egyik játékosan megcsapta társát a szarvasbőr kendővel.

– Azt védd ki, ami ott megy – dünnyögte az egyik, mikor elmentem előttük.

– Jó napot – köszöntem rájuk.

Elfordultak; nem érdekelte őket egy olyan nő, akit nem tudtak megfélemlíteni. Kinyitottam a kaput. Odabent már-már nyomasztóan szerény volt a hivatal, és mint gyakorlatilag a világ összes közintézménye, már bőven kinőtte környezetét. A folyosón üdítő- és szendvicsautomaták álltak, a falakat körözési felhívások borították, és ott függött egy kötelességteljesítés közben meggyilkolt rendőr portréja is. Megálltam a pultnál, ahol egy fiatal nő kotorászott tollát rágva papírjai között.

– Bocsánat – szólítottam meg. – Keith Pleasantshez jöttem.

– Rajta van a vendéglistáján? – Kontaktlencséje pislogásra késztette, és rózsaszín fogszabályzót viselt.

– Ő kért, hogy jöjjek, úgyhogy gondolom, rajta. Belelapozott egy iratgyűjtőbe, a megfelelő oldalhoz érve abbahagyta.

– Neve?

Megmondtam, mire végigfuttatta ujját a lapon.

– Nnna, itt van. – Felállt. – Jöjjön velem. Kinyitott egy rácsablakos ajtót. Az ajtó mögötti szűk térben ujjlenyomatokat és rendőrségi fotókat rendszereztek és tároltak, és egy lepattogzott fémasztalnál egy medveforma rendőr ült. Ezután újabb masszív, rácsos ajtó következett, azon túljutva már hallottam a börtön zajait.

– A táskáját itt kell hagynia – mondta a pultos lány, és szájához emelte a rádióját. – Mi a helyzet odaát?

– Tízes-négyes. Elindultam – szólt vissza egy női hang.

Az asztalra tettem a retikülömet, és kezemet a kabátom zsebébe dugtam. Tudtam, hogy megmotoznak, és nem örültem neki.

– Van itt egy kis helyiség, ott szoktak találkozni az ügyvédjeikkel. – Úgy mutatta hüvelykjével, ahogy a stoposok szoktak jelezni. – De mindig akad valami tetű, amelyik minden szót kifigyel, úgyhogy ha ez gond, akkor menjen föl. Ott van egy szoba.

– Talán jobb lenne fönt – mondtam.

A folyosószöglet mögül egy robusztus, őszes rendőrnő bukkant elő, fémkeresővel a kezében.

– Karokat szét – szólt rám. – Van fémtárgy a zsebeiben?

– Nincs. – E pillanatban mint valami gépmacska, feldorombolt a fémkereső.

Megpróbálta mindkét oldalamon, föl is, le is. Csak búgott. – Vesse le a kabátját.

Leterítettem az íróasztalra, utána megint megpróbálta, de a detektor még mindig dorombolt. A robusztus nő homlokát ráncolva tovább próbálkozott.

– Ékszer? – kérdezte.

Megráztam a fejem, s ekkor hirtelen eszembe jutott, hogy merevítős melltartót hordok – ezt nem állt szándékomban az orrukra kötni. A nő letette a fémkeresőt, és végigtapogatott, a másik közben leült az asztalhoz, és leesett állal bámult, mintha valami pornófilmet nézne.

– Jó – mondta a robusztus nő, miután meggyőződött ártalmatlanságomról. – Jöjjön utánam.

Ahhoz, hogy fölmenjünk, át kellett haladnunk a börtön női szárnyán. Kulcsok csörrentek, ahogy a robusztus nő kinyitott egy súlyos vasajtót, majd nagy döndüléssel bevágta mögöttünk. Fiatalok voltak az elítéltek, szürke öltözékükben acélkemények. Celláik egy állatnak is szűkek lettek volna; a berendezésük mindössze egy ágyból, egy vécécsészéből és egy mosdókagylóból állt. Egyesek pasziánszoztak, mások a rácsnak dőlve álldogáltak. Ruhadarabjaik a rács keresztrudain lógtak, a szemetesedények kicsik voltak, és csaknem teljesen megteltek azzal, amit nem fogyasztottak el az ebédből. Összerándult a gyomrom az állott étel szagától.

– Szia, mama!

– Odas, ki van itt!

– Egy igazi úri hölgy. Mmmmmm.

– Cica-cica-cica!

Kezek nyúltak ki a vasrudak között, próbáltak megérinteni, ahogy elléptem előttük, valaki cuppogott, más nők harsány, hörgésszerű hangokat hallattak, amelyeket nevetésnek szántak.

– Hagyja itt nekünk. Csak egy negyedórára. Oóóóóóó, anyám…!

– Adj egy cigit!

– Lődd le magad, Wanda. Örökösen rinyálsz valamiért.

– Fogjátok be a szátokat! – szólt rájuk unottan a robusztus rendőrnő, és megint kinyitott egy ajtót.

Miközben fölfelé mentünk, észrevettem, hogy reszketek. A drabális nő egy zsúfolt, összevissza szobába vezetett, amely mintha valamikor más célokat szolgált volna. Parafa táblák támaszkodtak a falnak, az egyik sarokban kézikocsi állt, és mindenütt brosúrák és hivatalos közlemények hevertek. Leültem egy összecsukható székre a nevekkel és obszcén üzenetekkel tarkított asztalhoz: golyóstollal szinte bevésték őket.

– Csak helyezkedjen el otthonosan, mindjárt itt lesz. – A rendőrnő egyedül hagyott.

Rájöttem, hogy a köhögés elleni tablettáim és a papír zsebkendőim a retikülömben, illetve a kabátzsebemben maradtak. Szipogva lehunytam a szemem, míg súlyos lépteket nem hallottam. Keith Pleasantset egy férfi rendőr kísérte be; alig ismertem rá. Sápadt és nyúzott volt, buggyos cejgnadrágjában még soványabbnak hatott, összebilincselt kezét valahogy sután tartotta maga előtt. Könnyes szemmel nézett rám, reszkető ajkakkal próbált mosolyogni.

– Üljön le, és maradjon is ott – utasította a rendőr. – Meg ne halljam, hogy probléma volt magával. Megértette? Különben visszajövök, és vége a látogatásnak.

Pleasants megkapaszkodott egy szék támlájában, mert csaknem elesett.

– Tényleg muszáj megbilincselni? – kérdeztem. – Közlekedési kihágás miatt van itt.

– Asszonyom, ez az ember elhagyta a biztonsági körletet, ezért van megbilincselve. Húsz perc múlva jövök. – A rendőr kiment.

– Még sose volt részem ilyesmiben. Nem zavarja, ha rágyújtok? – Pleasants hisztériával határos idegességgel felkacagott, és leült.

– Nyugodtan.

Annyira remegett a keze, hogy nekem kellett meggyújtanom a cigarettáját.

– Úgy veszem észre, hamutartójuk az nincs. Talán nem is szabad itt dohányozni. – Pleasants ijedt szeme ide-oda villant. – Betettek egy cellába egy narkóárus mellé. Tele van tetoválva, és egy percre se hagy nyugton. Állandóan piszkál, lányneveken szólít. – Hosszan megszívta a cigarettát, s egy pillanatra lehunyta a szemét. – Én nem szöktem senki elől. – Rám nézett.

Észrevettem, hogy a padlón egy műanyag pohár hever. Fölvettem és odaadtam neki, hogy használja hamutartónak.

– Köszönöm – mondta.

– Mi történt, Keith?

– Hazafelé mentem a telepről a kocsimmal, ahogy szoktam, és akkor hirtelen megjelent mögöttem egy jelzés nélküli, szirénázó, villogó autó. Rögtön lehúzódtam. Az a barom nyomozó volt, akitől már megőrülök.

– Ring. – Forrni kezdett bennem az epe.

Pleasants bólintott. – Azt mondta, hogy vagy két kilométer óta követ, és nem álltam meg a fényjelzéseire. Ez egyszerűen hazugság. – Felfénylett a szeme. – Annyira felhúzott az utóbbi napokban, hogy olyan nincs, hogy én ebben az állapotomban ne vettem volna észre, ha ott jön mögöttem.

– Mondott Ring mást is, amikor félreállította magát? – kérdeztem.

– Igen, mondott. Azt mondta, hogy ez még csak a bajaim kezdete. Így mondta, ezekkel a szavakkal.

– Engem miért hívott ide? – kérdeztem. Úgy éreztem, tudom, de tőle akartam hallani.

– Rettentő bajban vagyok, doktornő. – Megint elfutotta szemét a könny. – Anyám már öreg, és rajtam kívül senki sem gondoskodik róla, és az emberek gyilkosnak tartanak! Soha életemben nem öltem meg senkit! Még egy madarat sem! A kollégáim kinéznek maguk közül.

– Az édesanyja ágyhoz van kötve? – kérdeztem.

– Nincs, de már majdnem hetvenéves, és tüdőtágulása van. Az ilyen dolgoktól. – Megint megszívta a cigarettáját. – Már kocsit se vezet.

– És ki gondoskodik most róla?

Csak a fejét ingatta, és megtörölte a szemét. Keresztbe vetett lábbal ült, a felül lévő lábfeje meg-megrándult.

– Nincs senki, aki etetné? – kérdeztem.

– Csak én. – Elcsuklott a hangja.

Megint körülnéztem, ezúttal valamiféle írószerszámért, és találtam egy piros krétát meg egy barna papírtörülközőt.

– Adja meg a címét és a telefonszámát – mondtam. – Megígérem, hogy valaki oda fog menni hozzá, és megnézi, hogy minden rendben van-e.

Láthatólag hatalmas kő gördült le a szívéről. Felírtam az adatokat.

– Azért üzentem magának, mert nem tudtam, kihez fordulhatnék – mondta. – Nem tud valaki csinálni valamit, hogy kivigyen engem innen?

– Úgy tudom, ötezer dollárban állapították meg az óvadékát.

– Na ez az! Az a rém, a cellatársam azt mondja, hogy ez a szokásos összeg tízszerese! Nekem nincs pénzem, és szerezni sem tudok, ami azt jelenti, hogy a tárgyalásig itt kell maradnom, és az hetekbe is telhet. Hónapokba! – Megint könnyek tolultak a szemébe. Rettegett.

– Szokott internetezni, Keith?

– Tessék?

– Dolgozik számítógéppel?

– A lerakón igen. Tudja, mondtam már, hogy van egy műholdas rendszerünk.

– Akkor használja az Internetet.

Úgy láttam, még mindig nem érti, miről van szó.

– Elektronikus posta – próbálkoztam újra.

– Mi a GPS-t használjuk. – Láthatólag elbizonytalanodott. – Emlékszik arra a kocsira, amelyik kirakta a hullát? Most már egészen biztos, hogy a Cole-é volt, és hogy a kocsi egy építkezésről jött. Richrnondban, a South Side-on most rengeteg az építkezés. Ott könnyen meg lehet szabadulni az ilyesmitől, egy ilyen építkezésen. Csak odahúz valaki egy pillanatra a kocsijával meló után, ki veszi azt észre?

– Ring nyomozónak elmondta ezt? – kérdeztem.

Gyűlölet suhant át az arcán. – Nem mondok én annak semmit. Többé egy mukkot se. Mindent csak azért csinál, hogy rám kenje.

– Miből gondolja, hogy be akarja mártani magát?

– Abból, hogy valakit le kell tartóztatnia ezért, és ő akar lenni a nemzet megmentője. – Hirtelen más témára váltott. – Azt mondja, a kollégái közül egy se tudja, mi az ábra. – Tétovázott egy kicsit. – Hogy maga sem.

– És mit mondott még? – Éreztem, hogy hideg, kemény sziklává változom; mindig ilyen vagyok, mikor a düh elszánt haraggá tömörül össze bennem.

– Hát mikor körülvezettem a házban meg ilyenek, akkor beszélt közben. Nagyon szeret beszélni.

Parázzsal fölfelé, darabos mozdulattal az asztal szélére állította a cigarettája csikkjét, hogy úgy égjen végig, ne égesse meg a műanyag poharat azzal, hogy elnyomja benne. Segítettem neki egy másikra rágyújtani.

– Mondta, hogy magának van az az unokahúga – folytatta Pleasants –, és hogy egy bombázó, de körülbelül olyan alapon van az FBI-nál, ahogy maga vezető orvos szakértő. Mert… Mert…

– Folytassa – mondtam fegyelmezett hangon.

– Mert nem bírja a férfiakat. És ha jól vettem ki a szavaiból, szerinte maga sem.

– Ez érdekes.

– Röhögött rajta, és azt mondta, személyes tapasztalatból tudja, hogy egyikük sem jár senkivel, mert mindkettejüket körülszimatolta. És hogy csak figyeljek, mert majd meglátom, mi történik a perverzekkel. Merthogy velem is ugyanaz fog történni.

Megállítottam. – Maradjunk ennél egy pillanatra. – Ténylegesen megfenyegette magát Ring, mert maga meleg, vagy mert ő annak hiszi magát?

– Anyám nem tudja – lehorgasztotta a fejét –, de néhányan igen. Járok ilyen bárokba. Sőt ismerem Wingót.

Reméltem, hogy nem közelebbről.

– Ideges vagyok a mama miatt. – Megint könnyezett. – Nagyon fölzaklatta, ami most történik velem, és ez nem tesz jót neki.

– Nyugodjon meg. Hazafelé menet én magam fogok benézni hozzá. – Megint köhögtem.

Egy könnycsepp lesiklott az arcán, megbilincselt keze fejével dühösen letörölte.

– És még valami mást is csinálok – mondtam. A lépcső felől közeledő léptek hallatszottak. – Megnézem, mit tehetek az érdekében. Nem hiszem, hogy maga bárkit is megölt volna, Keith. Leteszem magáért az óvadékot, és szerzek magának egy ügyvédet.

Hitetlenkedve elnyílt a szája. Két rendőr lépett a helyiségbe.

– Tényleg? – Szinte támolyogva állt fel, elkerekedett szeme rám szegeződött.

– Ha megesküszik nekem, hogy igazat mond.

– Esküszöm!

– Na persze – mondta az egyik rendőr. – Ahogy mindegyikük.

– Meg kell várnunk a holnapot – mondtam Pleasantsnek. – Sajnos a rendőrbíró ilyenkor már nincs bent.

– Gyerünk. Lefelé. – A másik rendőr belemarkolt Pleasants karjába.

Pleasantsnek még volt ideje egy mondatra. – A mama szereti a Hershey szirupos csokoládés tejet. Más már nem is igen marad meg a gyomrában.

Elvitték, engem meg lekísértek, majd megint keresztül a női szárnyon. Ezúttal komorak voltak az elítéltek, mintha már nem találnának bennem semmi érdekeset. Átfutott rajtam, hogy valaki esetleg megmondhatta nekik, ki vagyok. Rám se néztek, sőt az egyik ki is köpött.

13

Rob Roy seriff amolyan élő legenda Sussex megyében, vetélytárs nélkül választják újra minden évben. Sokszor járt nálam az intézetben, és az egyik legjobb rendőrnek tartom. Fél hétkor a Virginia étteremben, a törzsasztalánál találtam rá.

Maga az étterem egy hosszú helyiség, asztalai vörös kockás abroszszal vannak terítve, és fehér székek állnak mellettük. Roy sült sonkás szendvicset evett, és egészen sötét kávét ivott; bekapcsolt és minduntalan meg-megszólaló adó-vevője ott állt előtte az asztalon. Egy John Deere-sapkás, nyúzott arcú, ösztövér ember ült mellette, ahhoz beszélt.

– Az nem megy, kedves uram. Mert aztán mi van? Árulják tovább a füvet, az van.

– Engedje el őket.

– Engedjem el őket? – Roy a kávéjáért nyúlt; inas és kopasz volt, mint mindig. – Ezt nem gondolja komolyan.

– Nem a fenét.

– Zavarhatok? – kérdeztem, és kihúztam magamnak egy széket.

Roynak leesett az álla, egy pillanatig el se hitte, kit lát. – Nahát! Megáll az ész. – Felállt, kezet nyújtott. – Mi a manót keres maga itt, ahol a madár se jár?

– Magát.

– Akkor én talán megyek is. – A másik férfi a mutatóujjával megérintette sapkája szegélyét, és felállt.

– Csak azt ne mondja, hogy hivatalos dologban jár – mondta rám nézve a seriff.

– Mi másért jöttem volna?

Szavaim kijózanították. – Valami, amiről nem tudok?

– Tud róla – feleltem.

– Hát akkor? Mit eszik? – Feltűnt egy pincér. – Ajánlom a sült csirkés szendvicset.

– Csak egy jó forró teát kérek. – Átvillant rajtam, hogy képes leszek-e még enni ebben az életben.

– Ha jól látom, nem érzi túlságosan jól magát.

– Mint egy kicsavart felmosórongy.

– Van most ez a járvány vagy mi.

– Hát még ha tudná – mondtam.

– Mit tehetek magáért? – Roy közelebb hajolt, most már csak rám figyelt.

– Leteszem az óvadékot Keith Pleasantsért – mondtam. – Sajnos erre most már csak holnap kerülhet sor, de azt hiszem, tudnia kell, Rob, hogy ez egy ártatlan ember, akit csőbe húztak. Azért ül maguknál, mert Ring nyomózó boszorkányvadászatra indult, és mindenáron nevet akar szerezni magának.

Roy láthatólag nem értette. – Maga meg mióta lett védőügyvéd?

– Mióta találkoztam valakivel, aki nem bűnös – válaszoltam. – Ez az ember ugyanúgy nem sorozatgyilkos, ahogy maga vagy én sem. Nem próbált megszökni a rendőrség elől, sőt minden valószínűség szerint még csak gyorsan sem hajtott. Ring hazudik, és nem akar leszállni róla. Nem feltűnő, hogy egy közlekedési kihágásért ennyi az óvadék?

Hallgatott és figyelt.

– Pleasantsnek van egy öreg és beteg anyja, akiről a fián kívül senki sem gondoskodik. Ha nem történik valami, Pleasantset hamarosan ki is rúgják. Mármost tudom, hogy Ring nagybátyja a közbiztonságiminiszter, és hogy valamikor ő is seriff volt – mondtam. –

Én tudom, hogyan mennek ezek a dolgok, Rob. Segítsen nekem. Ringet le kell állítani.

Roy eltolta maga elől a tányért, mert megint jelzett a rádiója. – Maga ezt komolyan gondolja?

– Igen.

– Ötvenegyes – szólt a rádióba, s közben megigazított a derékszíját és az azon függő revolvert.

– Van már valami annak a rablásnak a dolgában? – kérdezte a rádióhang.

– Egyelőre még várunk.

Kikapcsolt és felém fordult. – Szóval magában semmi kétség, hogy ez a hapsi nem csinált semmit.

Bólintottam. – Semmi. Az a valaki, aki feldarabolta azt az öregaszszonyt, az Interneten keresztül kommunikál velem. Pleasants azt se tudja, eszik-e vagy isszák. Ez egy nagyon bonyolult história, amibe most nem tudok belemenni, de higgye el, hogy az egésznek semmi köze ehhez a fiatalemberhez.

– És Ring dolgában is biztos. Annak kell lennie, ha idejött vele hozzám. – Roy mindvégig a szememet fürkészte.

– Hányszor kell még megerősítenem? Lecsapta az asztalkendőjét. – Most tényleg pipa vagyok. – Hátraszánkáztatta a székét. – Nem szeretem, ha ártatlanul ül valaki a börtönömben, és azt sem szeretem, ha egy zsaru miatt rossz fény vetül ránk.

– Ismeri Kitchent, a szemétlerakó tulajdonosát? – kérdeztem.

– Persze. Egy asztaltársaságba járunk. – Elővette a tárcáját.

– Valakinek szólnia kellene neki, nehogy elbocsássa Pleasantset – mondtam. – Egyenesbe kell rángatnunk ezt az ügyet.

– Bízza csak rám egészen nyugodtan.

Pénzt tett az asztalra, és hosszú, dühös léptekkel kitrappolt. Én még maradtam, elkortyolgattam a teámat, nézegettem a csíkos cukorrudakat, a mártásos üvegeket és az ezerféle mogyorót. Hasogatott a fejem, a bő-

röm szinte égett. A 460-ason találtam egy élelmiszerboltot, bementem tejért, Hershey szirupért, friss zöldségért és levesért.

Fel-alá szaladgáltam a polcok és gondolák között, és mire észrevettem, a kocsim már meg is telt, volt benne a vécépapírtól a felvágottig minden. Elővettem egy térképet, meg a papírt, amelyre Pleasantsék címét írtam. Nem laktak messze a főúttól. Álmából ébresztettem az idős asszonyt, mikor bekopogtam.

– Jaj, bocsásson meg – mondtam még a verandán állva. – Nem akartam fölébreszteni.

– Ki az? – Kinyitotta a reteszt, és vakon hunyorogva nézett ki a sötétbe.

– Dr. Kay Scarpetta. Igazán nem kell…

– Milyen doktor?

Pleasants anyja görnyedt hátú, aszott öregasszony volt, az arca gyűrött, mint a krepp-papír, hosszú, ősz hajának szálai ökörnyálként úsztak utána. A szemétlerakó és az öregasszony jutott eszembe, akit deadoc meggyilkolt.

– Jöjjön be. – Ijedt arccal kilökte az ajtót. – Keith jól van? Ugye nem esett baja?

– Nemrég beszéltem vele, és jól van – nyugtattam. – Hoztam ennivalót. – A kezemben voltak a papírtasakok.

– Jaj, ez a fiú… – Fejét csóválva betessékelt apró, tiszta otthonába. – Most mit csináljak? Rajta kívül senkim a világon. Mikor megszültem, azt mondtam neki: Keith, nekem csak te vagy.

Ijedt és zaklatott volt, de próbálta palástolni.

– Tudja, hol van most? – kérdeztem óvatosan.

Bementünk a konyhába; volt benne egy gáztűzhely meg egy régimódi, kockaforma hűtőszekrény. Nekiállt eltenni, amiket vittem, ügyetlen kézzel rakosgatta a konzerveket, a zellert és a répát le is ejtette.

– Majd én. Hadd segítsek.

– Nem csinált semmit. – Az asszony sírva fakadt. – Az egészen biztos. Az a rendőr, az nem hagyja békén, mindig idejön, veri az ajtót.

Megállt a konyha közepén, a tenyere tövével törülgette az arcát.

– Keith mondta, hogy szereti a csokis tejet. Mindjárt készítek.

Elvettem egy kanalat meg egy poharat a szárítótálcáról.

– Holnapra itthon lesz – mondtam. – Ring nyomozóról pedig hallani sem fognak többé.

Úgy nézett rám, mint aki csodát lát.

– Csak szerettem volna biztos lenni, hogy megvan-e mindene, amíg a fia megjön. – Odanyújtottam neki a közepesen sötétre kevert csokoládés tejet.

– Még mindig nem tudom, ki maga – mondta az asszony. – Ez nagyon jó… Életemben nem ittam még jobbat. – Mosolyogva, ráérősen kortyolgatott.

Röviden elmeséltem, hogyan ismertem meg Keitht, és hogy ki vagyok, mi vagyok, de nem értette. Csak annyit fogott fel, hogy jó vagyok a fiához, és hogy orvosi vizsgálatokat végzek. Hazafelé mehet jó hangosra állítottam a CD-t, hogy el ne aludjak a sűrű sötétségben autózva, amelyben hosszú szakaszokon semmi fény nem látszott, csak a csillagok. Fölvettem a kocsitelefont.

Wingo anyja hallózott bele, elmondta, hogy a fia ágyban van, mert beteg. Odavitte neki a telefont.

– Aggódom magáért, Wingo – mondtam őszintén.

– Rémesen érzem magam. – Hallatszott is a hangján. – Gondolom, influenza ellen még a doktornő is tehetetlen.

– Magának most le van gyöngülve az immunrendszere. Mikor legutóbb beszéltem Riley doktorral, mondta, hogy kevés a DC4-e. – Azt akartam, hogy nézzen szembe a valósággal. – Mik a panaszai?

– A fejem majd' széthasad, és a nyakam meg a hátam is pokolian fáj. Mikor utoljára mértem, negyvenfokos lázam volt. És állandóan szomjas vagyok.

Minden, amit mondott, vészcsengőket szólaltatott meg bennem, mert a tünetei megegyeztek a himlő korai stádiuma szimptómáival. Ha azonban a torzó fertőzte meg, akkor már korábban jelentkezniük kellett volna a tüneteknek.

– Nem nyúlt azokhoz a flakonokhoz, amelyeket az intézetben kaptunk? – kérdeztem.

– Miféle flakonokhoz?

– A Vita arcpermethez.

Fogalma sem volt, miről beszélek, aztán eszembe jutott, hogy alig volt ma bent, máris hazament.

– Jaj, istenem! – kiáltott fel hirtelen; egy pillanatra mindkettőnket megbénított az ijedség. – Volt egy a postaládában. Anya odatette a konyhapultra.

– Mikor? – kérdeztem riadtan.

– Nem tudom. Néhány napja. Mikor is…? Nem tudom. Még sose láttunk ilyet. Képzelje el, valami illatos, ami hűsíti az arcot.

Ezzel együtt tizenkettőre kerekedett ki a deadoc által küldött flakonok száma, és tizenkettő szerepelt a nekem küldött üzenetben is. Magamat is beleszámolva, ennyien dolgozunk főállásban az intézetben. Ha ez az ember valahol messze él, honnan tudhat olyasmiket, mint hogy hány beosztottam van, hogy hívják őket, és hol laknak?

Rettegve tettem föl a következő kérdést, mert úgy éreztem, már tudom a választ.

– Hozzányúlt, Wingo?

– Kipróbáltam. Csak hogy lássam. – Erősen remegett a hangja, majd fuldoklásszerűen köhögni kezdett. – Ott állt a pulton, én még kíváncsi voltam, hogy milyen. Rózsaillata volt.

– Ki próbálta még ki a házbeliek közül?

– Nem tudom.

– Ahhoz a flakonhoz senki sem nyúlhat. Megértette?

– Meg. – Felzokogott.

– Odaküldök néhány embert, hogy vigyék el, és hogy gondoskodjanak magáról meg a családjáról. Rendben?

Annyira zokogott, hogy nem bírt válaszolni.

Két-három perccel éjfél után értem haza, teljesen kiborulva, betegen; azt sem tudtam, hol kezdjem. Felhívtam Marinót, Wesleyt és Fujitsubót. Mindhármuknak elmondtam, mi történt, és hogy Wingóékhoz is küldjenek egy csapatot. Rossz híremre rossz hírrel feleltek. A megbetegedett tangieri lány meghalt, és most egy halász kapta el a kórt. Lesújtva, rettenetes közérzettel néztem meg az elektronikus postámat, s a maga kis gonosz módján ott sunyított deadoc üzenete. Örültem neki: akkor küldte, mikor Pleasants már börtönben volt.

tükör tükör a falon hol jártál

– Te mocsok! – ordítottam rá.

Nagyon sok volt ez a nap, és a tetejébe mindenem fájt, szédelegtem, és torkig voltam az egész világgal. Nem kellett volna bemennem a társalgóba, ahol eddig úgy vártam rá, mintha ez lenne az a helyszín, ahol végre leszámolok vele. Máskorra kellett volna halasztanom. Ennek ellenére bejelentkeztem, s gondolatban fel-alá járkálva vártam a szörnyeteget. Megjött.

DEADOC: csak baj és robot

SCARPETTA: Mit akar?

DEADOC: dühösek vagyunk ma este

SCARPETTA: Igen, azok.

DEADOC: minek törődik tudatlan halászokkal és tudatlan családjukkal meg azokkal a használhatatlan emberekkel akik a keze alatt dolgoznak

SCARPETTA: Hagyja abba. Mondja meg, mit akar azért, hogy abbahagyja.

DEADOC: már késő a baj már megtörtént

már rég megtörtént

SCARPETTA: Mit csináltak magával?

Nem válaszolt. Furcsa volt, mert nem hagyta el a társalgót, de nem válaszolt több kérdésemre. A tizenkilences osztagra gondoltam, reménykedtem, hogy most is. figyelnek, követik a jeleket elágazástól elágazásig, egészen a szörny barlangjáig. Fél óra telt el. Amikor végül kiszálltam, megszólalt a telefonom.

– Zseni vagy! – Lucy izgatottságában úgy kiabált, hogy sértette a fülem. – Hogy a fenébe tudtad ilyen sokáig a hálón tartani?

– Tessék? – Nem értettem.

– Eddig tizenegy perc. Megütötted a főnyereményt.

– De hát én talán csak két percig beszélgettem vele. – Kezem fejét a homlokomhoz emeltem, úgy próbáltam hűsíteni. – Nem tudom, miről beszélsz.

Nem érdekelte. – Elcsíptük a trógert! – Eksztázisban volt. – Egy marylandi kemping, Salisbury-ból már el is indult néhány ügynök. Janet meg én repülőn megyünk.

Mire másnap reggel fölkeltem, a WHO, az ENSZ egészségügyi szervezete, már egy újabb közleményt is kibocsátott a Vita arcpermettel kapcsolatosan.

Nyugtatták az embereket, hogy megsemmisítik a vírust, hogy máris éjt nappallá téve dolgozunk a védőoltáson, és hamarosan meglesz. Ennek ellenére már mutatkoztak a pánik első jelei.

A sajtó által mutánshimlőnek keresztelt vírussal foglalkozott a *Newsweek* és a *Time*, a szenátusban külön albizottság alakult, és a Fehér Ház azt fontolgatta, hogy rendkívüli állapotot rendel el. A Vita elosztóhelye New Yorkban volt, gyártani azonban Franciaországban gyártották. Mindenki rettegett, hogy deadoc beváltja a fenyegetését. Jóllehet Franciaországból nem jelentettek megbetegedést, a gazdasági és a diplomáciai kapcsolatokban érződött a feszültség, mert a hatalmas gyárat

bezárattak, és a két ország között ide-oda röpködtek a vádaskodások, hogy voltaképp hol is fertőzték meg a flakonokat.

A vízi emberek a halászbárkáikon próbáltak szökni Tangierről, a parti őrség egyre újabb és újabb erősítésért folyamodott, még messze délről, Floridából is jöttek. Nem ismertem minden részletet, de a hallottak alapján feltételeztem, hogy a törvény erőinek sikerült maradásra bírniuk a tangierieket, s a bárkák kikötve ringatóznak a süvöltő téli szelekben.

A CDC időközben egy orvosokból és nővérekből álló izolációs csoportot küldött Wingóék házába, aminek híre ment. Araszos betűkkel harsogtak az újságok, az emberek menekültek a városból, amelyet nehéz lett volna vesztegzár alá venni – ha ugyan nem lehetetlen. Olyan depressziós és beteg voltam, mint még soha életemben. Eljött a péntek reggel, fürdőköpenybe burkolózva ittam a forró teát.

A lázam egyszer harminckilenc-kilencig is felszökött, a Robitussin DM pedig csak arra volt jó, hogy hánytam tőle. Nyak- és hátizmaim úgy sajogtak, mintha egy baseballütőkkel fölszerelkezett csapat ellen rögbiztem volna. De nem bírtam ágyban maradni. Túl sok volt a tennivaló. Felhívtam egy óvadékost, aki közölte, hogy Keith Pleasants csak úgy hagyhatja el a börtönt, ha személyesen viszem oda neki az óvadékot. Ezért kocsiba ültem, hogy aztán tíz perc múlva visszaforduljak, mert rájöttem, hogy a csekkfüzetemet az asztalon felejtettem.

– Uram, segíts! – sóhajtottam, és ráléptem a gázra.

Csikorgó gumikkal kanyarodtam vissza, és néhány perc múlva már be is kanyarodtam Windsor Farmsba. Azon töprengtem, mi történhetett az éjjel Marylandben. Féltettem Lucyt, mert minden hasonló eseményt kalandként fog fel. Lövöldözni akar, gonosztevőket üldözni, helikopteren, repülőgépen követni. Féltem, hogy az élet ezt a szellemet a legszebb virágában fogja kiölni belőle, mert már nagyon is jól ismertem az életet, és hogy hogyan szokott véget érni. Szerettem volna tudni, hogy elfogták-e deadocot, de úgy gondoltam, ha igen, már értesítettek volna.

Még soha nem volt szükségem óvadékosra. Életem első ilyen ismerőse, Vince Peeler a Broad Streeten; egy cipőjavító műhelyben kínálta szolgálatait, elhagyott üzletek között, amelyek kirakatai poron kívül semmit sem ígértek. Peeler alacsony, olajos fekete hajú, vékony ember volt, bőrkötényesen dolgozott. Egy Singer márkájú ipari tűzőgépnél ült, és éppen új talpat varrt föl egy cipőre. Az olyan ember tekintetével mért föl, mint aki már messziről felismeri a bajt.

– Maga Scarpetta doktornő? – kérdezte; nem hagyta abba a munkát.

– Igen.

Elővettem a csekkfüzetemet meg a tollamat. Egy csöppnyi barátságot sem éreztem ez iránt az ember iránt, s azon gondolkodtam, vajon hány veszélyes embert hozhatott már vissza az utcára.

– Ötszázharminc dollár lesz – mondta. – Ha hitelkártyával fizet, akkor még három százalék.

Felállt, odament cipőkkel és cipőkrémes dobozokkal teli, összekaristolt pultjához. Éreztem, hogy végigtapogat a szemével.

– Idősebbnek gondoltam – közölte. – Tudja, mindenféle emberekről olvas az ember az újságokban, aztán néha teljesen hamis képet alkot róluk.

– Még ma kihozza. – Utasításként hangzott. Kitéptem és odaadtam neki a csekket.

– Igen, persze. – Szeme az órájára villant.

– Mikor?

– Mikor? – visszhangozta fellengzősen.

– Igen – feleltem. – Mikor szabadul?

– Hamar. – Csettintett az ujjával. – Így.

– Jó – mondtam, és kifújtam az orrom. – Majd figyelem, hogy így szabadul-e. – Én is csettintettem az ujjaimmal. – De ha netán mégsem… Én ügyvéd is vagyok, és nagyon betyár a kedvem. Úgy rászállok magára, hogy megemlegeti. Megértette?

Mosolygott, de nyelt egyet.

– Miféle ügyvéd? – kérdezte.

– Az a fajta, akit jobb, ha nem ismer – válaszoltam, és kimentem.

Negyed óra múlva már bent voltam az intézetben. Alig ültem le az íróasztalomhoz, egyszerre szólalt meg a telefon és a csipogóm. Mielőtt mozdulhattam volna, Rose jelent meg az ajtóban. Szokatlanul idegesnek látszott.

– Mindenki magát keresi – mondta.

– Mint mindig. – Homlokomat ráncolva néztem a csipogón kiíródott számot. – Ez meg ki a csoda?

– Marino útban van ide – folytatta Rose. – Helikoptert küldenek, az MVC-nél fog leszállni. A USAMRIID is levegőben van már, ők is jönnek. Szóltak a baltimore-i intézetnek, hogy egy külön csoport veszi kézbe az esetet, és hogy a halottat Frederickben boncolják.

A vér is meghűlt bennem. A szemébe néztem. – Miféle halottat?

– Van valami kemping, ahova az FBI visszanyomozott egy hívást.

– Erről tudok. – Fogytán volt a türelmem. – Marylandben.

– Állítólag megtalálták a gyilkos táborhelyét, de a részleteket nem ismerem. Csak annyit tudok, hogy találtak ott valamiféle labort, és van benne egy halott.

Nem hittem a fülemnek. – Miféle halott?

– Állítólag a gyilkos, és öngyilkosságnak látszik. Lőfegyverrel. – Fejcsóválva, a szemüvege fölött nézett rám. – Magának otthon volna a helye az ágyban, egy csésze erőlevessel.

Marino fölvett az intézet előtt. Szélrohamok söpörtek végig a város közepén, ropogva lobogtak az állami zászlók az épületeken. Rögtön tudtam, hogy Marino dühös, mert szinte még be sem csuktam a kocsi ajtaját, már húzott is kifelé. De egy szót sem szólt.

– Köszönöm – mondtam, és kicsomagoltam egy köhögés elleni cukorkát.

– Maga még mindig beteg. – Rákanyarodott a Franklin Streetre. Civilben volt.

– Persze. Köszönöm, hogy megkérdezte.

– Nem is tudom, miért csinálom ezt – morogta. – Más se hiányzik nekem, mint hogy egy rohadt labor körül csámborogjak, ahol valaki vírusokat gyártott.

– Különleges védőfelszerelést kap – válaszoltam.

– Talán már most sem ártana, így maga mellett.

– Influenzás vagyok, és már nem fertőzök. Higgyen nekem. Ismerem ezeket a dolgokat. És ne legyen rám dühös, mert nem vagyok olyan állapotban, hogy lenyeljem a megjegyzéseit.

– Reméljük, hogy csak influenzája van.

– Ha valami súlyosabb volna, már rosszabbul lennék, magas lázzal és kiütésekkel feküdnék.

– Igen, de ha már beteg, akkor nem kap el könnyebben valami mást? Egyébként sem tudom, miért töri magát ezért az útért. Mert hogy nekem semmi kedvem hozzá, az szentség. És egyáltalán nem örülök, hogy belerángatott.

– Akkor tegyen ki, és menjen, ahova tetszik – mondtam. – Ez most nem az a pillanat, amikor nyüszöghet nekem. Pont most, mikor egy ilyen vész fenyegeti az egész világot.

– Wingo hogy van? – kérdezte valamivel higgadtabban.

– Halálra aggódom magam miatta – feleltem.

Behajtottunk az MVC területére, odakanyarodtunk a kerítéssel körülvett helikopter-leszállóhoz, ahova betegeket és átültetendő szerveket szállító gépek szoktak leereszkedni. A USAMRIID még nem futott be, de két-három perc múlva már hallottuk a robusztus Blackhawk robaját. A járókelők megálltak és nézték. Több vezető is lehúzódott az útról, hogy lássa, hogyan ereszkedik lefelé füvet-földet kavarva rotorszelével az égen sötétlő nagyszerű gépezet.

Félresiklott az ajtó, Marino is, én is beszálltunk. A személyzeti üléseken már ott ültek a USAMRIID kutatói. Mentőfelszerelések közé telepedtünk, és volt egy izolációs sátor is, egyelőre még olyan, mint egy

leeresztett meteorológiai léggömb. Kaptam egy mikrofonos sisakot, föltettem, becsatoltam az öt ponton rögzített biztonsági övet, és segítettem Marinónak, aki nem boldogult a magáéval. Egy nem az ő termetére méretezett lehajtható ülésen ült egyenes háttal.

– Csak azért imádkozom, hogy meg ne szagolják a riporterek – mondta valaki, miközben becsattant a súlyos ajtó.

Bedugtam a mikrofonom zsinórját a mennyezeti Csatlakozóba.– Megszagolják. Szerintem máris tudják.

Deadoc szerette a közfigyelmet. El nem tudtam képzelni, hogy csak így, búcsú és elnöki bocsánatkérés nélkül lépett ki az életből. Nem. Valami még várt ránk, de gondolni se akartam rá, mi lehet az. A Jones-szigeti természetvédelmi övezetig egy órát sem vett igénybe az utazás, de bonyolította a helyzetet, hogy a kempinget és a környékét sűrű fenyves borította: sehol sem lehetett leszállni.

Pilótáink végül a parti őrség crisfieldi bázisánál tették le a gépet, egy Somer's Cove nevű csónakkikötőnél, ahol télre előkészített és lezárt vitorlások és jachtok bókoltak a Little Annemessex folyó kéken fodrozódó vizén. Bementünk a bázis apró épületébe, épp csak annyi időre, míg fölvettük a musztángruhát és a mentőmellényt. Martinez közben ismertette a helyzetet.

– Egyszerre több problémánk is van – kezdte föl-alá járkálva a kommunikációs helyiségben, ahol összegyűltünk. – Először is: a tangierieknék rokonaik élnek itt, és kénytelenek vagyunk fegyvereseket állomásoztatni a városból kivezető utakon, mert a CDC attól tart, hogy szétszélednek a crisfieldiek.

– Itt egyetlen beteg sincs – mondta Marino, miközben azzal kínlódott, hogy a nadrágja hajtókáját valahogy a bakancsa fölé erőltesse.

– Eddig nincs, de a kezdet kezdetétől nyugtalanít, hogy néhány tangieri keresztülcsusszan a vesztegzáron, és idejön. A lényeg, hogy nem számíthatunk baráti fogadtatásra.

– Kik vannak most a kempingben? – kérdezte valaki.

– Egyelőre azok az FBI-osok, akik megtalálták a halottat.

– És a többi táborozó? – kérdezte Marino.

– Elmondom, amit nekem mondtak – felelte Martinez. – Mikor az FBI-osok megérkeztek, összesen öt-hat táborozót találtak, és ezek közül csak az egyiknek volt telefondrótja, a tizenhatosnak. Betörték az ajtót, sehol senki, aztán benéztek az egyik ablakon, és ott hevert a halott a padlón.

– Bementek az ügynökök? – kérdeztem..

– Nem. Úgy gondolták, ez lehet a tettes, és féltek, hogy fertőz, úgy-hogy nem mentek be. Az egyik parkőr viszont sajnos bemerészkedett.

– Miért? – kérdeztem.

– Ismeri az ilyet… Kíváncsiságból. Az egyik ügynök állítólag kiment ahhoz a leszállóhelyhez, ahova maguk is érkeztek, mert oda várt két másikat. Vagy tudom is én. A lényeg, hogy mikor egyikük se figyelt, a parkőr bement, aztán úgy húzott kifele, mint a rakéta, hogy valami rém van odabent, Stephen King sem álmodik olyat. Engem ne kérdezzen. – Martinez széttárta a karját, és segélykérően a mennyezetre nézett.

Végignéztem a USAMRIID csapatán.

– Azt a parkőrt visszavisszük magunkkal – mondta egy fiatalember, akinek karstráfjai századosi rangot jeleztek. – Egyébként Clark vagyok, ők pedig az embereim – folytatta rám nézve.

– Lehet tudni, hogy ki bérelte a tizenhatos táborhelyet? – kérdezte Marino.

– Még nem – felelte Martinez. – Mindenki beöltözött? – Végigpásztázott rajtunk, aztán már indultunk is.

A parti őrség két bálnavadászcsónakon vitt minket, mert az a szakasz, ahol partra akartunk szállni, sekély lett volna egy naszádnak. A miénket Martinez irányította, olyan higgadtan állt, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga volna egy hatvan kilométeres sebességgel száguldó csónakban a nem is olyan kissé hullámzó tengeren. Úgy éreztem, bármely pillanatban a tengerbe repülhetek, ültömben teljes erővel ka-

paszkodtam a korlátba. Olyan volt, mintha egy géperejű bikán lovagolnék, és olyan erővel süvített számba-orromba a menetszél, hogy alig bírtam lélegezni.

Marino velem szemben, a csónak átellenes oldalán ült, úgy láttam, bármely pillanatban rosszul lehet. Némán, csak a számat mozgatva próbáltam megnyugtatni, de értetlenül nézett rám, és kapaszkodott, ahogy csak bírt. Egy Hat Cat nevezetű, gyékénnyel és sással sűrűn benőtt kis öbölhöz érve végre lassítottunk. A parton LÁRMÁZNI TILOS! feliratú táblák álltak. Közel volt a kemping, de a fenyőktől semmit sem lehetett látni. Ahogy közelebb értünk, ösvényeket és illemhelyeket vettünk észre, meg egy kis őrházat. Lakókocsit csak egyet láttunk. Martinez odasiklatta a csónakot a mólóhoz, egy tengerész kikötötte egy cölöphöz, s közben leállt a motor.

– Én mindjárt kidobom a taccsot – dünnyögte Marino a fülembe, ahogy nagy ügyetlenül kikászálódtunk.

– Dehogy dobja. – Megmarkoltam a karját.

– Én be nem megyek abba a lakókocsiba.

Odafordultam hozzá, és belenéztem hamuszín arcába.

– Nem, oda nem megy be – mondtam. – Ez az én dolgom, csak előbb elő kellene keríteni azt a parkőrt.

Mire a második csónak is kikötött, Marino eloldalgott. Elnéztem a fák között arrafelé, ahol deadoc lakókocsija állt. Nagyon öreg volt, és az őrök épületétől a lehető legmesszebb, sűrű tömjénfenyők árnyékában gubbasztott. A kocsit, amely idevontatta, nem láttam sehol. Miután mindannyian partra szálltunk, a USAMRIID-csapat tagjai kiosztották a már ismerős narancsszín védőöltözékeket, a légtartályokat és az extra négyórás elemeket.

– Elmondom, mit csinálunk. – A USAMRIID-csapat parancsnoka, Clark beszélt. – Beöltözünk, és kihozzuk a halottat.

– Én szeretnék elsőként bemenni – mondtam. – Egyedül.

– Rendben van – bólintott rá Clark. – Aztán megnézzük, van-e valami veszélyes odabent. Reméljük, hogy nincs. Kihozzuk a halottat, és elvontatjuk a lakókocsit.

– Ez bizonyíték – vetettem ellen. – Nem lehet csak úgy elvontatni.

Láttam az arcán, mi jár a fejében: a gyilkos minden valószínűség szerint meghalt, az eset lezárult, a lakókocsi viszont fertőzésveszélyes, és el kell égetni.

– Nem – ingattam a fejem. – Ezt ilyen gyorsan nem lehet lezárni. Ezt nem tehetjük.

Tétovázott, nagyot fújt dühében, aztán csak nézte a lakókocsit.

– Bemegyek – mondtam –, aztán majd megmondom, mit kell tennünk.

– Legyen. – Megint fölemelte a hangját. – Gyerünk, fiúk! További parancsig csak a doktornő megy be.

Követtek minket a fák közé, cipelték utánunk az izolációs sátrat, ezt a nem e világra való, kísérteties keszont. Fenyőtűk ropogtak a talpam alatt, és ahogy közeledtünk a lakókocsihoz, úgy lett egyre tisztább és frissebb a levegő. A kocsi egy Dutchman utánfutó volt, vagy öt-hat méter hosszú, ajtaja fölött kihajtható, narancscsíkos védőtetővel.

– Ez elég öreg. Hajlandó vagyok lefogadni, hogy legalább nyolcéves – mondta Marino; ért a kocsikhoz.

– Mi kell a vontatásához? – kérdeztem, miközben magunkra öltöttük a védőruhát.

– Egy kisbusz. Esetleg egy kisteher – felelte Marino. – Nem kell ehhez olyan rengeteg lóerő. Akkor most mit csinálunk? Még ezeket is fölhúzzuk arra, ami már rajtunk van?

– Igen – mondtam, cipzáraimat húzkodva. – Engem most elsősorban az érdekelne, hogy mi lett azzal a járművel, amelyik ezt a lakókocsit idevontatta.

– Jó kérdés – mondta lihegve, mert erősen küzdött az öltözékével. – És hol a rendszámtáblája?

Épp csak becsatoltam a légvezetékemet, mikor egy zöld egyenruhás parkőr lépett ki a fák közül, füstszínű kalappal a fején. Meglehetősen kábának tűnt, ahogy megnézett minket a narancsszín öltözékünkben. Félelem sugárzott belőle. Nem jött közel hozzánk, és a kemping éjjeliőreként mutatkozott be.

Marino szólította meg elsőként. – Látta azt az illetőt, aki itt lakott?

– Nem – felelte az őr.

– És a többi műszakban szolgálók?

– Senki sem emlékszik senkire, csak arra, hogy időnként égett benne a villany. Nehéz megmondani. Látja, milyen távol áll az őrstől. Innen úgy mehet ki valaki a zuhanyokhoz vagy akárhová, hogy nem feltétlenül veszik észre.

– Más táborozó nincs itt? – kérdeztem hangosan, hogy halljam a saját hangom a csuklyám alá tóduló levegő sziszegésében.

– Most nincs. Mikor megtaláltam a halottat, még voltak vagy hárman, de szóltam nekik, hogy távozzanak, mert lehet, hogy valami járvány van.

– Nem kérdezte ki őket előbb? – kérdezte Marino. Éreztem, hogy dühös a fiatalemberre, amiért elijesztette az összes tanúnkat.

– Senki nem tudott semmit, csak egyvalakinek rémlett, hogy mintha összefutott volna vele. – A lakókocsi felé intett a fejével. – Tegnapelőtt este. A fürdőben. Nagydarab, koszos pali, barna hajú és szakállas.

– Zuhanyozott? – kérdeztem.

– Nem. – Egy pillanatig hallgatott. – Vizelt.

– A lakókocsiban nincs zuhanyozó?

– Tulajdonképpen nem tudom. – Megint tétovázott egy kicsit. – Az igazat megvallva, nemigen időztem odabent. Talán egy percig. Vagy nem is tudom.

– És nem tudja, hogy mi vontatta ide ezt a vityillót? – kérdezte Marino.

Az őr szemmel láthatólag nagy kínban volt. – Ebben az évszakban általában csönd meg sötét van itten. Nem volt okom megnézni, hogy milyen kocsi húzta, sőt arra sem emlékszem, hogy egyáltalán volt-e itt kocsi.

– De egy rendszámot azért csak fölírt – nézett rá barátságtalanul a csuklyás Marino.

– Persze. – A megkönnyebbült parkőr egy papírlapot vett elő a zubbonya zsebéből. – Itt van, ahogy bejelentkezett. – Széthajtotta a lapot. – Ken A. Perley, Norfolk, Virginia. – Odaadta Marinónak.

– Hát ez pompás – mondta gúnyosan Marino. – Ez a neve annak a palinak, akitől ellopta a hitelkártyát. Nyilván a rendszám is ennyire megbízható. Mivel fizetett?

– Csekkel.

– Személyesen adta át itt valakinek? – kérdezte Marino.

– Nem. Levélben kötötte le a helyet. Senki nem látott semmit, csak papírokat. Ahogy mondtam, magát az illetőt nem láttuk.

– Megvan a boríték, amiben küldte? – kérdezte Marino. – Legalább megnézhetnénk a postabélyegzőt.

A parkőr nemet intett. Idegesen méregette a védőöltözékes kutatókat, akik minden szavát éberen figyelték. A lakókocsira nézve megnedvesítette az ajkát.

– Hadd kérdezzem meg, mi van odabent – mondta elszorult torokkal és olyan arccal, mint aki menten sírva fakad. – És mi lesz velem, amiért bementem?

– Lehet, hogy a kocsi vírussal fertőzött – válaszoltam –, de ez még nem biztos. Akik itt vannak, gondoskodnak magáról.

– Azt mondták, bezárnak valahova, valami magánzárkába! – Kirobbant belőle a félelem, hangja fölerősödött, szeme vadul villogott. – Konkrétan tudni akarom, hogy mi az, amit elkaphattam!

– Maga pontosan oda kerül, ahol én töltöttem az elmúlt hetet – csillapítottam. – Egy szép szobába, ahol csinos nővérek gondoskodnak magáról. Néhány napi megfigyelés, ennyi az egész.

– Tekintse úgy, hogy szabadságra megy – mondta Marino. – Tényleg nem egy nagy ügy. Nem kell attól kiakadni, hogy néhányan be vagyunk itt öltözve. – Mintha csak önmagát nyugtatgatta volna. Úgy folytatta, mint a fertőző betegségek szakértője.

Otthagytam őket, és a lakókocsihoz mentem. Egy percre megálltam előtte, és körülnéztem. Balra többhektárnyi erdő terült el, majd a folyó következett, ahol a csónakjaink várakoztak. Jobbról országúti forgalom hangjai szűrődtek át a fák mögül. A lakókocsi fenyőtűk puha ágyán állt. Hiányzott a rendszámtáblája.

Közelebb léptem, leguggoltam, és gumikesztyűs ujjaimmal végigsimítottam a tábla helyén látható mély karcolásokon. Észrevettem, hogy a tető közelében tenyérnyi részen megperzselődött a műanyag, amiből arra következtettem, hogy valaki lángvágóval távolította el a másik rendszámtáblát. Átkerültem a túlsó oldalra.

Az ajtó nem volt bezárva, de még csak teljesen becsukva sem, mivel valaki valamilyen szerszámmal már fölfeszítette. Zsongani kezdtek az idegeim. Kitisztult a fejem, minden figyelmem a feladatomra összpontosult, mint olyankor, mikor a bizonyíték más történetet sikolt, mint amiről a tanúk beszélnek. Fölmentem a fém lépcsőfokokon, és beléptem. Mozdulatlanul állva körülnéztem a lakókocsi belsejében. A látvány az emberek túlnyomó többségének semmit sem jelentett volna, nekem azonban megerősített egy rémtörténetet. Ez volt deadoc gyára.

Először is a fűtés a lehető legerősebbre volt állítva. Odaléptem a szabályzóhoz, és lejjebb vettem. Megijedtem, mikor egy szánalmas, fehér teremtmény hirtelen szökkent a lábam alatt. Nagyot ugrottam, a lélegzetem is elállt, az meg vakrémületében egyenesen nekirohant a falnak, aztán csak ült, remegett és zihált. Egy szánandó laboratóriumi nyúl. A szőre több helyen is le volt borotválva. Karcolásokkal oltották be, rette-

netes, sötét, gennyes kiütések borították. Észrevettem a drótketrecét, amely mintha az asztalról esett volna le, mert tárva-nyitva volt az ajtaja.

– Gyere ide. – Leguggoltam, és kinyújtottam a kezemet – vörös szemekkel, meg-megránduló hosszú fülekkel figyelt.

Óvatosan közelebb araszoltam, mert nem hagyhattam elszaladni: a járvány terjesztésének eleven eszköze volt.

– Gyere, te kis szerencsétlen – mondtam a lakókocsi szörnyének. – Gyere, nem bántalak.

Óvatosan a kezembe vettem; minden ízében remegett, a szíve staccatóban vert. Visszazártam a ketrecébe, aztán megnéztem a lakókocsi hátsó részét. Egy kis ajtón át lehetett bejutni, és a holttest gyakorlatilag betöltötte az apró helyiséget. A férfi arccal lefelé feküdt egy aranyszínű, bolyhos szőnyegen, amelyen vérfoltok sötétlettek. Göndör, barna haja volt, és mikor megfordítottam, éreztem, hogy már túljutott a hullamerevség stádiumán. Piszkos, zöld dzsekijében és nadrágjában favágóra emlékeztetett. Óriási keze volt, piszkos körme, gondozatlan szakálla és bajusza.

Deréktól fölfelé levetkőztettem, hogy megvizsgáljam, hogyan helyezkednek el a hullafoltok, hová vonzotta a gravitáció a vért a halál után. Az arc és a mell lilásvörösbe játszott, azok a felületek pedig, ahol a padlóval érintkezett, fehérek voltak. Nem láttam jelét, hogy megmozdították volna halála után. Egyszer és közelről lőtték mellbe, valószínűleg a mellette, a bal kezénél heverő kétcsövű Remingtonnal.

A sörétek kis területen szóródtak szét, nagy, csipkés szélű lyukat ütöttek a mellkas közepébe. A töltény fehér műanyag tömítőanyagának szemcséi a ruhájához és a bőréhez tapadtak, ami szintén nem kontakt sebre utalt. Megmérve a karját és a puska hosszát, nem tudtam, hogyan húzhatta volna meg a ravaszt. Nem láttam semmi olyasmit, aminek segítségével megtehette volna. Végigkutattam a zsebeit, de nem találtam se tárcát, se személyi okmányokat, csak egy összekarcolt és elhajlott pengéjű Buck kést.

Nem töltöttem több időt a halottal, kimentem. A USAMRIID csapata nyugtalanul toporgott, mint az olyan emberek, akik utaznak valahova, és félnek, hogy lekésik a járatukat. Mind engem néztek, mikor lementem a lépcsőn. Marino hátrahúzódott. Csaknem eltűnt a fák közt, narancsszín karját keresztbe fonta. A parkőr ott állt mellette.

– Ez egy bűntény teljes mértékben fertőzött helyszíne – közöltem. – Odabent egy halott fehér férfi fekszik, igazolványai nincsenek. Kellene valaki, aki segít kihozni. Utána mindentől el kell szigetelni. – A századosra néztem.

– Mi visszük magunkkal – mondta.

Bólintottam. – Az emberei elvégezhetik a boncolást. Esetleg hívjanak át valakit a baltimore-i intézetből tanúnak. A másik gond a lakókocsi. El kell szállítani egy olyan helyre, ahol biztonságosan át lehet vizsgálni. A bizonyítékokat össze kell gyűjteni és fertőtleníteni. Őszintén megvallva, ez nem tartozik a hatáskörömbe. Ha maguknak nincs olyan elkülönítőjük, amelyikbe belefér egy ekkora lakókocsi, akkor talán jobb, ha átadjuk Utah-nak.

– Dugwaynek? – kérdezte kétkedve a százados.

– Igen – feleltem. – Fujitsubo ezredes esetleg tud ebben segíteni.

A Dugway Kísérleti Terep a legnagyobb azok közül a létesítmények közül, amelyekben a hadsereg a kémiai és biológiai hadviselés elleni védőeszközöket és védekezési módszereket kísérletezi ki. A USAMRIID-dal ellentétben, amely a városi Amerika szívében található, Dugway a Nagy-Sóstó környékén elterülő sivatagban próbálgatja a lézereket, intelligens bombákat, álcázófüstöket és világítóeszközöket. És ami a mi szempontunkból ennél is fontosabb volt: náluk található az Egyesült Államok egyetlen olyan vizsgálókamrája, amely képes akár egy nehéztank méretű járművet is befogadni.

A százados gondolkodott egy percet. Szeme hol felém, hol a lakókocsi felé fordult. Végül döntött, és közölte az utasításait.

– Frank, maga szálljon rá a telefonra, és a lehető leggyorsabban indítsa be a műveletet – fordult az egyik kutatóhoz. – Az ezredes intézkedjen a légierőnél a szállítás dolgában, és hozzanak ide gyorsan valamit, mert nem akarom, hogy ez a kocsi egész éjjel a szabadban legyen. És szükségünk van egy trélerre meg egy furgonra.

– Kell hogy legyen itt ilyen, ahol ennyi tengeri herkentyűt szállítanak – mondta Marino. – Ezt majd én intézem.

– Rendben – nyugtázta a százados. – Valaki hozzon nekem három hullazsákot, és hozzák az izolátort is. – Felém fordult. – Majd én segítek.

– Köszönöm – mondtam, és mindketten elindultunk a lakókocsihoz. Kinyitottam az elgörbült alumíniumajtót, a százados követett. Egyenesen hátramentünk. Láttam Clark tekintetén, hogy még sose találkozott ilyesmivel, de így beöltözve és légtartállyal a hátán legalább a bomlásnak indult emberi test bűzével nem kellett megküzdenie. Letérdelt a halott fejéhez, én a lábához. Nehéz volt, a hely pedig lehetetlenül szűk.

– Ennyire meleg van idebent, vagy csak én érzem így? – kérdezte hangosan, mialatt a gumiszerű tagokkal bajlódtunk.

– Valaki a lehető legerősebbre állította a fűtést. – Máris kezdtem kifulladni. – Nyilván azért, hogy siettesse a vírusfertőzést és a bomlást. Gyakori, hogy egy-egy bűntény helyszínét így próbálják összezavarni. Tegyük a zsákba. Elég szűk lesz, de azt hiszem, meg tudjuk csinálni.

Beleerőltettük a második zsákba, kezünk és öltözékünk iszamós lett a vértől. Csaknem fél órába telt, mire a holttest az izolátorba került; minden izmom remegett, a szívem kalapált, és kivert a veríték. Odakint alaposan leöblítettek minket fertőtlenítő folyadékkal, utána pedig az izolátort is, amelyet kamionnal szállítottak Crisfieldbe. A csapat ezután a lakókocsit vette munkába.

A kerekek kivételével mindent vastag, kék műanyag leplekbe kellett csomagolni, amelyeknek volt egy HEPA-szűrő rétegük is. Nagy megkönnyebbülést jelentett, mikor végre levehettem a védőöltözéket, és

bevonulhattam a telep fűtött, jól világított irodájába, ahol alaposan megmostam a kezem és az arcom. Az idegeim feszültek, mint a zongorahúr, bármit megadtam volna, ha ágyba bújhatok, bevehetek egy altatót, és alhatok.

– Szép kis vircsaft – mondta a jókora mennyiségű hideg levegővel együtt belépő Marino.

– Legyen szíves, csukja be az ajtót – mondtam borzongva.

– Magának meg mi baja? – Leült a szoba másik felében.

– Az élet.

– Nem volna szabad ilyen betegen itt császkálnia. Szerintem magának teljesen elment az esze.

– Köszönöm a vigasztaló szavakat – feleltem.

– Ami azt illeti, nekem sem egy kéjmámor. Ide vagyok ragadva, embereket kell kihallgatnom, és nincs kocsim. – Megviseltnek látszott.

– Mit szándékozik tenni?

– Keresek valami járművet. Állítólag Lucy és Janet errefelé kószál valahol, és nekik van.

– Hol? – Mozdultam, hogy felálljak.

– Nem kell izgulni. Embereket keresnek, akiket kikérdezhetnek, ugyanúgy, ahogy én. Uram az egekben, muszáj rágyújtanom. Reggel óta nem volt cigi a számban.

– De ne itt – mutattam a falra akasztott táblára.

– Dúl a himlőjárvány, maga meg a cigarettázással szórakozik.

Elővettem egy doboz Motrint, és csak úgy víz nélkül lenyeltem három tablettát.

– Na és most mit csinálnak ezek az űrhajósok? – kérdezte Marino.

– Néhányan itt maradnak a környéken, megkeresik azokat az embereket, akik akár itt a táborhelyen, akár Tangieren fertőzésveszélynek voltak kitéve. Egymást váltó műszakokban dolgoznak. Gondolom, maga kapcsolatban marad velük.

– Hogy mi van? Egy álló hétig rohangáljak föl-alá ebben a narancssárga kacabajkában? – Ásított, és megropogtatta a nyakát. – Baromira kényelmetlen. Megsül benne az ember, csak válltól fölfelé lehet elviselni. – Titkon büszke volt, hogy ilyen öltözékben járhat.

– Nem ebben fog közlekedni, hanem műanyag ruhában – mondtam.

– És mi van olyankor, ha valamelyik paliról, akit kihallgatok, kiderül, hogy fertőzött?

– Ne csókolja meg.

– Én ebben nem látok semmi humorosat – nézett a szemembe Marino.

– Nem is az.

– És mi lesz a halottal? Elhamvasztják, mikor még nem is tudjuk, kicsoda?

– Reggel boncolják – mondtam –, és azt hiszem, addig tárolják a holttestet, amíg csak tehetik.

– Nekem ez az egész baromi bizarr. – Marino megdörzsölte az arcát. – Szóval látott a kocsiban egy számítógépet.

– Igen, egy notebookot. De se nyomtató, se lapolvasó. Gyanúm szerint ez itt csak egy rejtekhely, és a nyomtató meg a lapolvasó otthon van.

– Na és telefon?

Gondolkoztam egy kicsit.– Nem emlékszem hogy láttam volna.

– Telefonvezeték pedig van, a lakókocsitól egyenesen rácsatlakozik a kemping elosztójára. Megpróbálunk utánajárni, hogy kinek a számlájára ment. Majd szólok Wesleynek is, hogy mi újság.

– Ha csak az AOL-hoz használták a telefonvonalat, nem lesz semmiféle telefonszámla. – Lucy lépett be, becsukta az ajtót. – Számlát csak az AOL ad, és azt is Perleynek címzi, annak az embernek, akinek megfújták a hitelkártyáját.

Ébernek látszott, de kissé ziláltnak is; bőrdzseki és farmernadrág volt rajta. Leült mellém, megvizsgálta a szemem fehérjét, és megtapogatta nyakamon a nyirokmirigyeket.

– Nyújtsd ki a nyelved – mondta teljes komolysággal.

– Hagyd abba! – Egyszerre nevetve és köhögve eltoltam magamtól.

– Hogy vagy?

– Jobban. Janet?

– Valahol kint beszélget. Milyen számítógép van odabent?

– Nem nagyon volt időm nézegetni – feleltem. – Nem tűnt fel rajta semmi különös.

– Be volt kapcsolva?

– Nem tudom. Nem néztem meg.

– Be kell mennem.

– Mit akarsz csinálni? – néztem rá.

– Azt hiszem, veled kell mennem.

– És ezek hagyni fogják? – kérdezte Marino.

– Miféle ezek ? – kérdeztem.

– Ezek az űrhajósok.

– Ők kértek, hogy jöjjek ide – mondta Lucy. – Tőlem várják, hogy megfejtsem, mi történt.

Szeme egyfolytában ide-oda járt az ablak és az ajtó között. Ízig-vérig a törvény emberévé vált. Dzsekije alatt egy kilenc milliméteres Sig Sauert és póttárakat hordott. Valószínűleg bokszer is volt nála. Ugrásra készen megfeszültek az izmai, mikor felpattant az ajtó, és egy másik őr viharzott be idegesen, izgatottan, zuhanyozástól még vizes hajjal.

– Segíthetek? – kérdezte kabátját levéve.

– Igen. – Marino felállt. – Milyen kocsija van?

14

Mire odaértünk, már ott állt a tréler s rajta a lakókocsi: műanyag leple kísérteties kéken derengett a hold és a csillagok fényében. Egy furgonra volt ráakasztva, az is ott állt a tréler platóján. Mi a közelben, egy mezőszéli földúton álltunk a kocsival, mikor fejünk fölött az utasszállítókénál hangosabb robajlással, ijesztően alacsonyan egy hatalmas repülőgép húzott el.

– Ez meg mi a rosseb? – kiáltott fel Marino, és kilépett a parkőr Jeepjéből.

– Szerintem ez visz minket Utah-ba – szólalt meg a hátsó ülésen mellettem ülő Lucy.

A parkőr hitetlenkedve kémlelt fölfelé a szélvédőn keresztül, mint aki csodát lát. – Szentséges ég! Most rohannak le minket!

Vastag fatalapzaton egy hullámkartonba csomagolt HMMW – a katonák által Humvee-ként emlegetett nagy mozgékonyságú, többcélú kerekes jármű – ért le először. A gyér fűvel benőtt, kiszáradt, megkeményedett talajhoz csattanva akkorát dörrent, mint egy robbanás; a szél belekapott az ejtőernyőibe, és vonszolni kezdte, aztán a zöld nejlon összekókadt a terepjáró fölött. Újabb ejtőernyők nyíltak az égen, újabb szállítmányok libegtek le s puffantak a földön. Ejtőernyősök követték őket, közvetlenül a leszállás előtt hintáztak kettőt hármat, aztán ügyesen talajt fogtak, sietve megszabadultak hámjaiktól, és már szedték is csomóba a hullámzó nejlont; C-17-esük hangja lassan elhalt a hold mögött.

A légierő charlestoni harcirányító csoportja pontosan éjfél után tizenhárom perccel érkezett meg Dél-Carolinából. A Jeepben ülve ámulva figyeltük a repülősök nemrég ledobott földi fogadó egységét, amelynek tagjai figyelmesen megvizsgálták a talaj tömörségét, mivel az a gép, amellyel itt szándékoztak leszállni, elég súlyos ahhoz, hogy tönkretegyen egy normál szükségrepülőteret vagy betonkifutót. Méricskéltek, vizsgálódtak, felállítottak tizenhat távirányítású, leszállássegítő lámpát. Mindeközben egy terepszínű egyenruhás nő kicsomagolta a kétéltű terepjárót, beindította harsány dízelmotorját, s a faácsolatú platformról félreállt vele, hogy ne legyen útban.

– Keresek valami helyet a környéken, ahol megszállhatok – mondta Marino a látványosságot figyelve. – Hogy a jó életbe fog egy ilyen kis mezőre leszállni egy dög nagy katonai gép?

– Csak részválaszt tudok adni – mondta Lucy, aki ha technikáról volt szó, sosem fukarkodott a magyarázattal. – A C-17-est eredetileg épp arra tervezték, hogy szokatlanul kicsi és nem reptéri kifutókra is le tudjon szállni. Vagy például kiszáradt folyómedrekbe. Koreában időnként még országutakra is letették.

– Így most már értem is – közölte szokásos szarkazmusával Marino.

– Ezenkívül csak egyetlen típus van még, amelyik ilyen kis helyre le tud szállni, a C-130-as – folytatta Lucy. – A C-17-es még tolatni is tud.

– Ki van zárva, hogy egy tehergép erre képes legyen.

– Márpedig ez képes – mondta teljes komolysággal Lucy.

Marino ide-oda forgatta a fejét. – Olyan éhes vagyok, hogy már az autógumit is megenném, és egyheti fizetésemet odaadnám egy pofa sörért. Letekerem itt nálam az ablakot, és rágyújtok.

Éreztem, hogy a parkőr nem örül, hogy valaki dohányzik a féltve őrzött Jeepjében, de annyira meg volt félemlítve, hogy nem mert szólni.

– Szálljunk ki, Marino – mondtam. – Jót tesz egy kis friss levegő.

Kiszálltunk. Marino rágyújtott, szívta, mint az anyatejet. A USAMRIID emberei, akik még a trélerrel és kísérteties rakományával

foglalatoskodtak, nem vetették le védőöltözéküket, és mindenkitől távol tartották magukat. Egy mély keréknyomokkal árkolt földúton gyűltek össze, onnan figyelték, hogy sürögnek-forognak a repülésirányítók ezen a lapos, többhektáros mezőn, amely a melegebb hónapokban akár rögbipálya is lehetett.

Majdnem két óra volt már, mikor feltűnt egy jelzés nélküli Plymouth; Lucy nyomban odaügetett hozzá. Láttam, hogy a vezetőülés letekert ablakán át Janettel beszélget, aztán elhúzott az autó.

– Megjöttem – mondta karomat megérintve, halkan Lucy.

– Minden rendben? – kérdeztem, mert tudtam, hogy nem könnyű a közös életük.

– Egyelőre – felelte.

– Kedves magától, 007-es, hogy idefáradt és segít nekünk – mondta Marino Lucynak. Akkorákat slukkolt, mintha egy óra múlva végleg le, kellene mondania a cigarettáról.

– Tudod, hogy a szövetségi ügynökökkel szemben tanúsított tisztelettelen magatartást büntetik a szövetség törvényei? – kérdezte Lucy. – Főleg ha az ügynökök az olasz származású kisebbséghez tartoznak.

– Remélem is piszkosul, hogy kisebbség vagy, mert nem szeretném, ha a többiek is ilyenek lennének. – Marino lepöccintette a hamut, s ezzel egy időben repülőgépzúgást hallottunk.

Rájuk pisszegtem.

Észak felől jött a sugárhajtású gép, szótlanul néztük az eget, mikor hirtelen felragyogott a lámpák tüzes fényfüzére: zölddel jelezve a bejöveteli útvonalat, fehérrel a biztonsági zónát, s végül vörössel a kifutó végét. Arra gondoltam, milyen bizarr látvány is lehet mindez annak a szemében, aki szerencsétlenségére épp akkor hajt el mellettünk, mikor leszáll a gép. Láttam a sötét sziluettet és a szárnyak hunyorgó helyzetjelzőit; egyre lejjebb ereszkedett, hangja félelmetesen fölerősödött. Kinyílt a futómű, smaragdzöld fény tódult ki a kerékházból; a C-17-es egyenesen felénk tartott.

Az a bénító érzetem támadt, hogy egy légi szerencsétlenségnek leszek a tanúja, hogy ez a fáradtszürke gépmonstrum a függőleges szárnyvégeivel és a zömök formájával mindjárt a földbe szánt. Bömbölt fölöttünk, mint egy hurrikán, be kellett fognunk a fülünket, mikor óriás kerekeivel füvet-földet fröcskölve talajt ért; hatalmas koloncok röppentek szét a százharminc tonnányi alumínium és acél alól. A fékszárnyak behúzódtak, a hajtóművet hátramenetbe kapcsolták, és a rögbipályának sem túl nagy terület végére érve megállt a gép.

A pilóta gázt adott a hátramenetre állított hajtóműnek, és a gép nagy sivítással tolatni kezdett felénk a füvön, hogy majd a felszálláshoz is legyen elegendő helye. Mikor a farka elérte a földút peremét, a C-17-es megállt, a tolósugár pedig megint normál helyzetben működött. Hátul úgy nyílt a törzs, mint egy cápa szája, fémrámpák hajoltak a földre, a kivilágított raktér teljesen kitárult, ragyogtak a csiszolt fémfelületek.

Egy ideig csak néztük, hogyan dolgozik a rakodási főnök és csapata. Vegyvédelmi öltözéket viseltek, sötét csuklyát, védőszemüveget és fekete kesztyűt. Félelmetes látványt nyújtottak, főleg így éjszaka. Gyorsan letolattak a lakókocsival és a furgonnal a trélerről, szétkapcsolták őket, aztán egy Humvee bevontatta a lakókocsit a gépbe.

– Gyerünk – mondta karomat megrántva Lucy –, le ne maradjunk.

Kimentünk a mezőre. Hihetetlen erő és lárma kavargott körülöttünk, ahogy felkaptattunk az automatizált rámpán; fémbe ágyazott görgők és gyűrűk között lépdeltünk, fejünk fölött kilométernyi hosszúságban futottak a szigetelt vezetékek. A gép elég nagynak látszott ahhoz, hogy befogadjon több helikoptert, vöröskeresztes buszt, tankot, és legalább ötven ejtőernyősnek volt ülőhelye. Ma azonban kis létszámú legénységgel repült, csak a rakodási főnök, az ejtőernyősök és egy Laurel nevű főhadnagy érkezett, akinek feltételezésem szerint velünk kellett foglalkoznia.

Csinos, fiatal, rövid hajú nő volt, mindhármunkkal kezet fogott, és úgy mosolygott, mint egy bájos légikisasszony.

– Van egy jó hírem – kezdte. – Nem a raktérben fognak utazni, hanem elöl, a pilótafülkében. A másik jó hír az, hogy van kávé.

– Kész mennyország – állapítottam meg.

Fém csörömpölt, ahogy a legénység láncokkal és hálókkal a padozathoz rögzítette a lakókocsit és a kétéltűt.

A raktérből fölfelé vezető lépcső fokaira ráfestették a gép nevét. Elég találót kapott: *Heavy Metal*. A pilótafülke óriási volt, elektronikus repülésirányító rendszerrel is fölszerelték, a szélvédőre vetített kijelzők a vadászrepülőkére hasonlítottak. A közvetlen irányítást nem szarv-, hanem botkormánnyal oldották meg, a rengeteg műszer pedig kifejezetten nyomasztóan hatott.

Leültem egy forgószékbe a két zöld ugróruhába öltözött pilóta mögé, akiket annyira lekötött a dolguk, hogy ránk se hederítettek.

– Kapnak fedélzeti telefonokat, hogy beszélgetni tudjanak, de mikor a pilóták kommunikálnak, lehetőleg ne használják – mondta Laurel. – Nem muszáj föltenni, de elég erős itt a zaj.

Becsatoltam az ötpontos biztonsági hevedert, és közben észrevettem, hogy minden ülés fölött egy-egy oxigénmaszk függ.

– Én lent leszek, de időnként feljövök megnézni magukat – folytatta a főhadnagy. – Utah körülbelül háromórányi repülőút, és a leszállás nem lesz túl hirtelen. Akkora kifutójuk van, hogy az űrsiklónak is elég, ők legalábbis ezt állítják. Ismerik a katonákat. – Lement.

A pilóták szokásos zsargonjukban beszélgetni kezdtek, egy árva szót sem értettem belőle. Döbbenetesen rövid időn belül, alig harminc perccel a leszállást követően már meg is kezdtük a felszállást.

– A kifutón állunk – jelentette az egyik pilóta. – Rakomány? – Feltételeztem, hogy ez a lent tartózkodó rakodási főnöknek szól. – Minden rögzítve?

– Igenis – hangzott a fedélzeti telefonomban.

– Kontrollista rendben?

– Rendben. Gurulunk.

A gép előrelendült, meg-megdöccent a mezőn, ahogy erőt gyűjtött – nem hasonlított semmilyen felszállásra, amelyben addig részem volt. Több mint százhatvan kilométeres sebességgel dübörgött, és olyan éles szögben emelkedett a levegőbe, hogy teljesen belepréselődtem az ülés támlájába. Egyik pillanatról a másikra csillagok pettyezték az eget, aztán máris alattunk hunyorogtak Maryland fényei.

– Körülbelül háromszázhatvannal megyünk – mondta az egyik pilóta. – Itt a 30 60l-es repülőgép irányítópontja. Fékszárnyak be. Végrehajtani.

Odapillantottam Lucyra, aki a másodpilóta mögött ülve igyekezett nyomon követni, mit csinál a repülőgép két vezetője; minden szóra figyelt, nyilván igyekezett megjegyezni őket. Laurel meghozta a kávékat, de engem már semmi sem tudott ébren tartani: álomba szenderültem a tízezer méteres magasságban, ezer kilométeres sebességgel száguldó gépen. Arra ébredtem, hogy egy irányítótoronnyal beszélgetünk.

Salt Lake City fölött jártunk, és ereszkedtünk. Lucy még mindig úgy csüngött a pilóták minden egyes szaván, mint aki sose akar leszállni. Észrevette, hogy figyelem, de ez sem zökkentette ki. Soha életemben senkit nem ismertem nála jobban. Kielégíthetetlen kíváncsiság fűti minden iránt, amit össze lehet rakni, szét lehet szedni, be lehet programozni – végső soron arra, hogy azt tegye, amire utasítja. Csak az embereken nem tud kiigazodni.

A cloveri irányítótorony átadott minket Dugway irányítótornyának, aztán már áradtak is a leszállással kapcsolatos adatok és utasítások. Annak ellenére, amit a kifutópálya hosszáról hallottunk, úgy éreztem, kiszakadunk az üléseinkből, mikor a gép lassított a pislogó fénypontokkal szegélyezett, sok kilométeres leszállópályán. Rettentő hirtelen álltunk meg, sose hittem volna, hogy ez fizikailag lehetséges, és arra gondoltam, hogy talán csak gyakorlatoznak a pilóták.

– Hahó! Megjöttünk! – fordult hátra derűs arccal az egyik.

15

Dugway körülbelül akkora, mint Rhode Island, kétezer ember él itt a bázison, mikor azonban reggel fél hatkor megérkeztünk, semmit sem láttunk belőle. Laurel átadott minket egy katonának, aki beültetett minket egy kisbuszba, és elvitt egy olyan helyre, ahol pihenhettünk és felfrissíthettük magunkat. Alvásra nem jutott idő. Úgy volt, hogy a gép még aznap visszaindul, és nekünk rajta kellett lennünk.

A Közösségi Klubbal szemközti Antelope Innben szálltunk meg Lucyval. Kaptunk egy kétágyas, szőnyegpadlós, földszinti szobát; világos tölgybútorokból állt a berendezése, egyébként minden kék volt. Ablakából ráláttunk a térség túlsó szélén álló laktanyákra, ahol már itt is, ott is világosság gyúlt az ablakokban.

– Azt hiszem, tényleg semmi értelme lezuhanyozni, mivel úgyis ugyanazokat a koszos göncöket vesszük föl – mondta Lucy, és elnyújtózott az ágyán.

– Tökéletesen igazad van. – Lerúgtam a cipőmet. – Nem baj, ha eloltom a lámpát?

– Sőt.

Elsötétült a szoba, és hirtelen ostobán éreztem magam. – Olyan ez az egész, mint egy pizsamás-ottalvós lánybuli.

– Aha. Némi nehezítéssel.

– Emlékszel még, amikor kislánykorodban időnként nálam laktál? – kérdeztem. – Előfordult, hogy fél éjszaka fennmaradtunk. Sose akartál elaludni, mindig nyúztál, hogy meséljek még. Halálra fárasztottál.

– Én fordítva emlékszem. Én szerettem volna aludni, de te nem hagytál.

– Nem igaz.

– Mert állandóan körülugráltál.

– Dehogy ugráltalak. Alig bírtam ki veled egy szobában. Csak sajnáltalak, és kedves akartam lenni.

Párna szállt át a sötétben s vágódott a fejemnek. Visszadobtam. Aztán Lucy átvetette magát az ő ágyáról az enyémre, mikor pedig már ott volt, nem nagyon tudta, mit is csináljon, mert nem volt már tízéves, én pedig nem voltam Janet. Fölkelt és visszament a saját ágyára, hangos paskolásokkal fölrázta a párnáját.

– Úgy veszem észre, sokkal jobban vagy – mondta.

– Jobban, de nem sokkal. Élek.

– Kay néni! Mit fogsz tenni Benton dolgában? Úgy veszem észre, már nem is nagyon jut eszedbe.

– Dehogynem jut – feleltem. – De az utóbbi időben egy kissé összekuszálódtak körülöttem a dolgok. Enyhén szólva.

– Mindenki ilyeneket szokott mondani. Sejthettem volna. Az anyámtól is ezt hallom, mióta csak az eszemet tudom.

– De tőlem nem – mondtam.

– Én így látom. Mihez akarsz kezdeni Bentonnal? Összeházasodhatnátok.

A puszta gondolat is felidegesített. – Nem hiszem, hogy ezt megtehetném, Lucy.

– Miért nem?

– Talán mert már nagyon kialakultak a magam dolgai, és nem tudok kizökkenni ezekből a kerékvágásokból. Túl sok teher nehezedik rám.

– Akkor is kell saját életednek lennie.

– Úgy érzem, van – mondtam. – Csak talán nem olyan, amit mások annak neveznének.

– Te mindig adtál nekem tanácsot, mikor hozzád fordultam – mondta Lucy. – Talán most rajtam a sor. Szerintem nem kellene férjhez menned.

– Miért nem? – Inkább kíváncsi voltam, mint meglepett.

– Szerintem te sose temetted el magadban igazán Markot. És amíg ezt meg nem teszed, nem szabad férjhez menned. Enélkül egyikőtöknek se lenne igazi ez a házasság.

Szomorúság töltött el, és örültem, hogy nem lát a sötétben. Életünkben először beszélgettünk jó barátnők módjára.

– Nem tudtam magam túltenni rajta, és valószínűleg soha nem is fogom – mondtam. – Azt hiszem, ő volt az első szerelmem.

– Ezt mind tudom – mondta Lucy. – Engem az zavar, hogy ha netán történik valami, nekem se lesz többé soha senki más. És nem akarom úgy leélni az életem, hogy nélkülözöm azt, ami most már megvan. Hogy ne legyen senkim, akivel megbeszélhetném a dolgaimat, hogy ne legyen senki, aki törődik velem és kedves hozzám. – Elhallgatott néhány másodpercre, és amit azután mondott, abban volt némi finom él. – Egy olyan valaki, aki nem féltékeny és nem használ ki.

– Lucy… – mondtam. – Ringnek soha többé nem lesz nyomozójelvénye, de Carrie-t csak te foszthatod meg a rád gyakorolt hatásától.

– Semmiféle hatást nem gyakorol rám! – csattant fel Lucy.

– Dehogynem. És én megértem. Én is dühös vagyok rá.

Lucy hallgatott egy sort, és mikor ismét megszólalt, már sokkal halkabban beszélt. – Mi lesz velem, Kay néni?

– Nem tudom, Lucy – feleltem. – Nem tudom, mi lesz, de megígérem neked, hogy mindvégig melletted leszek.

A kanyargós ösvény, amely Lucyt Carrie-hez vezette, végül visszavitt minket Lucy anyjához, a húgomhoz. Bejártam felnőttkorom hegyeit és völgyeit, és őszintén beszéltem Lucynak a Tonyval kötött házasságomról. Elmondtam, milyen érzés korombelinek lenni és tudni, hogy minden valószínűség szerint sose lesz gyerekem. Ekkorra már világosodott, és ideje volt elkezdeni a napot. Kilenckor a bázisparancsnok sofőrje várt

minket a hallban, egy nagyon fiatal kiskatona, akinek szinte még borotválkoznia sem kellett.

– Van még itt valaki, aki közvetlenül ön után jött – mondta, s föltette Ray-Banjét. – Washingtonból, az FBI-tól.

Szemmel láthatóan fölöttébb imponált neki a dolog. Nyilván fogalma sem volt, kicsoda Lucy, és az sem tűnt fel neki, milyen arcot vág az unokahúgom, mikor megkérdezem: – És mit csinál az illető az FBI-nál?

– Valami tudós vagy ilyen. Nagymenő – felelte a kiskatona Lucy felé sandítva, aki bár egész éjjel nem aludt, most is ugyanolyan üde volt, mint máskor.

A tudós Nick Gallwey volt, az Iroda katasztrófaosztályának vezetője, jó hírű igazságügyi orvos szakértő; évek óta ismerem. Megöleltük egymást, mikor belépett a hallba, Lucyval kezet, fogott.

– Örvendek, hogy megismerhetem, Farinelli különleges ügynök. Sokat hallottam már magáról. Szóval Kay meg én végezzük a piszkos munkát, maga meg közben a számítógéppel játszadozik.

– De bizony ám – felelte édesdeden Lucy.

– Lehet itt valahol reggelizni? – kérdezte Gallwey a kiskatonát, akit a történtek ekkorra már teljesen összezavartak és elbizonytalanítottak.

Beültünk a bázisparancsnok Suburbanjébe, gurultunk a végtelen égbolt alatt. Nyughatatlan hegyvidék vett körül minket a távolból, közelebbről magas sivatagi flóra: zsálya, virginiai boróka s esőhiánytól eltörpült fenyők. Itt, a „Musztángok Otthonában”, ahogy a bázist a maga lőszerraktáraival, második világháborús fegyvereivel s tágas és lezárt légterével együtt nevezik, hatvanöt kilométerre van a legközelebbi országút. A már visszahúzódott ős-vizek emlékeként itt is, ott is sófoltok virítanak, és láttunk egy antilopot meg egy sast is.

A Stark Roadon közelítettünk a létesítmények felé, amelyek mintegy tizenöt kilométerre találhatók a bázis lakóterületétől. Útközben van egy kis büfészerű étterem, ott megálltunk kávéra és tojásos szendvicsre.

Hamarosan már ott is voltunk a kísérleti laboratóriumok nagy betonépületeinél; pengedrót tetejű kerítés veszi körül őket.

Mindenütt táblák, feliratok figyelmeztetik a jogtalanul behatolót, hogy nem kívánatos vendég itt, és szükség esetén fegyvert használnak ellene. Az egyes épületeken kódok jelzik, mi található falaik között, fölismertem a mustár- és ideggáz jeleit, az Eboláét, a lépfenéét és a Hanta-vírusét. A falak itt betonból készültek és hatvan centi vastagok, magyarázta a kiskatona, a hűtők robbanásbiztosak. A szokásos előkészületek nem sokban különböztek azoktól, amelyeket Fujitsubóéknál már volt alkalmam megtapasztalni. Én Lucyval a női öltözőbe mentem, Gallwey a férfiakéba.

Levetkőztünk, könnyű házi öltözéket vettünk magunkra, kincstári zöldet, erre a védőöltözéket, amelyhez védőszemüveggel ellátott csuklya, vastag gumikesztyű és csizma járult. Akárcsak a CDC és a USAMRIID kék védőruhái, a kamrán belül ezek is

légvezetékekhez csatlakoznak, a különbség mindössze annyi, hogy a kamra itt a padlótól a mennyezetig rozsdamentes acél. Teljesen zárt rendszer, kettős szénszűrőkkel van ellátva, és arra is alkalmas, hogy szennyeződött járműveket vagy akár tankokat kémiai hatóanyagokkal és gőzökkel kezeljenek benne. Megnyugvást jelentett, hogy addig dolgozhatunk itt, ameddig csak kell, és ezzel senkit sem teszünk ki kockázatnak.

Még az is elképzelhetőnek látszott, hogy egyik-másik bizonyítékul szolgáló tárgy fertőtleníthető s ezáltal megmenthető – de nem lehetett tudni. Egyikünk sem dolgozott még ilyen eseten. Azzal kezdtük, hogy kitámasztottuk a lakókocsi ajtaját, és úgy állítottuk a lámpákat, hogy bevilágítsanak. Furcsa érzés volt a kamrában járkálni, mert az acélpadló hangos pattanásokkal hajlott meg a lábunk alatt. Fölöttünk, üvegfal mögött a hadsereg egyik kutatója ült, és figyelte minden mozdulatunkat.

Ezúttal is én mentem be elsőként, mert gondosan szemügyre akartam venni a bűntény helyszínét. Gallwey nekifogott lefényképezni az ajtón

látható szerszámnyomokat, majd ujjlenyomatokat keresett; én ezalatt úgy néztem körül odabent, mintha még sose jártam volna ott. A kis lakóteret, amelyben normális körülmények között általában egy heverő meg egy asztal szokott lenni, teljesen kiürítették, és bonyolult, nem új, de nem is olcsó műszerekkel laboratóriummá alakították.

A nyúl még élt. Adtam neki enni, és ketrecestül föltettem a rétegelt lemezből jól megépített, feketére festett laboratóriumi pultra. A pult alatt egy hűtőszekrényt találtam, abban pedig Vero- és emberi embrionális tüdőfibroblast-tenyészetet. Ezeket a szöveteket általában himlővírusok táplálására használják, valahogy úgy, ahogy bizonyos növényekhez a műtrágyát. Ezeknek a tenyészeteknek a fenntartásához a mozgólabor őrült gazdája tekintélyes készletet halmozott föl tízszázalékos borjúmagzatszérummal dúsított Eagle-táptalajból. Ebből és a nyúlból világossá vált, hogy deadoc nemcsak fenntartotta a vírusait, hanem tenyésztette is őket, mielőtt öngyilkos lett vagy megölték.

A vírust egy folyékonynitrogén-hűtőben tartotta, amelyet nem kell hálózatra kötni, elég néhány havonta feltölteni. Úgy nézett ki, mint egy ötvenliteres acéltermosz, és mikor lecsavartam a kupakját, hét kriotartály került elő belőle, olyan régiek, hogy még nem műanyagból, hanem üvegből készültek. A betegségeket jelölő kódok egyetlen olyanra – sem hasonlítottak, amelyeket addig láttam, ezzel szemben volt rajtuk dátum – 1978 –, és fekete tintával, takarosan, csupa kisbetűvel és rövidítve feltüntették a származási helyüket: Anglia, Birmingham. Visszatettem a fagyott, de élő borzalmakat hideg tárolóhelyükre, és tovább kutattam. Találtam húsz flakon Vita arcpermetet – kicsiket, mintának valókat –, és tuberkulintűket, amelyeket deadoc nyilvánvalóan a flakonok megfertőzéséhez használt.

Természetesen voltak pipetták és gumipumpák, Petri-csészék és lecsavarható tetejű lombikok, amelyekben ténylegesen tenyészett a vírus. A lombikban lévő közeg rózsaszín volt. Ha már halványsárgára változik, a PH-egyenérték salakanyagot és savas kémhatást jelez, ami azt jelenti,

hogy a vírust tartalmazó sejtek egy ideje nem fürödtek már táplálékdús szövettenyészet-közegükben.

Orvosi tanulmányaimból és patológusi gyakorlatomból tudtam, hogy egy vírus tenyésztésekor a sejteket táplálni kell. Ehhez egy rózsaszín tenyészközeget használnak, amelyet néhány naponként, mikor a tápanyagok helyére salakanyag kerül, pipettával ki kell szippantani. A közeg rózsaszínje jelezte, hogy a műveletet mostanában – legföljebb négy napja – elvégezték. Deadoc precíz ember volt: szeretettel és odaadással tenyésztette a halált. Ennek ellenére két törött lombik hevert a padlón – talán a ketrecéből valamilyen véletlen folytán kiszabadult, ide-oda ugrándozó fertőzött nyúl verhette le őket. A jelek azt súgták, hogy nem öngyilkosság történt, hanem egy előre nem látható baleset, amely menekülésre késztette deadocot.

Lassú léptekkel járkáltam, benéztem a konyhába, ahol egyetlen elmosogatott tál és villa száradt annak rendje s módja szerint a mosogató mellé terített konyharuhán. A konyhaszekrény tele volt: fűszerek, müzlik, rizs és zöldségleveses dobozok álltak egymás mellett. A hűtőben fölözött tejet, almalevet, hagymát és sárgarépát találtam. Húst nem. Becsuktam az ajtaját. Egyre kevésbé értettem. Ki ez az ember? Azonkívül, hogy a vírusbombáin dolgozott, mit csinált ebben a lakókocsiban nap mint nap? Tévét nézett? Olvasott?

Ruhadarabokat kezdtem keresni, kihúzogattam a fiókokat, de nem volt szerencsém. Ha ez az ember hosszabb időt töltött itt, miért nincs más holmija azon kívül, amit magán viselt? Miért nincsenek fényképek s más emléktárgyak? Hol vannak a könyvek, a sejt- és szövetkultúrák rendeléséhez szükséges katalógusok? Hol a fertőző betegségeket tárgyaló szakirodalom? És ami a leginkább szembeötlő: hova tűnt a lakókocsit vontató autó? Ki és mikor hajtott el vele?

A hálókamrában tovább időztem. A szőnyeg vértől feketéllett, amely egyébként a kocsi többi részén is nyomot hagyott, amikor kicipeltük a halottat. Védőöltözékemben nem éreztem semmilyen szagot, és a cirku-

láló levegő sziszegésén kívül nem is hallottam semmit. Megálltam, hogy kicseréljem négyórás elememet. Ahogy a lakókocsi többi része, ez a helyiség is teljesen szokványosnak látszott. A virágos huzatú paplant felhajtva láttam, hogy az ágy egyik oldalán gyűrött a párna és a lepedő, mert valaki aludt ott. Találtam egy rövid, ősz hajszálat. Csipesszel begyűjtöttem. A halott haja hosszabb volt és fekete.

A falra rajzszögezett olcsó olajnyomat tengeri tájat ábrázolt, levettem, megnéztem, be volt-e valamikor keretezve. Szemügyre vettem az ágy túlsó oldalán, az ablak alatt álló kis kétszemélyes kanapét. Világoszöld műszálas szövettel kárpitozták, és a tetején egy kaktusz árválkodott: a ketrecben, az inkubátorban és hűtőben találhatókon kívül az egyetlen élőlény a lakókocsiban. Megkapirgáltam a földjét – nem volt túl száraz –, letettem a szőnyegre, és felnyitottam a kanapét.

A porból és a pókhálókból ítélve évek óta nem nézett bele senki: egy játék gumimacskát, egy kifakult kék kalapot és egy megrágott csutorájú kukoricapipát találtam benne. Nem éreztem úgy, hogy ezek a tárgyak az itt lakó ember holmijai lettek volna, vagy hogy egyáltalán észrevette őket. Arra gondoltam, hogy a lakókocsi valamikor egy családé lehetett, az használhatta. Négykézlábra ereszkedtem, és addig keresgéltem, míg meg nem találtam a töltényhüvelyt és a fojtást. Ezeket is bezacskóztam.

Mikor visszamentem a laborhelyiségbe, Lucy a számítógépnél ült.

– Képernyővédő jelszó – mondta épp hangra bekapcsolódó mikrofonjába.

– Reméltem, hogy lesz némi nehézséged – mondtam.

Máris rebootolt és bement a DOS-ba. Ismerve őt, tudtam, hogy perceken belül eltávolítja a védelmet; láttam már ilyet tőle.

– Kay! – szólalt Gallwey hangja a csuklyámban. – Van itt kint valami érdekes.

Lelépdeltem a lépcsőfokokon, vigyázva, hogy bele ne akadjon valamibe a légvezetékem. Gallwey a lakókocsi elejénél guggolt annál a fémnyelvnél, ahonnan eltávolították a rendszámtáblát. Miután finom

csiszolóvászonnal tükörsimára dörzsölte a fémet, most réz-klorid-hidrokloridsav vegyüléket csöpögtetett az összekaristolt fémre, miáltal olvashatóvá váltak a gyilkos által véglegesen eltávolítottnak vélt, beütött számok.

– Nem is hiszik az emberek, milyen nehéz az ilyesmitől megszabadulni – visszhangzott fülemben a hangja.

– Már ha nem hivatásos autótolvajok – mondtam.

– Én nem tudom, kinek a műve, de hogy nem végzett tökéletes munkát, az biztos. – Gallwey felvételeket készített. – Azt hiszem, megvan.

– Reméljük, szerepel a nyilvántartásban – mondtam.

– Sose lehet tudni. Talán szerencsénk lesz.

– És az ujjlenyomatok?

Az ajtón és alumíniumkeretén ujjlenyomatpor fekete foltjai sötétlettek.

– Akad néhány, de csak a magas ég a tudója, kié. – Gallwey fölállt, és kiegyenesítette a hátát. – Egy perc, és bent is megnézem.

Lucy időközben feltörte a számítógép jelszavát, de hozzám hasonlóan ő sem bukkant olyasmire, ami utalt volna deadoc kilétére. Ezzel szemben talált adatállományokat, amelyekben deadoc a virtuális társalgóban folytatott beszélgetéseinket rögzítette. Végigfutott hátamon a hideg, ahogy néztem őket a képernyőn, s elgondoltam, hányszor olvashatta újra meg újra. Voltak ezenkívül részletes laborfeljegyzések a vírustenyésztésről – ezek érdekesnek bizonyultak: tanúságuk szerint csak ősz elején fogott hozzá, alig két hónappal a torzó felbukkanása előtt.

Késő délutánra mindannyian megtettük, amit megtehettünk, de minden lényeges eredmény nélkül. Mi vegyi zuhanyfürdőt vettünk, a lakókocsit ezalatt formalingázban fertőtlenítették. Maradtam a kincstári zöld gyakorlóban, mert azok után, amiken keresztülment, nem akartam a kosztümömet fölvenni.

– Roppant elegáns vagy – jegyezte meg Lucy az öltözőből kilépve. – Bár talán fölvehetnél hozzá egy gyöngysort. Az azért öltöztet egy kicsit.

– Időnként úgy beszélsz, mint Marino – mondtam.

Múltak a napok, eljött a hétvége, és tudtam, hogy az sem fog számottevő eredményeket hozni. Lemaradtam anyám születésnapjáról, sokszor eszembe jutott.

– Mi van veled? – kérdezte nem túl kedvesen a telefonvonal másik végéről. – Alzheimeres lettél? Már sose jössz le hozzám, és mostanában még csak nem is telefonálsz. Csak azt ne hidd, hogy közben fiatalodom.

Sírva fakadt, és nekem is sírhatnékom támadt.

– Majd karácsonyra – mondtam, mint minden évben. – Valahogy megpróbálom. És Lucyt is viszem. Megígérem. Az már nincs olyan messze.

Ötlettelenül és halálosan kimerülve tértem haza. Lucynak igaza volt: deadoc csak az AOL-hoz használta a kemping telefonvonalát, és ennek eredményeként megint csak Perley ellopott hitelkártyájáig jutottunk el. Deadoc nem hívott többé, pedig szinte kényszeres gyakorisággal jártam a társalgóba, s néha azon kaptam magam, hogy jó ideje ott üldögélek már, mikor még azt sem tudom biztosan, hogy az FBI figyel-e még.

A megfagyott vírus, amelyet a lakókocsi hűtőjében találtam, továbbra is meghatározatlan maradt. Azóta is próbálkoztak a DNS-e feltérképezésével, és a CDC kutatói tudták, hogy ez a vírus más, azt azonban nem, hogy micsoda, és a beoltott kísérleti állatok mind ez ideig nem reagáltak a vakcinára. Időközben még négyen betegedtek meg, köztük két halász, aki Crisfieldben bukkant fel, de mindegyik csak enyhén fertőződött. A halászfalvakat még mindig vesztegzár alatt tartották, de az említetteken kívül senki sem kapta el a kórt – csak épp a sziget gazdasági helyzete rendült meg. Ami Richmondot illeti, csupán Wingo betegedett meg,

karcsú testét és szelíd arcát gennyes pattanások borították. Bárhogyan próbálkoztam is, nem engedte, hogy meglátogassam.

Teljesen magam alatt voltam, nem is igen törődtem a többi esettel, mert a deadoc-ügy csak nem akart lezárulni. Tudtuk, hogy a lakókocsiban talált ember nem deadoc. Az ujjlenyomatokról kiderült, hogy egy sokszor elítélt csavargó hagyta őket, akinek priuszán tolvajlás és kábítószerrel való visszaélés mellett két súlyos testi sértés és egy nemi erőszak kísérlete is szerepelt. Feltételesen volt, mikor zsebkésével fölfeszítette a lakókocsi ajtaját, és senki sem vonta kétségbe, hogy fegyver általi halála gyilkosság volt.

Fél kilencre értem be az intézetbe. Rose meghallotta lépteimet, és átjött.

– Remélem, pihent egy kicsit – mondta olyan aggodalmas arccal, amilyennek még sose láttam.

– Igen. Köszönöm. – Elmosolyodtam, de aggodalma lelkifurdalást és szégyent ébresztett bennem, mintha valami helytelent műveltem volna. – Van új fejlemény?

– Tangieren semmi. – Láttam szemében a nyugtalanságot. – Próbálja meg kiverni a fejéből, doktornő. Öt esetünk van mára. Nézze meg, mi van az íróasztalán, talán elő tudja bányászni a papírjaikat. Én legalább két héttel le vagyok maradva a levelezéssel, mert maga nem volt itt, és nem diktált.

– Tudom, Rose, tudom – feleltem –, de tartsunk sorrendet. Hívja föl Phyllist, és ha azt mondják, hogy még mindig betegállományban van, szerezzen egy számot, ahol elérhetem. Napok óta hívogatom a lakásán, de nem veszi fel.

– Ha elérem, kapcsoljam be?

– Feltétlenül.

Tizenöt perc múlva, mikor már indultam a munkaértekezletre, megszólalt a telefon: Rose utolérte Phyllis Crowdert.

– Te meg hol császkáltál? – kérdeztem. – És most hol vagy?

– Ez a piszok influenza – felelte. – El ne kapd.

– Már sikerült, most próbálok kikászálódni belőle. Hívtalak otthon.

– Ó, most az anyámnál vagyok, Newport News-ban. Tudod, heti négy napot dolgozom, és a többi hármat évek óta nála töltöm.

Ezt nem tudtam, mert mindig csak szakmai kérdésekről beszélgettünk.

– Nem szívesen nyaggatlak, mikor nem vagy jól, Phyllis, de nagyon szeretném, ha segítenél valamiben. 1978-ban történt egy laborbaleset Angliában, közelebbről Birminghamben, ott, ahol te egy időben dolgoztál. Már utánanéztem, megtudtam, amit lehetett, és tudom, hogy közvetlenül a himlőlabor fölött dolgozott egy orvosi fényképész…

– Igen. Igen – szakított félbe. – Jól ismerem az ügyet. A fényképész állítólag a ventilátoron keresztül fertőződött, és meg is halt. A víruskutató öngyilkos lett. Azok, akik az összes lefagyasztott vírusállomány azonnali megsemmisítése mellett kardoskodnak, lépten-nyomon előhozakodnak vele.

– A történtek idején még ott dolgoztál?

– Nem, hála az égnek. Én akkor már évek óta eljöttem, és az Államokban dolgoztam.

Ennek nem örültem. Crowder köhögni kezdett, alig tudott megszólalni.

– Bocsánat. – Köhögött. – Ilyenkor nem jó, ha az ember egyedül lakik.

– Nincs senki, aki ápolna?

– Nincs.

– Na és a koszt? – Megoldom.

– Viszek neked.

– Szó se lehet róla.

– A kölcsönös segítségnyújtás jegyében – mondtam. – Van valami anyagod a birminghami üggyel kapcsolatban? Hogy milyen munkák folytak ott abban az időben, mikor ott voltál. Bármi érdemleges.

– Azt hiszem, van itt valahol elásva ebben a lakásban – felelte.

– Akkor ásd elő, én meg viszek neked valami finomat.

Öt perc múlva már kint voltam a kapun, szaladtam a kocsimhoz. Hazamentem, kivettem a hűtőből egy fazék ragut, aztán még meg is tankoltam, mielőtt rákanyarodtam a 64-esre. Odaszóltam a kocsitelefonon Marinónak, hogy hova megyek.

– Most az egyszer tényleg marhaságot csinál! – kiáltott fel. – Százötven kilométert autózik, hogy valakinek enni adjon? Inkább hívta volna föl a Dominót, az házhoz szállít.

– Nem ez a lényeg. Higgye el, jó okom van odamenni. – Napszemüveget tettem föl. – Azt hiszem, Phyllis tud valamit, ami a hasznunkra lehet.

– Jó, akkor majd szóljon ide – mondta Marino. – És ne kapcsolja ki a csipogóját, ha lehet.

– Jó.

Ebben a napszakban nem sűrű arrafelé a forgalom, nem is mentem százhúsznál többel, nehogy megbüntessenek. Alig egy óra múlva elértem Williamsburgöt, majd harminc kilométerrel odább, követve Phyllis útbaigazítását, már ott is voltam a Newport News-i címen. A környéket Brandon Heightsnek nevezik, mindenféle társadalmi osztály lakja, de a James folyó felé közeledve egyre nagyobbak a házak. Phyllis anyjáé egy szerényebb, kétszintes, tojásfehér épület volt, nemrég festették, udvarát és kertjét szépen rendben tartották.

Egy furgon állt a ház előtt, amögött állítottam le a kocsit. Fogtam a ragut meg a retikülömet, az aktatáskát a szíjánál fogva a vállamra vetettem. Phyllis nyitott ajtót. Rémesen nézett ki, sápadt volt, szemében láz csillogott. Flanelpongyola és bőrpapucs volt rajta, amely valamikor akár egy férfiemberé is lehetett.

– Nem is igaz, hogy ennyire kedves vagy – mondta. – Vagy hogy ilyen őrült.

– Az attól függ, kit kérdezel.

Odabent megálltam egy pillanatra, végigpillantottam a sötét faburkolatú előtér falán függő bekeretezett fényképeken. A legtöbb kirándulókat és horgászokat ábrázolt, és hosszú évekkel ezelőtt készült. Szemem megakadt az egyiken. Idősebb férfit ábrázolt; világoskék kalapban, foga között egy kukoricapipával, ölében egy macskát tartva mosolygott a lencsébe.

– Az apám – mondta Phyllis Crowder. – Itt laktak a szüleim, előttük meg az anyám szülei. Ezek ők – mutatta. – Mikor Angliában apámnak kezdett rosszul menni az üzlet, családostul ide költözött.

– És te?

– Én maradtam, ott jártam iskolába.

Ránéztem: nem látszott annyinak, mint amennyinek mutatni akarta magát.

– Mindig el akarod hitetni velem, hogy egy őslény vagy hozzám képest – mondtam –, de valahogy sehogy sem akarom elhinni.

– Talán csak rajtad kevésbé fognak az évek, mint rajtam. – Lázas szemmel nézett rám.

– És él még valaki a családodból? – kérdeztem, tovább nézegetve a fényképeket.

– A nagyszüleim jó tíz éve haltak meg, apám úgy öt éve. Azóta minden hétvégén idejárok, ellátom anyámat. Tartja magát, amíg bírja.

– Nem lehet könnyű a te munkád mellett – mondtam.

Egy régi fényképet néztem, amelyről ő mosolygott rám egy csónakban ülve, kezében egy szivárványos pisztránggal.

– Gyere be, ülj le – mondta. – Ezt hadd tegyem le a konyhában.

– Á, ne, ne fáraszd magad. Csak mutasd, merre van.

Átmentünk egy ebédlőn, amelyet láthatóan évek óta nem használtak; a csillár hiányzott, meztelen végű villanyvezetékek lógtak a porlepte asztal fölött, függöny nem volt, csak reluxa. Mire beléptünk a tágas, régimódi konyhába, már borsózott a hátam. Nem tehettem mást, mint

hogy igyekeztem megőrizni a nyugalmamat. A lábost a kredencre tettem.

– Teát? – kérdezte.

Most már alig köhögött, és noha csakugyan beteg lehetett, eredetileg nem emiatt maradt távol a munkahelyétől.

– Semmit a világon – válaszoltam.

Rám mosolygott, de a tekintete átható volt. Leültünk a reggelizőasztalhoz, és közben lázasan törtem a fejem, hogy mitévő legyek. Lehet, hogy nem igaz a gyanúm? Vagy talán már hamarabb rá kellett volna jönnöm? Több mint tizenöt éve baráti viszonyban vagyunk, számtalan ügyön dolgoztunk együtt, megosztottuk egymással az információinkat, s amúgy női módra sajnáltuk egymást. Régebben sokszor kávézgattunk és cigarettáztunk együtt. Elbűvölő, ragyogó eszű nőnek találtam, sose érzékeltem az egyéniségében semmiféle baljóslatú jelet. Most pedig rádöbbentem, hogy pontosan ilyesmiket szoktak mondani az emberek a szomszédságukban lakó sorozatgyilkosról, gyerekek s nők megerőszakolójáról.

– Akkor most beszélgessünk Birminghamről – mondtam.

– Beszélgessünk. – Már nem mosolygott.

– Előkerült a betegség lefagyasztott forrása – mondtam. – Az ampullákon lévő címkéken az 1978, Birmingham jelzés olvasható. Arra gondoltam, hogy az ottani labor esetleg folytatott valami kutatást mutáns himlőtörzsekkel, és hogy esetleg tudnál valamit mondani erről…

– Hetvennyolcban én már nem voltam ott – vágott a szavamba.

– Nekem úgy rémlik, hogy még ott voltál, Phyllis.

– Akkor is. Mindegy. – Föltett egy kanna vizet.

Nem szóltam, megvártam, míg visszaül.

– Beteg vagyok, és mostanra már neked is annak kell lenned – mondta; tudtam, hogy nem az influenzáról beszél.

– Meglep, hogy nem készítettél magadnak vakcinát, mielőtt elkezdted ezt az egészet – mondtam. – Ez meggondolatlanság egy ilyen precíz valaki részéről, mint te vagy.

– Nem lett volna rá szükségem, ha az a piszkos tróger be nem tör és nem tesz tönkre mindent! – csattant föl. – Az a mocskos, undorító disznó!

– Akkor történt, mialatt velem beszélgettél az AOL-on – mondtam. – Ezért maradtál vonalban, ezért nem szálltál ki, mert az az ember épp akkor kezdte feszegetni az ajtódat. Te meg lelőtted, és elmenekültél a furgonoddal. Érzésem szerint addig ott töltötted a hosszú hétvégéidet, ott oltogattad új flakonokba és ott tápláltad a kis kedvenceidet.

Forrt bennem a düh. Nem érdekelte, sőt mintha élvezte volna.

– Ennyi évi orvoslás után neked annyi egy ember, mint egy tárgylemez vagy egy Petri-csésze? Láttam, mit műveltél azokkal a szerencsétlenekkel. – Közelebb hajoltam hozzá. – Láttam egy magányos öregaszszonyt, aki úgy halt meg az összemocskolt ágyában, hogy senki sem hallotta, mikor vízért könyörgött. És ott van Wingo, aki most nem engedi, hogy lássam, az a kedves, rendes fiú… A halálán van.

Nem hatotta meg, de láttam, hogy benne is feltámad az indulat.

– Lila Pruittnál otthagytad a Vitát az egyik ládában, amelyikből a negyeddolláros receptjeit árulta. Csak szólj nyugodtan, ha tévedek – mondtam metsző gúnnyal. – Azt hitte, tévedésből a szomszéd levelesládájába dobták, az meg odatette. Milyen kedves kis ajándék. És ráspriccelte az arcára. Ott állt az éjjeliszekrényén, és mikor fájdalmai voltak, újra meg újra magára permetezte.

Phyllis Crowder hallgatott. Villogott a szeme.

– Ugye egyszerre szállítottad le a Tangier-szigetre az összes kis bombádat? – folytattam. – Aztán leszállítottad azokat, amelyeket nekem meg a kollégáimnak szántál. És ezután mi következett volna? Az egész világ?

– Lehet. – Csak ennyit bírt kipréselni magából.

– De miért?

– Nem én kezdtem. Szemet szemért.

– És mit tettek veled, ami akár csak távolról is hasonlít ehhez? – Nagy erőfeszítésembe került, hogy uralkodjam a hangomon.

– Birminghamben voltam, mikor történt. Mármint az a baleset. Rám fogták, hogy részben én tehetek róla, s kirúgtak. Teljesen igazságtalanul. Egyszerűen elvágtak. Fiatal voltam, teljesen magamra utalva. Nagyon féltem. A szüleim akkor már ideköltöztek, itt laktak, ebben a házban. Szerették a természetet, szerettek táborozni meg horgászni.

Egy pillanatra elrévedt, mintha lélekben visszaköltözött volna azokba az időkbe.

– Nem sokat számított, de törtem magam. Találtam másik állást Londonban, de három szinttel lejjebb az addiginál. – Rám nézett. – Igazságtalanok voltak. A virológus okozta a balesetet, de mivel ő öngyilkos lett, mi sem volt könnyebb, mint az egészet énrám kenni. És mindezek tetejébe szinte még gyerek voltam.

– És mikor eljöttél, hoztál egy kis vírusállományt – mondtam.

Hidegen elmosolyodott.

– Hogy tudtad ennyi éven át tárolni?

– Nem olyan nehéz, ha valakinek minden munkahelyén akad nitrogénes hűtő, és ha az illető rendszeresen tart leltárt – felelte büszkén. – Vigyáztam rá.

– De miért?

– Hogy miért? – Fölerősödött a hangja. – Mert én dolgoztam rajta, mikor az a baleset történt. Az enyém volt. Ezért hoztam magammal a többi kísérletemmel együtt, mikor kirúgtak. Miért hagytam volna ott nekik? Hülyék voltak, nem jöttek rá.

– De hát ez nem himlő – mondtam. – Illetve nem egészen az.

– Attól csak még veszélyesebb, nem? – Remegett az ajka a benne dúló érzelmektől, ahogy felidézte azokat a napokat. – A himlő kromoszómáihoz hozzákapcsoltam a majomhimlő DNS-ét.

Egyre inkább felindult, remegett a keze, mikor egy papírszalvétával megtörölte az orrát.

– És idén meg az új tanév kezdetekor nem engem neveztek ki osztályvezetőnek! – folytatta lángoló, könnyes szemmel.

– Phyllis, ez még nem ok arra, hogy…

– Fogd be a szád! – kiáltott rám. – Azok után, amit arra a rohadt egyetemre áldoztam? Én vagyok a rangidős, én vezettem be a dolgokba mindenkit, téged is beleértve. És akkor odaraknak fölém egy pasast, mert én nem vagyok kandidátus, hanem csak egy közönséges doktor! – fröcsögte.

– Egy Harvardon végzett patológusnak adták a beosztást, aki minden szempontból megfelelt a kívánalmaknak – feleltem szárazon. – De ez nem számít. Arra, amit tettél, nincs bocsánat. Ezért őrizgetted ennyi éven át ezt a vírust?

Fütyült a kanna, felálltam és elzártam.

– Nem ez az egyetlen egzotikus betegség a gyűjteményemben – felelte. – Most is gyűjtöm őket. Úgy gondoltam, egyszer még belekezdhetek valami érdemleges kutatásba. Hogy tanulmányozom a világ legrettegettebb vírusait, és kiderítek valamit az emberi immunrendszerről, ami megvédhet minket az olyan csapásoktól, mint például az AIDS. Gondoltam, hogy még Nobel-díjat is kaphatok. – Furcsán elhalkultak a szavai, mintha meg lenne elégedve önmagával. – De nem: azt nem mondanám, hogy úgy jöttem el Birminghamből, hogy egyszer még járványt okozok.

– Nem is okoztál – mondtam.

Gonoszul összeszűkült a szeme.

– Senki sem betegedett meg, kivéve azokat, akik használták a flakonjaidat – folytattam. – Én magam több betegnél jártam, és jól vagyok. A vírus, amit kreáltál, csak a vele közvetlenül kapcsolatba kerülőket fertőzi, de nem reprodukálódik. Másodlagosan nem fertőz. Nem ragályos. Pánikot, betegséget és halált okoztál néhány ártatlan áldozatnak. Ezen-

kívül tönkretetted egy sziget halászati iparát, olyan emberek megélhetését, akik valószínűleg még soha életükben nem hallottak a Nobel-díjról.

Hátradőltem ültömben, úgy méregettem; nem zavarta.

– Miért küldted nekem azokat a fényképeket meg üzeneteket? – kérdeztem. – Azok a fényképek itt készültek, ezen az asztalon. Ki volt a kísérleti nyulad? Az öreg, beteg anyád? Ráspriccelted a vírust, hogy lásd, hat-e? És mikor láttad, hogy hat, fejbe lőtted, és feldaraboltad egy boncfűrésszel, hogy soha senkinek ne jusson eszébe, hogy anyád halálának bármi köze is lehet ahhoz, hogy valaki megfertőzte azokat a flakonokat?

– Nagyon okosnak hiszed magad… – mondta Phyllis Crowder. Deadoc.

– Megölted a saját anyádat, aztán becsomagoltad egy festékvédő lepelbe, mert képtelen voltál ránézni, miközben feldaraboltad.

Elfordította a tekintetét, s ugyanekkor éreztem, hogy a csipogóm vibrálni kezd. Elővettem és láttam, hogy Marino keres. A mobilomért nyúltam. Egy pillanatra se vettem le a szemem Phyllis Crowderről.

– Én vagyok – mondtam, mikor fölvette.

– Bejött a lakókocsi, az alvázszám – mondta. – Visszanyomoztuk a gyártóig, aztán egy Newport News-i címre. Csak gondoltam, érdekli. Bármely pillanatban ott lehetnek az FBI-osok.

– Jobb lett volna, ha az Iroda egy kicsit gyorsabban ügyködik – mondtam. – Várom az ügynököket.

– Mit mond?

Kikapcsoltam a telefont.

– Azért kommunikáltam veled, mert tudtam, hogy te figyelni fogsz rám – mondta Phyllis Crowder elvékonyodott hangon. – És hogy egyszer végre beletörjön valamibe a bicskád. A híres doktornőnek. A híres főnéninek!

– Kollégám és barátnőm voltál – mondtam.

– Undorodom tőled! – kiáltotta elvörösödve; csak úgy hullámzott dühében a keble. – Mindig is utáltalak! Téged mindig is kényeztettek, mindenki a te szavadat lesi! A nagy és dicső Scarpetta doktornő! Az élő legenda! De lám csak… Nézd csak, ki nyert! Végül azért csak túljártam az eszeden.

Nem válaszoltam.

– Összezavartalak, igaz? – Mereven nézett rám, közben elővett egy aszpirines üveget, és kirázott belőle két tablettát. – Odavittelek a halál ajtajához, és várattalak a kibertérben. Rám vártál! – mondta diadalmasan.

Valamilyen fémtárgy kopogott hangosan a ház ajtaján. Hátratoltam a székem.

– És most mit fognak csinálni? – kiáltotta hisztérikusan Phyllis Crowder. – Lelőnek? Vagy talán te? Nyilván van egy revolver a retikülödben. Nekem is van egy a másik szobában, és most rögtön ide is hozom! – Felállt.

Megint kopogtattak.

– Nyissa ki, FBI!

Megragadtam a karját. – Senki sem fog lelőni, Phyllis.

– Engedj el!

Az ajtó felé tereltem.

– Engedj el!

– Az lesz a büntetésed, hogy úgy halsz meg, mint ők. – Az ajtó felé rángattam.

– Nem! – sikoltotta.

Az ajtó bevágódott, nekicsapódott a falnak, meghimbálta a kampókon függő, bekeretezett fényképeket.

Két FBI-ügynök lépett be maga elé tartott pisztollyal. Az egyik Janet volt. Phyllis Crowder doktornő összecsuklott, aztán megbilincselték. Mentőautón vitték a Sentara Norfolk Közkórházba, ahol huszonegy

nappal később ágyhoz kötötten, gennyes fekélyekkel borítva meghalt. Negyvennégy éves volt.

UTÓSZÓ

Nem tudtam azonnal elhatározni magam, szilveszterre halasztottam a döntést, a soha be nem tartott fogadalmak, fogadkozások és ígéretek napjára. Hódara pergett a házam tetején. A kandalló előtt ültünk Wesleyvel a padlón, pezsgőt kortyolgattunk.

– Benton – mondtam –, nekem muszáj elmennem valahová.

Láttam, hogy nem érti, hogy azt hiszi, most rögtön indulni akarok. – Nemigen van most nyitva semmi, Kay.

– Nem úgy. Elutazni. Talán februárban. Londonba.

Hallgatott, tudta, mire gondolok. A kandallópárkányra állította a poharát, és megfogta a kezem.

– Reméltem, hogy így gondolod – mondta. – Akármilyen nehéz is, meg kell tenned. Magadban is le kell zárnod. A lelki békéd érdekében.

– Nem hiszem, hogy valamikor is meglelem.

Elhúztam a kezem, és hátrasimítottam a hajam.

Neki se volt könnyű. Nem lehetett az.

– Tudom, hogy hiányzik neked – mondtam. – Sose beszéltél róla, de olyan volt neked, mintha az öcséd lett volna. Emlékszem, miket csináltunk hármasban. Főztünk, filmeket néztünk, megvitattuk az ügyeinket, meg hogy már megint hogy kitolt velünk a kormány. Emlékszel: kényszerszabadság, adó, költségmegvonás. A tűzbe révedve halványan elmosolyodott.

– Gyakran eszembe jutott – folytattam –, milyen mázlista, amiért ott vagy neki te. Eltűnődtem, milyen is lehet. Hát most már tudom. Igaza

volt. Világéletében mázlista volt. Azt hiszem, ő az egyetlen, akivel rajtad kívül komolyan tudtam beszélni. Tulajdonképpen furcsa… Még sose láttam olyan embert, aki Marknál többet foglalkozott volna önmagával. Gyönyörű volt, és szerelmes önmagába. De jó volt. Okos. Azt hiszem, egy ilyen ember örökké hiányzik.

Wesley fehér gyapjúpulóverben és krémszínű nadrágban volt, a tűz fényében szinte sugárzott.

– Ha kimész, eltűnsz – mondtam.

Kérdőn felvonta a szemöldökét.

– A hóban, ebben a ruhában – magyaráztam. – Ha belezuhansz egy árokba, tavaszig nem találnak rád. Ilyen estéken valami sötétet kellene hordanod. Tudod… a kontraszt.

– Mit szólnál hozzá, ha föltennék egy kávét? – kérdezte.

– Ez valami olyasmi, mint mikor valaki vesz egy terepjárót, hogy azzal járjon télen. Télre kell, ezért aztán fehéret vesz. Áruld el nekem, mi értelme ennek, mikor valaki egy fehér úton szánkázik a fehér ég alatt, és mindenütt fehérség kavarog körülötte?

– Miről beszélsz? – Szeme a szememet kutatta.

– Nem tudom.

Kivettem a jegesvödörből a pezsgősüveget. Víz csöpögött róla, mialatt újratöltöttem a poharainkat; megelőztem Wesleyt, én már kettőt ittam, ő még csak egyet. A CD-lejátszón a hetvenes évek slágerei szóltak, a Three Dog Night zenéjétől vibráltak a falra szerelt hangfalak. Egyike volt a ritka alkalmaknak, amikor úgy éreztem, be tudnék rúgni. Egyre Phyllis járt a fejemben, őt láttam lelki szemeimmel. Csak akkor jöttem rá, mikor beléptem abba a szobába, amelynek mennyezetéből azok a villanyvezetékek lógtak, csak akkor jöttem rá, mikor láttam, hol hevertek a sorba rendezett véres kezek és lábak. Csak akkor hasított belém a felismerés. Nem tudtam megbocsátani magamnak.

– Benton – mondtam halkan. – Rá kellett volna jönnöm, hogy ő az. Anélkül is rá kellett volna jönnöm, hogy odamegyek és látom azokat a

fényképeket meg azt a szobát. Azt hiszem, a lelkem mélyén tudtam is, de nem törődtem vele.

Nem válaszolt – ezt is vádként érzékeltem.

– Rá kellett volna jönnöm, hogy ő az – suttogtam megint. – Emberéleteket menthettem volna meg.

– Utólag mindig könnyű okosnak lenni. – Kedvesen, de határozottan beszélt. – Mindig a gyilkosok szomszédai jönnek rá utoljára, Kay.

– És ők nem tudják, amit én tudok, Benton. – Ittam egy kortyot. – Meggyilkolta Wingót.

– Megtetted, amit tehettél – mondta Wesley.

– Nagyon hiányzik – sóhajtottam fel. – Még nem is voltam a sírjánál.

– Nem kéne inkább kávét innunk? – ajánlotta újra.

– Én nem kalandozhatok el időnként?

Dörzsölgetni kezdte a tarkómat. Lehunytam a szemem.

– Miért kell nekem mindig okosnak lennem? – morogtam. – Miért kell mindig precíznek és szabatosnak lennem? *Megegyező* meg *jellegzetes*. Pengeéles szavak. És mire megyek velük a bíróság előtt? Vagy amikor Lucyról van szó? A pályafutásáról, az életéről? És az egész a miatt a nyomorult Ring miatt. Én, a hivatásos tanú. A szerető nagynéni. – Egy könnycsepp siklott le az arcomon. – Jaj, istenem, Benton… Olyan fáradt vagyok.

Közelebb csusszant, átölelt. Magához húzott, hogy a mellének támaszthassam a fejemet.

– Elkísérlek – mondta halkan, a hajamba temetve az arcát.

Február 18-án, az évfordulón, évekkel azután, hogy egy hulladékgyűjtőbe helyezett pokolgép felrobbant, és romba döntött egy aluljárót, egy éttermet és egy kávézót, beültünk egy fekete taxiba, és elmentünk a londoni Victoria pályaudvarra. Ezerfelé repült a törmelék, rettenetes erővel záporozott lefelé a milliónyi üvegszilánk. Az IRA nem Markot akarta megölni. Halálában az sem játszott semmilyen szerepet, hogy az

FBI ügynöke volt. Sok más emberrel együtt egyszerűen csak épp ott járt, amikor megtörtént a baj.

A pályaudvar tele volt ingázókkal, kis híján legázoltak, ahogy a Railtrack jegyárusainak fülkéi felé igyekeztünk. A falakon kijelzők mutatták a vonatokat meg az érkezési és indulási időpontokat. A kioszkokban édességet és virágot árultak, de lehetett igazolványképet készíttetni és pénzt váltani is. A hulladékgyűjtők a McDonald's és a hasonló intézmények területén álltak, kint külön egyet se láttam.

– Most már nemigen lehet bennük pokolgépet elhelyezni. – Wesleynek is feltűnt ugyanez.

– Jó pap holtig tanul – mondtam. Egész bensőm remegni kezdett.

Körülnéztem. Galambok csattogtatták fejünk fölött a szárnyaikat, galambok lépdeltek előttünk nagy sietve morzsák után. A Grosvenor Hotel bejárata a Victoria étterem mellett nyílik: itt történt. Senki sem tudta teljes bizonyossággal, hogy mit csinált itt Mark, de azt okoskodtak ki, hogy a robbanás bekövetkeztekor minden valószínűség szerint az étterem előtt ült, valamelyik kisasztalnál.

Mi tudtuk, hogy a brightoni vonatot várta, mert találkozója volt valakivel. Mind a mai napig nem tudtam, kivel, mert ezt biztonsági okok miatt nem közölték. Ennyit mondtak. Sok mindent sosem értettem belőle, például hogy miért pont akkor történt a robbanás, és azt sem tudtam, hogy az az illető, akivel Marknak találkozója volt, szintén meghalt-e. Végigpásztáztam tekintetemmel a vasgerendás üvegtetőt, a gránitfal öreg óráját, a boltíveket. A robbanás nem hagyott maradandó sérüléseket – csak az emberekben.

– Brighton nem az a hely, ahová februárban szoktak járni az emberek… – mondtam bizonytalanul. – Miért jön valaki egy ilyen időszakban egy tengerparti üdülőhelyről?

– Nem tudom. – Wesley körülnézett. – Ez az egész egy terrorakció volt. Te is tudod, hogy Mark egy terroristaügyön dolgozott. Úgyhogy nem beszélnek róla sokat.

– Igen, tudom, min dolgozott, és hogyan halt meg – mondtam. – És úgy veszem észre, hogy senki sem lát összefüggést a kettő között. De talán nem volt véletlen.

Nem válaszolt, én meg csak néztem rá; nehéz volt a szívem, és mintha egy feneketlen tengerbe süllyedtem volna. Az emberek, a galambok, a hangosanbeszélő szüntelen közleményei szédítő kakofóniává olvadtak össze, és egy pillanatra minden elsötétült előttem. Wesley elkapott, mert megtántorodtam.

– Rosszul vagy?

– Tudni akarom, kivel volt találkozója – mondtam.

– Gyere, Kay – felelte gyöngéden Wesley. – Menjünk egy olyan helyre, ahol le tudunk ülni.

– Tudni akarom, szándékosan robbantották-e épp akkor a bombát, amikor egy bizonyos vonatnak meg kellett érkeznie – makacskodtam. – Meg akarok győződni róla, hogy nem csak mese ez az egész.

– Mese? – nézett rám Wesley.

Könnyek tolultak a szemembe. – Honnan tudjam, hogy nem csak valami fedőtörténet ez az egész? Hogy nem valami elterelő manőver? Lehet, hogy Mark él és rejtőzködik valahol. Védett tanú, új személyiséggel.

– Nem él – mondta Wesley komoran; fogta a kezem. – Gyere.

De nem mozdultam. – Muszáj tudnom, mi az igazság. Már ha tényleg megtörtént. Kivel volt találkozója, és hol van most ez az illető?

– Ne csináld ezt.

Emberek rajzottak körülöttünk, senki sem figyelt ránk. Dühös hullámverés érzetét keltették a csosszanó cipőtalpak, vas kondult, új sínt fektettek éppen.

– Nem hiszem, hogy találkozója volt. – Remegett a hangom. Megtöröltem a szemem. – Szerintem ez is az Iroda rémmeséje.

Felsóhajtott, elnézett a semmibe. – Nem rémmese, Kay.

– Akkor kivel? Nekem ezt tudnom kell! – kiáltottam.

Most már többen is figyeltek minket. Wesley kivezetett a tömeg sűrűjéből a 8-as peron felé, ahonnan a kiírás szerint 11.46-kor indult vonat Denmark Hill és Peckham Rye felé. Egy kék-fehér csempés rámpán fölmentünk egy padokkal berendezett váróterembe, ahol automata pogygyászmegőrzők is voltak. Zokogtam, nem bírtam abbahagyni. Semmit sem értve, dühösen hagytam, hogy Wesley egy néptelen sarokba vezessen, és szelíden leültessen egy padra.

– Mondd el, Benton! – mondtam. – Mondd el, könyörgök! Tudnom kell. Nem élhetem le úgy az életemet, hogy nem tudom az igazságot – nyöszörögtem könnyek között.

Mindkét kezemet megfogta. – Mark meghalt. Esküszöm. Te tényleg azt hiszed, hogy képes volnék viszonyt folytatni veled, ha tudnám, hogy él valahol? – kérdezte indulattól fűtött hangon. – Jézusom. Egyáltalán, hogy jut eszedbe, hogy képes volnék ilyesmire?

– Mi történt azzal az emberrel, akivel találkozott? – erőszakoskodtam.

Tétovázott. – Sajnos meghalt. Egymás mellett álltak, mikor felrobbant a pokolgép.

– Akkor meg miért ez a nagy titkolózás, hogy ki volt az a férfi? – kiáltottam fel. – Ennek semmi értelme!

Wesley megint tétovázott, ezúttal egy kissé tovább. Szeme megtelt irántam érzett sajnálattal; azt hittem, sírni fog. – Kay… Nem férfi volt. Mark egy nővel találkozott.

– Egy másik ügynökkel. – Nem értettem.

– Nem.

– Miről beszélsz tulajdonképpen?

Lassan fogtam föl, mert nem akartam megérteni, aztán Wesley hallgatásából megértettem.

– Nem akartam, hogy megtudd – mondta nagy sokára. – Úgy éreztem, nem kell tudnod, hogy egy másik nővel volt, mikor meghalt. Együtt jöttek ki a Grosvenor Hotelből, mikor a robbanás történt. A rob-

banásnak semmi köze hozzá. Egyszerűen csak épp akkor következett be.

– És ki volt az a nő? – Megkönnyebbültem és szédelegtem.

– Julie McFee-nek hívták. Harmincegy éves volt, londoni ügyvédnő. Mark egyik ügye kapcsán ismerkedtek össze. Vagy talán egy másik ügynök révén. Nem tudom pontosan.

A szemébe néztem. – Mióta tudtál róla?

– Egy ideje. Mark el akarta mondani neked, nem az én dolgom volt. – Végigsimított az arcomon, letörölte a könnyeimet. – Ne haragudj. Elképzelni se tudod, hogy érzem magam emiatt. Mintha nem szenvedtél volna még eleget.

– Bizonyos értelemben megkönnyíti a dolgokat – mondtam.

Egy mohókfrizurás, szemöldökén és orrcimpáján apró karikákat viselő suhanc ököllel rácsapott az egyik poggyászrekeszre. Megvártuk, míg egy fekete bőrruhás lány társaságában kicsörtet.

– Az az igazság, hogy azért ez is jellemző a kapcsolatunkra. – Úgy éreztem, minden erő elszállt belőlem. Alig tudtam gondolkozni. Felálltam. – Nem tudta elkötelezni magát, nem tudott kockáztatni. Sose kötelezte volna el magát senkinek. Nagyon sokat vesztett ezzel, és ez keserít el a legjobban.

A pályaudvar előtt nyirkos levegő csapott meg, dermesztő szél fújt, végtelen sorban várakoztak a taxik. Kéz a kézben sétáltunk, és vettünk két üveg Hooper's Hooch-ot, mert Angliában szabad az utcán alkoholtartalmú limonádét inni. Lovas rendőrök vonultak tarka hátasaikon a Buckingham-palota előtt, a St. James parkban medvebőr kucsmás őrök rezesbandája masírozott, sokán fényképezték őket. Fák ringatóztak mellettünk, és ahogy visszafelé sétáltunk a Piccadilly, illetve az Athenaeum Hotel felé, lassan elmaradt mögöttünk a dobok hangja.

– Köszönöm. – Fél karral átöleltem Wesley derekát. – Szeretlek, Benton.